

CONCETTA LA MAZZA

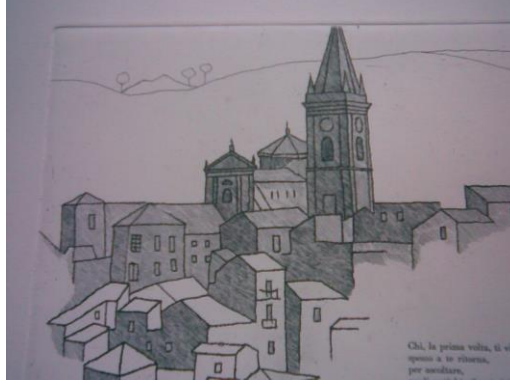
निळ्या आकाशाच्या पलीकडे

चरित्र

कॉन्सेटा ला माझाचा जन्म नोव्हारा डी सिसिलिया येथे 1936 मध्ये झाला होता, डोमेनिको ला माझा आणि तेरेसा कोरेंटी यांची मोठी मुलगी. 1950 मध्ये, तिच्या मावशीकडे "सोपवण्याच्या" वेदनादायक कालावधीनंतर, ती डोमोडोसोला येथे तिच्या पालकांना सामील झाली, जिथे ती अजूनही तिचा पती ज्युसेप्पेसह एकत्र राहते. त्याला तीन मुले आहेत: अरमांडो, लुसियानो आणि डॅनिएला. अलीकडे नोव्हारामधलं त्याचं बालपण आठवण्याची जबरदस्त इच्छा त्याच्या मनात निर्माण झाली आणि इथेच या जिव्हाळ्याची, वैयक्तिक डायरीचा जन्म झाला, पण त्या काळातील किस्से आणि संदर्भांनी भरलेली ती त्या काळातील परिस्थिती: शहर, ग्रामीण भाग, लोक, सवयी, दुसऱ्या महायुद्धाच्या गडद वर्षांमध्ये त्या प्रदेशाच्या परंपरा.

लेखनाची आदिम ऊर्जा

छोट्या कॉन्सेटाला तिच्या काकांकडे सोपवले जाते आणि तिच्या इच्छेविरुद्ध शहर आणि तिच्या वर्गमित्रांपासून दूर असलेल्या कॅस्ट्रॉंगियामध्ये राहण्यास भाग पाडले जाते. अशा प्रकारे तो भूक, काळाचे अज्ञान, अंधश्रद्धा आणि गैरवर्तन यांच्यातील युद्धाच्या कठोर वर्षांमध्ये एकांतात त्याच्या वैयक्तिक मार्गे कूसीस प्रवास करतो. युद्धानंतर अपरिहार्य स्थलांतर आणि नैसर्गिकरित्या कठीण उत्तरेकडे सुरुवात झाली.

हे सर्व एका लहान मुलीच्या नजरेतून सांगितले जाते जी तिच्या स्मृतीमध्ये तिच्या स्वतः च्या वाढीचे टप्पे पुन्हा पाहते आणि आश्चर्यकारक ताजेपणा आणि विडंबनाच्या सूक्ष्म धाग्याने आपल्याला वाचण्याचा आनंद देते - शेवटी - आपल्या कुटुंबाची एक प्रतीकात्मक कथा, आम्हाला खोलवर हलवण्यास सक्षम आणि जे आपल्यापैकी प्रत्येकाचे आहे.

कॉन्सेटा ला माझ्याच्या या छोट्या कादंबरीत, लेखन प्रत्येक नियम मोडून काढते आणि मूळकडे परत येते, कोणत्याही औपचारिक योजनांपासून मुक्त होते, एका रहस्यमय आंतरिक जीवनशक्तीने चालविलेली, ती एक चिघळणारी नदी बनते जी सर्व काही ओलांडते, ती आत्म्याचा मुसळधार पाऊस आहे.

अँटोनिया आणि मिशेल या काकांच्या आकृत्या संस्मरणीय आहेत, नोव्हाराची प्रतिमा जशी अविस्मरणीय राहते, तितकीच उदार, आच्छादित आणि गोड तितकीच ती कठोर आणि कठोर आहे.

शेवटी, पौगंडावस्थेतील कठीण संक्रमण जेव्हा अपूरणीय घडते, परंतु लहान कॉन्सेटा दुःखद नशिबाला बळी पडत नाही, तिच्या धैर्यामुळे आणि भविष्यातील अटल आशेमुळे, तिच्या डोळ्यांना धन्यवाद... आकाशी निळा!

NINO BELVEDERE

“माझ्यासाठी परीक्षा सुरू झाली. तो बहुधा गरम दिवस होता, 1938 चा उन्हाळा सुरू झाला, मी दोन वर्षांचा होतो आणि माझी मावशी मला घ्यायला आली होती. एका कापडी पिशवीत तिने एक ब्लाइज आणि पॅंटीजच्या दोन जोड्या ठेवल्या, मग सर्व काही नकळत मी घर सोडले. मी इतका लहान होतो की त्या दिवशी माझी वाया कूसीस सुरू होईल हे मला कळले नाही.”

निळ्या आकाशाच्या पलीकडे

पहिला अध्याय - वडिलांचे घर

हे आता एक जुने निर्जन अवशेष आहे, जाळ्याने गुदमरलेले आहे आणि पतंगांनी कुरतडले आहे, परंतु, फार पूर्वी, नोव्हारा येथे, मेसिना पर्वतातील एका भव्य किल्ल्याच्या खाली, एंजिया जिल्ह्यातील एका गल्लीत, जवळ एक घर होते. कारंजा. समोरचा दरवाजा एका अंतर्गत जिनावर उघडला ज्यामुळे पहिल्या मजल्यावर एक लाकडी फळी असलेली एक छोटी खोली होती: ती बेडरूम होती. तुम्ही वरच्या मजल्यावर गेलात आणि तिथे स्वयंपाकघर आहे, जर तुम्हाला ते म्हणता येईल. एका कोपऱ्यात एक दगडी स्लॅब होता ज्यावर आग पेटवली जात होती आणि एक लोखंडी ट्रायपॉड होता ज्याचा वापर पास्ता भांडे ठेवण्यासाठी केला जात होता. समोर भिंतीला लटकवलेले, पिचसारखे काळे, लाकडी फावडे, दोन चाळण्या, एक लहान आणि एक मोठा, भाकरी भाजण्यासाठी ओव्हन, बाजूला अर्धी कुजलेली छाती, एक टेबल, दोन "फुरिझी" आणि काही रिकेटी खुर्ची. शेवटी एक खोली होती, गल्लीकडे एक

लहान बाल्कनी दिसत होती, जिथे फक्त एक बेड ठेवण्यासाठी जागा नव्हती. ते भोक म्हणजे 1934 साली विधवा झालेले आजोबा जिथे राहत होते ते राज्य होते. पायऱ्यांच्या खाली लाकडी झाकण असलेली दगडी शौचालय तयार करण्यात आले होते. गटारे नसल्यामुळे, नंतर बाहेर पडणारी दुर्गंधी कमी करण्याचे काम केले असावे. साहजिकच घरात वाहणारे पाणी आणि वीज नव्हती, त्याकाळात जहागीरदारांनाही नसलेल्या सुखसोयी होत्या. त्याच्या पुढे एक लाकडी दरवाजा होता जो शेताकडे घेऊन जात होता जिथे कोंबड्या लाकडावर बसल्या होत्या.

या कोपऱ्यात, जगाच्या बाहेर, माझी आई, जी शिवणकाम करणारी होती, माझ्या आजोबांसोबत एकत्र राहत होती, दोन भाऊ आणि एक बहीण, सर्व तिच्यापेक्षा मोठे, लग्न झाले होते आणि नोव्हारा येथे राहत होते. माझी आई गोरी होती, पातळ होती, अंगाने फारच नाजूक होती, तिच्याकडे खूप नाजूक वैशिष्ट्ये होती आणि तिच्या चेहऱ्यावर सर्वात लक्षणीय काय होते, दुधासारखे पांढरे होते, दोन मोठे निळे डोळे होते, जवळजवळ नेहमीच घाबरलेले आणि दुःखी होते. कदाचित तिच्या आईचा आकस्मिक मृत्यू, ती चोवीस वर्षांची असताना, तिच्या शारीरिक आणि नैतिक नाजूकपणाचे कारण असावे.

माझ्या आजीच्या मृत्यूनंतर काही वर्षांनी, माझी आई, तिच्या एका पत्नीच्या हस्तक्षेपाबद्दल धन्यवाद, तिच्या प्रिन्स चार्मिंगला भेटली. माझे वडील बडियावेचिया येथील एका उच्चभ्रू कुटुंबातील होते, ते तंबाखू आणि किराणामाल घेऊन खानावळ चालवत होते. हे एक कष्टकरी कुटुंब होते आणि माझे वडील सर्व बाबतीत अतिशय देखणे, उंच, गडद, आत्मविश्वास आणि उद्यमशील पुरुष होते. तो शहरापासून दूर असलेल्या गावात राहत होता: तो तेथे पायी चालत, चांगल्या वेगाने, अर्ध्या तासात पोहोचू शकला. त्याच्या वडिलांनी कोळसा आणला. आई एक गतिशील स्त्री होती, सकाळी ती दुकानात पुरवलेले सामान: तंबाखू, मीठ आणि खाद्यपदार्थ खरेदी करण्यासाठी खेचरासह नोव्हारा येथे गेली. गळ्यात मोठी काळी शाल घालून ती नेहमी शोभिवंत कपडे घालायची आणि तिच्या ग्राहकांना माहिती देण्यासाठी वर्तमानपत्रही विकत घेत असे. वस्तीत ते एकमेव दुकान होते आणि पोट भरायला आठ तोंडे असूनही त्या घरात सुस्थितीची कमतरता नव्हती.

संध्याकाळी उशिरा त्याने आत्ताच्या टिप्सी ग्राहकांना - आणि त्याच्या पाकीटात - रंगीत सोड्याने वाईन पातळ करून उघडपणे मदत केली. मुलांना नेहमी त्यांच्या पालकांच्या कामाचा वारसा मिळत नसल्यामुळे माझे वडील मोचीचा व्यवसाय शिकले होते. काही महिने चाललेल्या सगाईनंतर, माझे वडील आणि आई, एकदा विवाहित, इंगिया जिल्ह्यातील कारंज्याजवळच्या घरात त्यांच्या प्रेमाचे घरटे बनवायला गेले. बरोबर नऊ महिन्यांनंतर मी या जगात आलो आणि दक्षिणेकडील एका पवित्र प्रथेनुसार मी माझ्या आजी, कॉन्सेटा यांचे नाव घेतले. माझ्या कोवळ्या वयातही माझी त्वचा काळी आणि सुरकुत्या होती, मी नेहमी रडत असे. आमच्याकडे घरकुल नसल्यामुळे, माझ्या आजोबांनी मला दिवसभर त्यांच्या हातात पाळायला लावले आणि रात्री मी माझ्या बाबा आणि आईसोबत मोठ्या पलंगावर झोपायचो. सर्व खात्यांनुसार मी खूप कुरूप आणि असह्य होतो. काही महिन्यांनंतर, देशात काम कमी असल्याचे पाहून माझ्या वडिलांनी सार्डिनियामध्ये कामावर जाण्याचा निर्णय घेतला. जेव्हा तो दुसऱ्या बेटावर निघाला तेव्हा त्याने आपल्या आईला रडणाऱ्या बाळासह आणि तिच्या पोटात लाथ मारणारा दुसरा प्राणी सोडला.

मी वीस महिन्यांची असताना माझी बहीण रोजा हिचा जन्म झाला. हे नाव त्यांच्या आजीचे होते. Concetta विपरीत, रोजा - पुन्हा माझ्या आईच्या म्हणण्यानुसार - सुंदर, पांढरी आणि गुलाबी रंगाची होती, तपकिरी केस दोन सुंदर निळ्या डोळ्यांनी सुशोभित केलेला एक कर्णमधुर चेहरा बनवला होता: एक फूल, तिच्या नावासारखे! इतकी की जेव्हा माझी आई रोजा हातात घेऊन पाणी घेण्यासाठी कारंज्यावर गेली तेव्हा तिच्या मैत्रिणींनी तिला विचारले की दोन पूर्णपणे भिन्न मुलींना जन्म देणे कसे शक्य आहे. - ही, रुसीना, होय, तू बिलियक होतीस, पण दुसरी... - ही, रोजिना, सुंदर आहे, पण दुसरी... मित्र त्यांच्या ओठांवर मुसळधारपणे म्हणाले. दरम्यान, या परिस्थितीत मी अस्वस्थ राहिलो, जणू काही मला माझ्या परीक्षेची पूर्वसूचना जाणवली, जी देवाचे आभार मानते, जरी राजीनामा देऊनही सहन केले गेले.

बाकीची गोष्ट सांगण्यासाठी, प्रथम, मी तुमची माझी मावशी अँटोनियाशी ओळख करून दिली पाहिजे, थोडक्यात, zì 'Ntuoia. ती माझ्या आईची मोठी बहीण होती, दोघांमध्ये सतरा वर्षांचा फरक होता. ती एक लहान, मोकळा स्त्री होती, तिच्या डोळ्यात घाणेरडे केस आले

होते. त्याचा दुर्लक्षित चेहरा त्याच्यापेक्षा वयाने मोठा दिसत होता आणि त्याच्या रिकाम्या नजरेत फक्त अपमान होता. वयाच्या वीसव्या वर्षी, तिने तिच्या पहिल्या चुलत भावाशी लग्न केले, जो नुकताच सेम्पिओन बोगद्यातून कामावरून परतला होता, जो विधवा झाला होता आणि तिला तीन वर्षांचा मुलगा होता. हा माणूस, माझे काका मिशेल, काका मिचेरी, एक लहान माणूस होता आणि राजा व्हिटोरियो इमॅन्युएल तिसऱ्याच्या प्लीबियन प्रतसारखा दिसत होता, तो शहराच्या एका अतिशय वैशिष्ट्यपूर्ण रस्त्यावर त्याच्या मालकीच्या घरात राहत होता, ज्याच्या पायऱ्या जवळजवळ दोन मीटर रुंद होत्या. ते एक सुंदर घर होते. तळमजल्यावर सुताराचे दुकान होते ज्यात एक मोठा मध्यवर्ती काउंटर होता, ज्यामध्ये दोन भिंतीचे कॅबिनेट होते, जिथे तो रॅस्प, छित्री, गिमलेट, गॉज आणि ऑजर्स ठेवत असे, त्याने बांधलेल्या टेबलांच्या पायाला गोल करण्यासाठी एक लेथ, ग्राइंडिंग व्हील. विमाने आणि ब्लेड्स धारदार करण्यासाठी दिलेला, गोंद द्रवपदार्थ करण्यासाठी सॉसपॅनसह लाकूड जळणारा स्टोव्ह, सर्वत्र रचलेले बोर्ड, भिंतीला काही आरे जोडलेले, काही भाग्यवान आकर्षण जसे की घोड्याचे नाल, बकरीची शिंगे आणि कासवांची कातडी, थोडक्यात, एक ती ठिकाणे जी आता फक्त आठवणींच्या जगात आहेत.

एक लाकडी जिना पहिल्या मजल्यावर नेला, जिथे सिरॅमिक टाइल्सच्या दोन प्रशस्त खोल्या होत्या, त्या काळातील एक लक्झरी, माझ्या काकांनी बनवलेला एक साइडबोर्ड, एक सोफा, एक टेबल आणि काही खुर्च्या ज्या राफियाने विणलेल्या होत्या, एक प्रकारचा भाजीचा दौरा. मध्य-ऑगस्टमध्ये रस्त्यावर दिसणाऱ्या छोट्या बाल्कनीतून, जेव्हा गृहीताची मिरवणूक अँबीकडे गेली तेव्हा कोणीही मॅडोनाच्या मुकुटाच्या डोक्याला हाताने स्पर्श करू शकतो. दुसऱ्या मजल्यावरून, तथापि, तुम्हाला रोक्का साल्वाटेस्ता दिसत होता आणि समोर, घरांच्या मधोमध असलेल्या एका क्रॅकमधून, तुम्ही समुद्रापर्यंत पोहोचेपर्यंत, निळ्या आकाशाच्या पलीकडे हळूहळू पसरलेल्या पर्वतांच्या सुंदर लँडस्केपची प्रशंसा करू शकता, विशेषतः वसंत ऋतूच्या थंड दिवसात जेव्हा धुके नसायचे तेव्हा तुम्हाला क्षितिजाच्या काठावर व्हर्ल्कनो आणि नंतर लिपारी, स्ट्रॉम्बोली आणि इतर सर्व बेटे दिसत होती: एक नैसर्गिक देखावा, एक चमकणारे बहुरंगी पोस्टकार्ड.

आणखी एक जिना पहिल्या मजल्यावर गेला, जिथे स्वयंपाकघर आणि शयनकक्ष होते, पहिल्या अतिशय प्रशस्त मध्ये ब्रेडसाठी लाकडी ओव्हन आणि स्वयंपाकासाठी कास्ट-लोखंडी कोळशाचा स्टोव्ह होता. निःसंशयपणे घरातील अत्यंत आवश्यक कामे करण्यासाठी नाल्यासह सिंक नसलेल्या स्वयंपाकघरातील गैरसोयीशिवाय ते एक सुंदर घर होते. त्यावेळी काही सोयी अजूनही अनाकलनीय होत्या. खरेतर, सार्वजनिक कारंज्यातून हे पाणी झिंक हॉपरमध्ये नेण्यात आले आणि नंतर दुसऱ्या मजल्यावर नेले गेले जेथे ते भांडी धुण्यासाठी मोठ्या टेराकोटा बेसिनमध्ये ओतले गेले. सिंकमध्ये गटार नसल्याने बेसिनमधील पाणी पुन्हा तळमजल्यावर आणून शौचालयात टाकण्यात आले. एका महिलेसाठी ते खूप थकवणारे काम होते. दास्य आणि अपमानास्पद स्थिती, सर्व मानवी सहनशक्तीच्या मर्यादेपर्यंत, रात्रीच्या जेवणाच्या वेळी शिगेला पोहोचली जेव्हा काकू अँटोनिया, तिच्या पतीच्या आदरापोटी, त्याने आधी जेवले होते त्याच प्लेटमधून आणि, कदाचित, देवसन. त्याच गोष्टीची पुनरावृत्ती केली, परंतु मला याची स्पष्ट आठवण नाही.

काका मिशेल एक गडद आणि चिडखोर माणूस होता, तो जितका मेहनती होता तितकाच तो मूर्ख होता, त्याच्याकडे हृदयाऐवजी वाळूचा दगड होता. त्याच्या डोळ्यांत इतरांबद्दलची ममता किंवा करुणा मला कधीच दिसली नाही. तिने तिच्या मावशीला तिच्या मुलाची काळजी घेण्यासाठी घरी ठेवले होते, तिला त्याच्यासाठी जेवण बनवायचे होते, त्याचा नोकर म्हणून काम करायचे होते आणि नेहमी हो, हो, होय म्हणायचे होते. तो बाल्कनीकडे बघूही शकत नव्हता अन्यथा त्रास होईल, जवळजवळ दररोज संध्याकाळी कामानंतर तो त्याच्या मित्रांसोबत मद्यपान करण्यासाठी खानावळीत जात असे.

घामाने भिजत आणि अशा दुर्गंधीयुक्त श्वासाने तो स्तब्ध होऊन घरी परतला की त्याच्या जवळ राहणे अशक्य होते. त्याऐवजी, माझी मावशी, तेलाच्या दिव्याने, न जेवता रात्री उशिरापर्यंत त्याची वाट पाहत होती. छोटा राजा परत आल्यावर - अनेकदा त्याच्यात पायऱ्या चढण्याची ताकदही नसायची - दमून तो धुळीच्या वर्कबेंचवर स्वतःला सोडून जायचा आणि शांत राहण्यासाठी रात्रभर तिथेच बसायचा. काकू अँटोनियाने, सर्वकाही असूनही, त्याला ओव्हरकोटने झाकले आणि सकाळपर्यंत त्याच्यावर लक्ष ठेवण्यासाठी प्रेमाने त्याच्या शेजारी बसली. त्यामुळे वर्षे उलटून गेली आणि इतक्या भक्तीच्या बदल्यात ती दृश्ये टाळण्यासाठी

तिच्या नातेवाईकांना भेटायलाही जाऊ शकली नाही. तो, मत्सर, क्षुल्लक आणि दबंग, तिला घराबाहेर पडण्यापासून रोखण्यासाठी तिच्या रफूचा धागा, कंगवा, केसांच्या क्लिप आणि इतर गोष्टी विकत घेण्यासाठी गेला. जेव्हा त्यांना लग्न समारंभासाठी आमंत्रित केले गेले होते, तेव्हा काका मिशेल शेवटच्या क्षणापर्यंत घरी परतले नाहीत आणि नातेवाईकांनी तिच्या पतीचा माग काढल्याशिवाय काकू अँटोनिया एकट्या जाऊ शकल्या नाहीत. वेळोवेळी ते त्याला पटवून देण्यात यशस्वी झाले, इतर वेळी तो वेळेवर पोहोचला पण नंतर, पार्टीच्या मध्यभागी, तो गायब झाला आणि काकू अँटोनिया, निराश आणि खेदग्रस्त, निराश होऊन घरी परतल्या. जसजसा वेळ निघून गेला, तसतसे तिच्यात कटुता आणि दुःख जमा झाले, ती एकाकी राहिल्यामुळे कोणाशीही बोलू शकली नाही, आणि ती भयानक डोकेदुखी आणि दातदुखी यांना बळी पडली ज्याने तिला अनेक आठवडे छळले.

एके दिवशी एका शेजाऱ्याने, खूप चांगला आणि धर्मनिष्ठ, अंकल मिशेलला बोलावले आणि त्याने आपल्या पत्नीला केलेल्या सर्व गैरवर्तनाबद्दल त्याची निंदा केली: - तुला लाज वाटली पाहिजे - ती त्याच्यावर ओरडली - एखाद्या स्त्रीला असे त्रास देण्यासाठी ... अँटोनियाला हे करणे आवश्यक आहे थोडी हवा मिळवा, तुम्हाला तिला घरी वेगळे करण्याची गरज नाही, तिने बाहेर जावे, सामूहिक जावे, नातेवाईकांकडे जावे, जसे सर्व ख्रिश्चन करतात. सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, तिला फिरायला जावे लागेल, फक्त तिची डोकेदुखी दूर होईल... - शेजाऱ्याने थोडा विराम घेतला, मग पुढे म्हणाली: - इथून एका तासापेक्षा कमी, खेचर ट्रॅकवरून चालत आहोत, आम्ही थोडी जमीन आणि छताखाली स्वयंपाकघर आणि दुसरी थोडी ओलसर खोली ज्याचा वापर उन्हाळ्यात बेडरूम म्हणून करता येईल असे थोडेसे घर आहे. या भूमीत हेझलनट वनस्पती, अंजीर, मंडारीन, मेडलर, द्राक्षे, झिझोल, सफरचंद, नाशपाती, ऑलिव्ह, थोडक्यात, देवाकडून प्रत्येक चांगल्या गोष्टी आहेत.

तुम्हाला माहिती आहे की, माझ्या भावाच्या मृत्यूनंतर, मला माझ्या मावशीची काळजी घ्यावी लागेल आणि मी यापुढे ग्रामीण भागाची काळजी घेऊ शकत नाही, म्हणूनच मी ते विकण्याचा विचार केला. आपण ते का विकत घेत नाही? अशा प्रकारे तुमच्या बायकोला चांगली हवा श्वास घेण्याची संधी मिळेल... सुरुवातीला काका मिशेल कचरले पण नंतर ते भेटायला गेले आणि ते विकत घेण्याचे त्यांनाही पटले. अल्पावधीतच करार झाला आणि

मालमत्ता त्यांची झाली. अशाप्रकारे, व्हिटोरियो इमॅन्युएल तिसरा सारखा दिसणारा, अधिकाधिक हुशार आणि विश्वासघातकी, काकू अँटोनियाला प्रस्तावित केला: - तुम्ही अंजीर निवडण्यास आणि त्यांना कोरडे करण्यास शिकाल. जेव्हा तुम्हाला कपडे धुवावे लागतील तेव्हा तुम्ही नदीवर जाल आणि ते शुद्ध करण्यासाठी वाळूमध्ये खड्डा खणून पिण्यासाठी आणि स्वयंपाकासाठी आवश्यक पाणी मिळवाल. - आम्ही ग्रामीण भागात राहण्यासाठी निवृत्त होऊ शकतो: मी सुतार म्हणून काम करेन सॅन बॅसिलियो, व्हॅलान्काझा, बडियावेचिया आणि पियानो विग्ना या जवळच्या गावांमध्ये राहणारी कुटुंबे. हिवाळ्यात जेव्हा नदी पाण्याने फुगते तेव्हा अस्वस्थ होईल पण मी हा अडथळा पार करेन. दुसरीकडे, आपण ग्रामीण भागाचा आनंद घेण्यास सक्षम असाल. तिची नजर खाली ठेऊन, काकू अँटोनियाने पुन्हा एकदा तिच्या आदेशानुसार केले: - कुओमु तू व्होई, ईयू फज्जू - तुला पाहिजे तसे मी करेन, गरीब मुलीने आज्ञाधारकपणे उत्तर दिले.

दुसरा अध्याय - या जगाच्या बाहेर

1936 च्या वसंत ऋतूच्या सुरुवातीस, गरीब मुलगी आणि तिचा काका मिचेरी नदीच्या पलंगाच्या जवळ असलेल्या ग्रामीण भागात कास्ट्रॉंगिया येथे गेले. बाडियावेचिया, सॅन बॅसिलियो आणि व्हॅलान्काझा यांच्या विविध गावांमध्ये तो अजूनही उपलब्ध असल्याची बातमी पसरली आणि लोकांनी त्याला नोकरीसाठी बोलावले. त्या दिवसांत अशी प्रथा होती, आज जरी विचित्र वाटत असले तरी, जेव्हा त्यांना टेबल, खिडकी, दरवाजा किंवा अलमारी आवश्यक असते तेव्हा ते सुताराला बोलावून घेतात आणि त्यांना त्यांच्या घरी ठेवतात: त्यांनी त्याच्यासाठी एक वर्कबेंच तयार केली आणि त्यांनी आवश्यक लाकूड उपलब्ध करून दिले. काका मिशेल साधने घेऊन आले आणि काम पूर्ण होईपर्यंत जागेवरच राहिले.

त्यांनी त्याला एक झाड तोडायला बोलावले आणि एक-दोन वर्षे सुकायला ठेवले. त्यानंतर झाडाचे खोड भिंतीवर लावले. सुताराने वरून करवत धरली आणि खाली एक सहाय्यक: "Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a cascia" (Saw saw or great master उद्या छाती बनवू).

झाडाचे खोड भिंतीवर लावले होते. मोठ्या करवतीने त्यांनी बोर्ड मिळवले आणि त्यांच्या सहाय्याने त्यांनी खिडक्या, बेड आणि वॉर्डरोब बांधले. हे काम करण्यासाठी तो ४ वाजता उठला आणि हॅव्हरसॅक आणि सुया घेऊन निघाला. जेव्हा तो त्याच्या घरी आला तेव्हा ग्राहकांनी त्याला ताजे दूध कांदा आणि ब्रेडचा तुकडा दिला. दुपारी पास्ता एक प्लेट आणि चीज एक तुकडा. संध्याकाळच्या वेळी त्याने काम करणे थांबवले आणि नोव्हारा येथे रविवारी बिल भरण्यापूर्वी त्यांनी त्याला प्रथम ठेव म्हणून काही घरगुती भाकरी दिली.

काही वर्षे गेली आणि मुलगा, तुरिल्लू मोठा झाला आणि त्याला स्वतःला समजले की जगातील कोणत्याही गोष्टीसाठी, त्याचे उर्वरित आयुष्य ग्रामीण भागात एकाकीपणे घालवण्याचा त्याचा हेतू नाही. तो त्याच्या वडिलांकडून व्यापार शिकला होता पण त्याला स्पेशलायझेशन करून कॅबिनेटमेकर व्हायचे होते. त्याने आपल्या वडिलांना अशा शहरात पाठवायला सांगितले जिथे ही कला शिकण्याची शक्यता होती. तो कॅटानियाला गेला आणि दोन वर्षांच्या अप्रेंटिसशिपनंतर तो खूप चांगला झाला, त्याला ती नोकरी करण्यास तयार वाटले आणि तो आता एकोणीस वर्षांचा असल्याने त्याला वाटले की आता स्वतःचे कुटुंब सुरू करण्याची वेळ आली आहे. तो एका मेंढपाळाच्या मुलीला अनेक वर्षांपासून ओळखत होता आणि त्याने लग्न करण्याचा निर्णय घेतला होता पण तो त्याच्या काका मिचेरीच्या इच्छेविरुद्ध गेला होता ज्यांना आपल्या मुलाने आपल्या जातीतील स्त्रीशी लग्न करावे अशी इच्छा होती. त्या दिवसांत, अविश्वसनीय, परंतु हे असे होते: कारागीरासाठी मेंढपाळाच्या मुलीशी लग्न करणे हा एक मोठा अपमान होता. वडील आणि मुलामध्ये अचानक एक मोठा संघर्ष सुरू झाला ज्यामुळे तुरिल्लू निश्चितपणे त्याचे वडील आणि सावत्र आईपासून दूर गेले. आपल्या नवीन कुटुंबासह त्याने देश सोडला आणि कोमो येथे गेला जिथे त्याने आपल्या कामातून नशीब कमावले.

काकांना मूलबाळ नव्हते, त्यामुळे तुरिल्लूच्या जाण्याने ते निश्चितपणे एकटे पडले. ज्या व्यक्तीला या अलगावचा सर्वात जास्त त्रास झाला ती म्हणजे आंटी अँटोनिया ज्यांनी तिच्या आजूबाजूला वावरणाऱ्या पक्ष्यांशी, माश्या आणि डासांशी संभाषण करण्यात संपूर्ण दिवस घालवला. ग्रामीण भागातील त्या गुहेत त्याला कोणाशीही बोलण्याची संधी नव्हती. फक्त ख्रिसमस, इस्टर किंवा ऑगस्टच्या मध्यावर मॅडोना असुंटाच्या मेजवानीच्या महत्त्वाच्या सुट्ट्यांच्या निमित्ताने तो माझ्या आईला भेटायला शहरात जाऊ शकला. या भेटीपैकी एका भेटीदरम्यान, तिच्या स्थितीबद्दल बराच काळ तक्रार केल्यानंतर, तिने तिच्या बहिणीला प्रस्ताव दिला: - प्रिय तेरेसा, माझ्या लक्षात आले की तुझ्याकडे दोन लहान मुलींशी खूप काही आहे, कॉन्सेटा माझ्याकडे सोपवा म्हणजे तू होईल. स्वतःला लहानासाठी समर्पित करण्यासाठी अधिक मोकळे. मी तिला ग्रामीण भागात घेऊन जाईन जिथे हवा चांगली आहे

आणि तिचे भले करीन - माझी आई सुरुवातीला अनिश्चित होती पण नंतर, नेहमीप्रमाणे, तिला सहज कंडिशन केलेले पात्र दिले, तिच्या बहिणीच्या आग्रहानंतर तिने होकार दिला.

माझ्यासाठी परीक्षा सुरू झाली. तो बहुधा गरम दिवस होता, 1938 चा उन्हाळा सुरू झाला, मी दोन वर्षांचा होतो आणि माझी मावशी मला घ्यायला आली होती. एका कापडी पिशवीत मी ब्लाउज, पँटीच्या दोन जोड्या ठेवल्या आणि नकळत मी घर सोडले. मी इतका लहान होतो की त्या दिवशी माझी व्हाया कूसीस सुरू होईल हे मला कळलेच नाही. आम्ही खेचर ट्रॅकचा पाठलाग करत अर्धा तास किंवा कदाचित त्याहूनही अधिक वेळानंतर कॅस्ट्रांगिया (कॅसॅन्ड्रा!) नावाच्या अगदी आश्वासक नसलेल्या या निर्जन ठिकाणी पोचलो, जणू काही दुर्दैवाचा अंदाज बांधला होता, थोडक्यात नाव आधीच एक संपूर्ण योजना होती, जरी त्यावेळी मला ते कळले नाही. नवऱ्याने सुरुवातीला माझे चांगले स्वागत केले, काकूंनी माझी पसंती मिळवण्यासाठी वेळोवेळी मला काही मिठाई विकत आणली आणि जेव्हा ती माझ्यासोबत माझ्या आईला भेटायला नोव्हाराला गेली तेव्हा ती नेहमी मला आग्रहाने म्हणाली की मी घरी परत जाऊ नये पण ते चांगले होते. तिच्याबरोबर वाढा जी एकटी होती आणि ती माझी आई होईल. मी आज्ञा पाळण्याशिवाय काही करू शकत नव्हतो.

दरम्यान, माझे वडील सार्डिनियाहून परत आले, फक्त एक आठवडा राहिले, माझ्या आईला गरोदर राहण्यासाठी पुरेसे होते आणि पुन्हा निघून गेले. ते १९३९ होते आणि पुढच्याच वर्षी अँटोनिटा जन्मला. मला अजूनही अस्पष्टपणे आठवते की माझी मावशी अँटोनिया मला माझ्या आईला भेटण्यासाठी नोव्हारा येथे घेऊन गेली आणि मी माझ्या बहिणीला पहिल्यांदा पाहिले. लहान अँटोनिटाला मिठी मारण्यासाठी मला घरीच राहायचे होते पण माझी काकू, माझ्या आयुष्यावर अधिकाधिक नियंत्रण ठेवणारी, सैनिकासारखी कठोर, मला म्हणाली: - घरी टर्नेम्बू, मी तुला एक सुंदर कारण बनवीन - (चला घरी जाऊया, मी तुला एक सुंदर बाहुली बनवीन).

जेव्हा आम्ही झोपडीत आलो तेव्हा त्याने माझ्या हातात लाल रंगाचे, भितीदायक डोळे भरलेले "कॅसिटा" ठेवले. मी घाबरलो. हा एक काळ होता ज्यामध्ये मी नेहमी रडत होतो कारण मला नोव्हाराला माझ्या आजोबा आणि आईकडे परत जायचे होते पण काका अँटोनियाला पटवण्याचा कोणताही मार्ग नव्हता: तिचे हृदय माझ्या प्रत्येक तक्रारीने घाबरलेले

आणि बहिरे होते. पहिल्या तीन वर्षांत आम्ही कास्ट्रांगिया येथील देशाच्या घरात बराच वेळ घालवला, जिथे एकही जीव जिवंत नव्हता, आजूबाजूला विखुरलेल्या घरांमध्ये क्वचितच सुट्टी देणारे दिसले.

रविवारी आम्ही गावी गेलो आणि मी माझी आई, माझ्या लहान बहिणी आणि माझ्या आजोबांना भेट दिली. आजोबा मस्त मिशा असलेले माणूस होते. त्याने सोबत एक स्नफबॉक्स घेतला होता जो तो अधूनमधून शिंकत असे. हिवाळ्यात तो मला त्याच्या कपड्याखाली घेऊन चौकात घेऊन जायचा आणि काही मिठाई विकत घेण्यासाठी आणि हॉस्पिटलच्या वर असलेल्या "सायनकॅडिटा" हॉटेलमध्ये वार्डन चाखायला घेऊन जायचा. संध्याकाळी आम्ही कास्ट्रांगियाला परतलो.

काही संध्याकाळी काका बँडसोबत तालीम करायला गेले, तिथे त्यांनी ट्रॉम्बोन वाजवले, मग ते खानावळीत मद्यपान करायला थांबले आणि उत्साहाने ग्रामीण भागात परतले. कॅस्ट्रांगियापासून 500 मीटर अंतरावर त्याने "कॉन्सेटिना, 'नटोया..." म्हणायला सुरुवात केली. मध्यंतरी घरी काकूनी ट्रायपॉडवर पाणी गरम करण्यासाठी मातीचे भांडे तयार केले होते. स्वयंपाकाच्या अर्ध्या वाटेत त्याने उकळत्या पाण्याचा एक कडू टाकला होता, कदाचित वाइनची विल्हेवाट लावण्यासाठी. लोखंडी कढईत माझ्या मावशीने पास्ता तयार करण्यासाठी टोमॅटोसह कांदा तयार केला. कांदा कमी शिजला आणि मला उलटी झाली. "खा, नाहीतर मी पट्टा घेईन आणि तुला देईन..."

त्या दिवसांत व्हेनेशियन वंशाची एक स्त्री सॅन बॅसिलियोची दाई होती. हिवाळ्यात जेव्हा नदीला पूर आला तेव्हा काका मिशेल तिला खांद्यावर घेऊन नोव्हारा येथील फार्मसीमध्ये खरेदी करण्यासाठी घेऊन गेले. तो घरी थांबला आणि म्हणाला "अँटोनिया, तिला शाल दे, थंडी आहे". बिचारी काकू, ती मिशेलची प्रेयसी आहे हे तिला समजले की नाही हे मला माहीत नाही.

मी आता पाच वर्षांचा होतो, ग्रामीण भागात एकटा होतो, कोणाशीही न बोलता मी वन्य प्राण्यासारखा झालो होतो. मला सगळ्यांची लाज वाटली. जेव्हा आम्ही नोव्हाराला गेलो तेव्हा

मी लपलो कारण मला लोकांची भीती वाटत होती. शेजाऱ्यांना हे परिवर्तन कळले आणि त्यामुळे माझ्या काकांनी मला बालवाडीत पाठवण्याचा सल्ला दिला. सुदैवाने काकांची खात्री पटली. म्हणून एके दिवशी सकाळी माझ्या मावशीने माझे काका मिशेल यांना मला बिस्किट विकत घेण्यासाठी पाठवले आणि माझ्या आजीने दिलेल्या पांढऱ्या पेंढ्याच्या टोपलीत ठेवले. बिस्किटासोबत एक ताजे अंडे ठेवले. तो माझ्यासोबत गावाजवळील नर्सरीत गेला. जेव्हा ननने माझे स्वागत करण्यासाठी दार उघडले तेव्हा मी किंचाळू लागलो. भीतीपोटी मी टोपली जमिनीवर फेकली, अंडी फुटली आणि जमिनीवर सगळीकडे घाण टाकली. माझ्या मावशीने मला जोरात फटके मारून शिक्षा केली आणि मला घरी नेले. त्यामुळे माझा बालवाडीचा पहिला दिवसही माझा शेवटचा ठरला.

असे घडले की, मी चार वर्षांचा होतो तेव्हापासून, माझे काका म्हणायचे: - कॉन्सेटिना, नोव्हारा येथे जा आणि मला डोकेदुखीसाठी काही कॅर्मिअरी (ट्रॅंकिलायझर्स) आणा. मी खेचर ट्रॅकवरून फेरेटप्रमाणे पळत गेलो, ग्रीको जिल्ह्यातून गेलो, कधीकधी माझी तहान शमवण्यासाठी कारंज्याजवळ थांबलो आणि "डु सुरसिट्टू" फार्मसीमध्ये पोहोचलो. तो, फार्मासिस्ट, आश्चर्यचकित झाला आणि त्याने त्याच्या मित्रांना सांगितले की थोड्याच वेळात मी विजेसारखा नोव्हारा येथे जाणार आहे. वयाच्या पाचव्या वर्षी मला दूरच्या नातेवाईकांनी बार्सिलोनाला नेले. तिथे मी प्रथमच आश्चर्याने पाहिले आणि ऐकले... रेडिओ! मटारच्या रंगाच्या कापडाचा तुकडा विकत घेण्यासाठी आम्ही एका दुकानात गेलो. विक्री सहाय्यकाने प्रस्तावित केले: - टोपी आणि पांढरा स्कार्फ देखील खरेदी करा. शेवटी त्यांची खात्री पटली आणि दुकानाच्या सहाय्यकाने चमकदार निळ्या आणि हलक्या निळ्या साटनचे दोन मोफत स्कॅप दिले. दुसऱ्या दिवशी आम्ही ते कापड माझ्या आईकडे नेले ज्याने काही दिवसात कपडे बनवले. रविवारी मला नोव्हाराच्या मार्कीज आणि बॅरन्सच्या मुलींसारखे वाटायचे.

1941 च्या हिवाळ्यात, युद्धाच्या काळात, माझ्या वडिलांनी, सार्डिनियामधील त्यांची नोकरी संपवून, त्यांच्या एका मित्रासोबत उत्तरेकडील शहरात आपले भविष्य शोधण्याचे आणि मोची म्हणून त्यांची जुनी नोकरी पुन्हा सुरू करून जगण्याचा निर्णय घेतला. माझ्या आईला माझ्या वडिलांना सामील व्हायचे आहे अशी भावना हवेत होती आणि मी यामुळे अस्वस्थ झालो, एके दिवशी मी तिच्या अंथरुणाखाली रेंगाळलो, कपडे काढले आणि तांदळाचे दोन दाणे,

भविष्यातील स्तनाग्र खरुजांसह पाहिले कारण माझी मावशी मला कधीही धुतले नाही. त्यांनी हिंसकपणे त्यांना माझ्यापासून दूर नेले. मला रक्त पाहिल्याचे आठवते कारण मी स्वतःला जखमी केले होते. मी रात्रंदिवस आवश्यक असलेला कॅनव्हास शर्ट, मग ड्रेस, आणि कोणाच्याही लक्षात आले नाही.

जाण्यापूर्वी, आईने आजोबांचे घर व्यवस्थित सोडण्याचा प्रयत्न केला, कारण गरीब माणूस एकटाच राहिला होता. त्यांनी विद्युत दिवे बसवण्याचा विचार केला, त्या वेळी प्रभूंचा विशेषाधिकार होता. पूर्वी तेलासोबत 'उ लुसू' वापरला जायचा. काका मिशेल हे पाहून अस्वस्थ झाले: काही दिवसांनी त्यांनी इलेक्ट्रिशियनला बोलावून घेतले आणि त्यांना त्यांच्या घरात लाईट लावायला सांगितली, म्हणून जेव्हा मी गावी गेलो तेव्हा मलाही उंच लाकडी पायऱ्यांवर थोडा प्रकाश पडला. जेव्हा मला शौचालयात (लॅटरिया) जायचे होते, तेव्हा त्याच्या प्रयोगशाळेच्या मागे तळमजल्यावर एक साधे छिद्र होते, त्याच्या शेजारी नेहमीच शवपेटी रचलेली असायची, जी माझ्या काकांनी विनंती केल्यास तयार राहण्यासाठी तयार केली.

1 मार्च 1942 च्या सकाळी, हलक्या निळ्या आस्तीनांसह निळ्या साटनच्या पोशाखात, माझे काका आणि आजोबा टोरे यांच्यासमवेत, मी माझ्या आई आणि तिच्या लहान बहिणींसोबत पियाझा दी सॅन सेबॅस्टियानो येथील पोस्ट ऑफिसमध्ये, म्हणजे, होय, पोस्ट ऑफिसमध्ये गेलो. बस, जी त्यांना विग्लिएटोर रेल्वे स्थानकावर घेऊन जाईल. तिची 4 वर्षांची बहीण रोजाला वर जायची इच्छा नव्हती आणि तिचे काका तिला पटवून देण्यासाठी तिला म्हणाले: - जर तू वर गेली नाहीस तर तू आजारी पडशील - (मी तुला दोनदा फार्ट करेन).

मी, माझ्या मावशीच्या प्रभावाखाली सर्वात मोठा, सोडला नाही आणि नोव्हारामध्येच राहिलो. मला रडू आवरले नाही. मी माझ्या आजोबांच्या कुशीत आराम शोधला. तोही एकटाच राहिला आणि त्याचा सहवास ठेवण्यासाठी तो दिवस मी त्याच्यासोबत राहिलो. सुमारे वीस दिवसांनी सहलीच्या यशाबद्दल आईचे पहिले पत्र आले. वडिलांना तिला घरात पाणी आणि गॅस स्टोव्हसह एक आरामदायक अपार्टमेंट सापडले होते, तिच्यासाठी काहीतरी नवीन होते. कथा पुढे चालू ठेवत, आल्यानंतर दुसऱ्या दिवशी तिने एक केशभूषाकाराला तिला फॅशनेबल केस कापण्यासाठी घरी बोलावले. गावात जवळपास सर्वच स्त्रिया आपले लांबसडक केस तुपेने घालत. थोडक्यात, माझी आई आयुष्यात पहिल्यांदाच आनंदी आणि

समाधानी होती. कथेच्या शेवटी त्यांनी माझी काकूंकडे शिफारस केली. कास्ट्रांगियामध्ये माझ्या दुःखाची त्याने नक्कीच कल्पना केली नाही.

आम्ही निघाल्याच्या दुसऱ्या दिवशी, आंटी अँटोनिया मला परत ग्रामीण भागात घेऊन गेली आणि त्याच्या पतीने मला कसे लिहायचे ते शिकवण्यासाठी मला पहिल्या इयत्तेचे पुस्तक विकत घेण्यास सांगितले जेणेकरून मी पहिल्या इयत्तेएवजी ऑक्टोबरमध्ये दुसऱ्या इयत्तेत जाऊ शकेन. गरीब मी: मी आता खेळू शकलो नाही, पण मला लिलाव आणि नंबर लिहिण्यात माझा वेळ घालवावा लागला. ती शिकवत असलेल्या सॅन बॅसिलियो येथून परत येताना शिक्षिका कॅस्ट्रांगियामधून गेली. तिचे नाव मारिया होते, ती एका कर्णधाराची मुलगी होती जी तिच्या काकूला माहीत होती. त्याने तिला पाण्याचा ग्लास देऊ केला. इतक्यात मी तिला वही दाखवली आणि तिने मला एक मिठी मारली. तिने तिच्या पिशवीतून एक लाल पेन्सिल काढली आणि "चांगले केले" असे लिहिले. स्वतःची स्तुती करताना किती आनंद, कोणता आनंद माझ्यासाठी विलक्षण आहे. मी दिवसेंदिवस अधिक उदास झालो, मी त्यांना माझ्या काका आणि आजोबांकडे नेण्याची विनंती केली, परंतु माझ्या काकूने सांगितले की याची गरज नाही.

त्याला भीती वाटत होती की मी त्यांना सांगेन की मला कसे वागवले आणि खायला दिले. खरं तर, एका लहान मुलीसाठी अन्न पुरेसे नव्हते ज्याला वाढायचे आणि विकसित करायचे होते: सकाळी त्यांनी मला चीजसह कडक ब्रेडचा तुकडा दिला, दुपारी टोमॅटो आणि दोन ऑलिव्हचे सलाड दिले. संध्याकाळी, जेव्हा तिचा नवरा तिथे होता तेव्हा काकू अँटोनियाने कच्च्या कांद्यावर आधारित सुधारित सॉससह काही पास्ता शिजवला. आणि जर मी ते खाल्ले नाही तर मला खूप मारहाण होण्याचा धोका होता. विविधतेसाठी, काही संध्याकाळी त्याने पास्ता आणि बीन्स किंवा एक प्रकारचा मऊ, मऊ पोलेंटा शिजवला. केवळ ख्रिसमस, नवीन वर्ष, कार्निव्हल आणि इस्टरमध्ये त्यांनी कोंबडी किंवा ससा मारला. जानेवारीमध्ये त्यांनी एक डुक्कर मारला ज्यापासून त्यांना मसालेदार सलामी आणि स्वयंपाकात वापरण्याची डुकराची चरबी मिळाली, परंतु त्यांना थेंब-थेंब खावे लागले अन्यथा ते वर्षभर पुरेसे नसतील. प्रत्येक रविवारी माझे काका काही घाणेरडे ट्रिप्स विकत घेत असत ज्याचा विचार करूनही मला किळस येते किंवा अजमोदाच्या फांदीवर काही आतडे गुंडाळले जातात, नंतर तळलेले

स्कॅलॉप्स. ते सर्व स्वस्त पदार्थ होते कारण, त्यांच्या मते, आपण आपल्या आजोबांसारखे व्यर्थ ठरू नये आणि त्यांनी मला पुन्हा सांगितले: - तुम्ही पहा, त्यांच्याकडे नेहमीच सॉसेज आणि स्टॉक फिश भरलेले असतात, ते खातात आणि पितात. आपण त्या लोकांपासून दूर राहिले पाहिजे - ते म्हणाले -. माझ्या काकांना भीती होती की इतर नातेवाईक मला माझ्या आई आणि वडिलांसोबत खंडात सामील होण्याचा आग्रह धरतील. त्यांनी मला त्यांचा तिरस्कार करण्याचा खूप प्रयत्न केला की कधी कधी मी त्यांना भेटलो तेव्हा त्यांना पाहू नये म्हणून मी माझ्या डोळ्यांवर हात ठेवतो.

सप्टेंबर महिना आला होता आणि मला द्वितीय श्रेणीसाठी प्रवेश परीक्षा द्यावी लागली. माझे काका मला गावात घेऊन गेले, त्यांनी माझ्यावर लक्ष ठेवण्यासाठी रखवालदाराचा सल्ला घेतला, माझ्याकडे दुसऱ्या वर्गात असणारे शिक्षक आणि परीक्षा मंडळाचे शिक्षक. माझी प्रमोशन सुरक्षित करण्यासाठी त्या सर्वांनी भेट म्हणून अंडी आणली. माझा त्या लोकांशी कधीच संपर्क आला नव्हता, वर्गात दोन आसनी लाकडी डेस्क होते ज्यात इंकवेल होते. माझ्यासोबत उपचारात्मक परीक्षा देणाऱ्या इतर मुली होत्या. त्यांनी मला ब्लॅकबोर्डवर बेरीज आणि वजाबाकीच्या समस्या सोडवायला लावल्या. इंकवेल आणि ब्लॅकबोर्ड दोन्ही माझ्यासाठी पूर्णपणे नवीन होते. मी भीतीने आणि शरमेने पानासारखा थरथरत होतो, ऑपरेशन्स कसे सोडवायचे हे मला कळत नव्हते, कारण काकू अँटोनियाने मला फक्त एक ते दहा पर्यंतचे आकडे लिहायला शिकवले होते. मग त्यांनी मला एक वाक्य लिहायला सांगितले, वहीमध्ये थोडा विचार केला, पण मला कुठून सुरुवात करावी हेच कळत नव्हते. तो गोंधळ संपल्यावर रखवालदार मला घरी घेऊन गेला. काकूंनी तिला विचारले की परीक्षा कशी झाली आणि रखवालदाराने उत्तर दिले की ती फारशी चांगली गेली नाही, परंतु अंतिम निर्णय शिक्षकांवर अवलंबून आहे.

आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे, निकाल सकारात्मक आला आणि मला दुसऱ्या वर्गात प्रवेश मिळाला: मी शाळेत जाण्यास तयार होतो, परंतु ऍप्रनची समस्या उद्भवली. काका मिशेल आदल्या दिवशी दुकानात गेले होते आणि काळा फॅब्रिकचे अवशेष विकत घेतले होते. काकू अँटोनियाने एका दिवसात माझ्यासाठी युनिफॉर्म बनवला. फोल्डर खरेदी करण्यासाठी आणखी पैशांची गरज होती. माझ्या काकांकडे पैसे होते पण त्यांना बचत करण्याचे वेड होते

म्हणून त्यांनी, कंजूषाने सर्वतोपरी प्रयत्न केले आणि खिडकीच्या क्लिपसह मला एक प्लायवूड फोल्डर बनवले. त्यांनी मला पेनही विकत घेतला नाही. माझ्या काकांनी लाकडाच्या पातळ तुकड्याने एक निब बांधला होता ज्याच्या टोकाला निब लावला होता. ते दोन नोटबुक आणि पेन्सिल बदलू शकले नाहीत आणि त्यांना त्या विकत घ्याव्या लागल्या. 1 ऑक्टोबर 1942 रोजी माझी मावशी माझ्यासोबत शाळेत गेली. प्रथम ती पोडेस्टा येथे जन्म प्रमाणपत्र मागण्यासाठी गेली जे शाळेला आवश्यक होते कारण मी वर्गाबाहेर होतो. शिक्षकाने दयाळूपणे माझे स्वागत केले, परंतु मला तिची भीती वाटत होती, कदाचित तिच्या उजव्या हाताऐवजी तिच्या वडिलांच्या पास्ता कारखान्यात लहानपणी झालेल्या अपघातामुळे तिला रबर प्रोस्थेसिस होते. मला पुढच्या रांगेत जागा देण्यात आली. माझे नवीन सोबती, ज्यांनी मला वर्षभर आधी पाहिले नव्हते, माझ्या उपस्थितीने कुतूहल वाटले, ते आपापसात बडबडले: - हे सिक्का-सिक्का का होत आहे? - (ही कृश मुलगी कोण आहे?). मी खूप घाबरलो आणि लाजलो, मी माझे तोंड उघडू शकलो नाही आणि शिक्षकांनी मला प्रेमाने विचारलेल्या प्रश्नांची उत्तरेही दिली नाहीत.

मी एक जंगली मुल होतो आणि मला लघवी करण्यासाठी बाहेर जाण्यास सांगण्याची हिंमत नव्हती, आणि एकदा मी स्वतःच लघवी केली. म्हणून जेव्हा मी घरी पोहोचलो तेव्हा माझ्या मावशीने मला मारहाण केली कारण तिला माझा ड्रेस धुवायचा होता जो दुसऱ्या दिवशीही वेळेवर सुकणार नाही. दिवस गेले आणि प्रत्येक वेळी पुन्हा तेच घडले. मध्यंतरी ज्या शिक्षिकेला हे कळले, त्यांनी मला टॉयलेटला पाठवले, पण कधी कधी ती विसरली आणि मी ते परत घेतले. माझ्या वर्गमित्रांनी माझ्याकडे दुर्लक्ष केले आणि मला प्लेगने पीडित असल्यासारखे टाळले आणि माझ्याशी मैत्री करण्याचा प्रयत्नही केला नाही.

ते एकमेकांना ओळखत होते कारण ते गावात भेटले होते, तर मला ग्रामीण भागातील घरी जाण्यासाठी जवळजवळ एक तास चालावे लागले आणि त्यामुळे त्यांच्याशी मैत्री करण्याची संधी मिळाली नाही. काका फक्त रविवारीच मित्रांना भेटण्यासाठी आणि त्यांच्यासोबत वार्डनच्या बाटलीसमोर काही आनंदी तास घालवण्यासाठी शहरात येत. पण बहुतेक वेळा काकू तिच्या नवऱ्याला कामाच्या ऑर्डर घेण्यासाठी घरीच राहायच्या. वयाच्या सहाव्या वर्षी

मी खेचराच्या लांब चढावर चालत गेलो. अर्ध्या वाटेवर मी शिक्षकांना अर्पण करण्यासाठी पानांनी वेढलेल्या व्हायलेटचा गुच्छ उचलण्यासाठी थांबलो.

मी दमून शाळेत पोहोचलो. दुपारनंतर मी जिवंत जीवाला भेटल्याशिवाय, सिकाडांच्या बहिरेपणाच्या किलबिलाट आणि कडक उन्हासह ग्रामीण भागात परतलो.

मी स्वतःला त्या पोकळीत कोंडून घेतलं आणि त्या शांत वातावरणात स्वतःशीच कल्पनेसाठी एकटाच राहिलो आणि माझी मावशी माझ्यावर कठोर होत गेली. काका, एकदा काम संपवून, जवळजवळ नेहमीच खानावळीजवळ थांबायचे आणि रात्री उशिरा घरी परतायचे, नेहमी दारूच्या नशेत. कधी कधी, नेहमीपेक्षा जास्त टिप्पणी, तो हरवून जायचा आणि घरी परतला नाही. त्याची मावशी आणि काही शेजारी मध्यरात्री कंदिलाच्या उजेडात ओढ्याच्या कडेने त्याला शोधत होते. जेव्हा त्यांना तो जमिनीवर कोसळलेला आढळला तेव्हा त्यांनी त्याला घरी जाण्यास सांगितले.

दरम्यान, मी शाळेत काहीही चांगले करू शकलो नाही. पहिल्या तिमाहीच्या शेवटी शिक्षकाने रिपोर्ट कार्ड वितरित केले, नंतर फॅसिस्ट चिन्हासह आणि दुर्दैवाने सर्व अपुरे विषयांसह: माझे रिपोर्ट कार्ड वर्गातील सर्वात गरीब होते. माझ्या मावशीला प्रोत्साहन देण्यासाठी मी तिला सांगितले की इतर रिपोर्ट कार्ड देखील माझ्यासारखेच आहेत आणि माझ्या काकूने जवळजवळ आमिष घेतले. त्यामुळे दिवसेंदिवस मी स्वतःहून धैर्य मिळवले आणि वर्गात मी काही वर्गमित्रांशी मैत्री करण्याचा प्रयत्न केला. मला त्यांच्याशी संपर्क साधायचा होता, पण त्यांनी मला त्यांच्या संभाषणातून वगळले, कदाचित त्यांच्या दृष्टीने मी गरीब देशातील मुलगी आहे.

तिसरा अध्याय - वाळूवरील खेळ

कॅस्ट्रॉंगियामध्ये एकांतात घालवलेल्या वर्षामध्ये, वेळ कधीच निघून गेला नाही कारण दिवसभर पक्ष्यांचा किलबिलाट आणि उन्हाळ्यात सिकाडाचा बहिरा किलबिलाट, जेव्हा समुद्रातून सिरोको आत आला तेव्हा तुम्ही फक्त एकच गोष्ट करू शकता. प्रवाहाच्या झिंगझॅंग मार्गावर आणि दरीला आग लावली. ग्रामीण भागातील प्राणी माझे मित्र होते. त्यामुळे मी माझा वेळ कल्पनेत घालवला. आकाशाच्या पार्श्वभूमीवर किंवा झाडांच्या फांद्यांमध्ये मला दिसणाऱ्या आकृत्यांपासून मी माझे स्वतःचे एक जग तयार केले: बोलणारे वन्य प्राणी, मी हेडसेव्हर रॉकच्या काठावर रांगेत उभे असलेले शूरवीर आणि नंतर माझ्या जादुई शक्तींनी मी त्यांना पाडले, मी त्यांना भीतीने नष्ट झालेले पाहिले. मग मी रॉकचे एका ड्रॅगनमध्ये रूपांतर केले ज्याने अचानक स्वतःला पर्वतापासून वेगळे केले आणि उंच उडून संपूर्ण ग्रामीण भागात दहशत पसरवली. मी ढगांचे रूपांतर केले, जे उडत्या बोटी बनले आणि मी दूरच्या समुद्राच्या पलीकडे जाण्याचा विचार करत आकाशात प्रवास केला, जिथे माझी आई आणि माझ्या बहिणी माझी वाट पाहत होत्या. खेकडे जे प्रवाहाच्या पाण्यातून बाहेर आले आणि फुगून ते अवाढव्य प्राण्यांमध्ये रूपांतरित झाले ज्यांनी प्रवाहात पुढे जाताना झाडेही उपटून टाकली.

कधी कधी मला माझी मावशी अँटोनियाचा कटू चेहरा आठवायचा. ती माझ्यावर प्रेम करत नव्हती, ती माझ्यावर प्रेम करत नव्हती आणि मी तिचा तिरस्कार करतो: माझ्या आईने मला

तिच्या बहिणीकडे सोपवले होते पण तिने मला वचन दिले होते की एक दिवस ती येऊन मला घेईल: म्हणूनच मी अनेकदा झाडांवर चढलो, ती माझ्या वडिलांसोबत पांढऱ्या घोड्यावर बसून येताना दिसेल या आशेने क्षितीज स्कॅन केले. सॅन बॅसिलियो आणि व्हॅलान्काझा जवळच्या गावांमध्ये सर्व पुरुष निघून गेले होते. बाकी सर्व स्त्रिया, मुले आणि काही वृद्ध लोक होते. ते निःशब्द गाव होते ज्यांना जीवनाचे स्पर्श केला नाही. काळ थांबला होता आणि लोकांना विश्वास होता की सर्व काही बदलेल, की एके दिवशी, युद्ध संपले की, सभ्यता विखुरलेल्या, मृत आणि डळमळीत घरांच्या थवामध्ये विजयी प्रवेश करेल. मला मित्र मिळायला आवडले असते, मी एकटा आणि सोडलेला नाही हे जाणून घेणे, संरक्षित करण्यास सक्षम असणे, मी या किंवा त्या व्यक्तीच्या घरी आश्रय घेऊ शकतो हे जाणून घेणे मला आवडले असते. मला असे म्हणण्याचा अधिकारही नव्हता की मी कुटुंबाशिवाय आहे, माझे आई-वडील समुद्राच्या विरुद्ध किनाऱ्यावर, त्या अंतहीन निळ्या पलीकडे, माझ्या आणि त्यांच्यामध्ये एका उंच आणि दुर्गम पर्वतासारखे होते. त्याऐवजी मला माझ्या काकूसोबत राहण्यास भाग पाडले गेले ज्यांनी माझ्याशी गैरवर्तन केले. जेव्हा मी याबद्दल विचार केला आणि तिला दिसले तेव्हा तिने मला त्या कडक आणि क्रूर आवाजाने चिडवले. ओरडण्यासाठी, ओरडण्यासाठी, अपमान करण्यासाठी आणि शिवीगाळ करण्यासाठी केलेला आवाज.

त्याच्या आवाजाने प्राणीही घाबरले. केवळ तिच्या पतीसह तिने तिचा शिरा खाली केला आणि तिच्या आवाजाचा आवाज पूर्णपणे बदलला आणि मेंढीच्या फुशारकीमध्ये बदलला. माझ्या मावशीला वाटले की एक लहान मुलगी तिच्या आजूबाजूला काय चालले आहे हे समजून घेण्यास सक्षम नाही. मला फक्त सर्वकाही समजले नाही, परंतु, शिवाय, मी शांत किंवा निष्क्रिय राहिलो नाही. ही सततची लढाई होती. अंतहीन आणि थकवणारा संघर्ष. प्रत्येक वेळी आणि नंतर मी भविष्याबद्दल विचार केला: ती वृद्ध आणि असहाय्य होती, मी तरुण आणि बलवान होतो, परंतु सर्वकाही असूनही मी तिच्याशी वाईट वागले नसते, ते माझ्या स्वभावाचा भाग नव्हते.

कधीकधी मी नदीच्या जवळ जायचो जिथे मला लोक कपडे धुवायला, धुवायला जाताना दिसतात, म्हणजे त्यांनी चादरी आणि ब्लॅकेट धुतले, प्रथम सर्वकाही राखेत भिजवले. किंवा

जेव्हा, कातरण्याच्या कालावधीनंतर, ते मेंढ्यांची लोकर धुवायला आले आणि ते पांढरे करण्यासाठी उन्हात वाळवले आणि नंतर बेडच्या गाद्या भरण्यासाठी त्याचा वापर करा. मी किनाऱ्यावरच्या दगडांमध्ये उरलेले फ्लेक्स गोळा करायला गेलो आणि माझ्या चिंध्याची बाहुली त्यांच्यासोबत घातली. मला काय करावे हे सुचेना तेव्हा, मी क्रेफिशच्या शोधात ओढ्याच्या काठावरचे दगड उचलू लागलो, त्यांचे पंजे माझ्या बोटाना चिमटे लागू नयेत म्हणून मी कुशलतेने माझ्या बोटानी माझ्या डोक्यावर आकडा लावला. मी त्यांना घरी नेले आणि संध्याकाळी जेव्हा माझ्या काकूने आग लावली तेव्हा मी त्यांना भाजून खाल्ले: माझ्यासाठी ते एक खास डिनर होते. कधीकधी खेकड्यांऐवजी, दगड उचलल्याबरोबर, लहान घाबरलेले बेडूक उभ्या उडी मारत वरच्या दिशेने गोळी मारत होते, मला भीतीने उडी मारायला लावते. मला वाटले की ते माझे खेळाचे सोबती आहेत आणि कधी-कधी त्यांना रात्रभर अंधारात एकटे ठेवून दूर जाण्याचा मला पश्चाताप होतो. संध्याकाळी जेव्हा मला घरी परतायचे होते तेव्हा मी काका मिशेलला जोरात हाक मारली, दरीत निर्माण झालेल्या प्रतिध्वनीचा फायदा घेत. कधी कधी उन्हाळ्यात जेव्हा स्कार्डिनो कुटुंब दरीच्या पुढे एका घरात राहत असे, तेव्हा मी त्यांना भेटायला जायचो. मी मिम्मासोबत खेळायचो जी भावांमध्ये सर्वात लहान होती.

मुखर्ष बाहुल्यांसाठी खुर्च्या आणि टेबल बांधत असे. सहवासात काही तास घालवणे किती छान होते. सकाळी ते दूध घेण्यासाठी नदीच्या पलीकडे गेले असता त्यांनी मला हाक मारली. त्यांच्याकडे भरण्यासाठी बादली होती, "कॉन्सेटिना" त्याला दूध दूध पाहून समाधानी होती. गार्गींचा मालक, मिक्का ए कॅपेले, माझी दया दाखवली आणि मला अर्धा ग्लास देऊ केला. माझ्या मावशीच्या घरी आम्ही वर्षातून दोनदा दूध पाहिले: जेव्हा ती बिस्किटे बनवायची आणि इस्टरमध्ये जेव्हा तिने रंगीत अंगठीच्या अंड्यातून कबुतरे तयार केली. दूध उकळल्यावर मी त्याचा प्रत्येक शेवटचा भाग स्किम केला. ग्रामीण घराच्या खोलीत काकांचा पलंग होता, जर त्याला पलंग म्हणता येईल, तर दोन लोखंडी ट्रेसल्सवर पेंढाच्या गद्दासह बोर्ड ठेवलेले होते, कारण त्यांनी नोव्हारामध्ये घोड्याचे केस सोडले होते. मला पेंढ्याच्या गादीवर झोपावे लागले ज्यावर फक्त एक जुनी लष्करी घोंगडी, स्निग्ध आणि तळलेले होते. मी एक कॅनव्हास शर्ट घालून झोपायला गेलो जो मी दिवसा पॅटीशिवाय घातला होता. रोज रात्री मला जी थंडी पडली

त्याचे वर्णन करणे शक्य नाही. पाऊस पडला की छतावरून घुसलेले पाणी गोळा करण्यासाठी कंटेनर ठेवावे लागत होते. मला रात्री लघवी करायची गरज पडली तर मला घर सोडून पायरीजवळ करावे लागे. जर मला कळले नाही की, मी स्वप्न का पाहत आहे, आणि मी ते पेंढ्याच्या गादीवर करत आहे, तर सकाळी मला खूप मारही लागेल. काकू अँटोनिया देखील तिने दिवसा वापरलेला तोच शर्ट घालून झोपायला गेली, तर काका मिशेल त्यांच्या आईप्रमाणेच कुरवाळले.

झोपेचा सोहळा नेहमीच्या विधीनुसार झाला: प्रथम मी झोपायला गेलो, मग मावशीची पाळी आली, मग काकांनी त्यांचे पायघोळ काढले आणि कॅनव्हासचे स्ट्रीप केलेले अंडरवेअर. दिवसभरात घातलेला सैल शर्ट घालून तो बेडच्या दिशेने गेला आणि भिंतीवर टेबलावर ठेवलेला तेलाचा दिवा बंद केला. मी, जो खोडकर होतो, न बघण्याचा बहाणा केला आणि तरीही डोकावून पाहिले: जेव्हा तो ज्योत विझवण्यासाठी खाली वाकला तेव्हा मला त्याचा छायाचित्र भिंतीवर चिनी सावलीप्रमाणे, डिंग-डॉन लटकत असलेला दिसला. - अरे, किती छान आहे! - तो म्हणाला, कारण त्याने प्यालेल्या सर्व वाइनने त्याला खूप गरम केले होते. त्यांच्या पलंगाच्या शेजारी दोन टोप्या, म्हणजे उसाच्या दोन मोठ्या टोपल्या होत्या, जिथे त्यांनी वाळलेली अंजीर ठेवली होती. त्यांनी ते गलिच्छ आणि स्निग्ध चिंध्याने झाकलेले होते आणि नंतरचे काकांचे स्वच्छ अंतर्वस्त्र होते. माझ्या पलंगाच्या जवळ असलेल्या डब्यात त्यांनी ब्रेड आणि स्कार्फ ठेवला होता जो त्यांनी माझ्या डोक्याभोवती गुंडाळला होता जेव्हा मी हिवाळ्यात शाळेत जायचो तेव्हा माझे अंतर्वस्त्र आणि माझ्या मावशीचे. जेव्हा आम्ही नोव्हारामध्ये मास करायला गेलो तेव्हा मी ते फक्त रविवारी वापरले. माझ्या काकांनी सांगितले की आपण ते ग्रामीण भागात घालू नये कारण आपण ते निरुपयोगीपणे घालू.

जानेवारीत त्यांनी डुक्कर मारले. त्यांनी काही सॉसेज तयार केले आणि स्वयंपाकात वापरण्याची डुकराची चरबी खारट केली. उकळलेले पाय मातीच्या भांड्यात बुडवून ठेवलेले होते. ते सामान्यतः मेमध्ये ताज्या ब्रॉड बीन्ससह खाल्ले जात होते कारण पारंपारिकपणे ते आधी खाल्ले जाऊ शकत नव्हते. एकदा, एप्रिल महिना होता, मी माझ्या मावशीला याबद्दल विचारले कारण मला खूप भूक लागली होती आणि मला भाकरीबरोबर काय खायचे हे माहित नव्हते. मावशी ओरडू लागली की मी वेडा झालो आहे. एके दिवशी मी शाळेतून

परतत असताना, मला ऑफेलिया तिच्या बहिणीसोबत खेचराच्या मार्गावर भेटली. त्यांनी त्यांची आई गमावली होती आणि ते त्यांच्या वडिलांसोबत फ्रान्समधून परतले होते.

ते माझ्यापेक्षा खूप फिकट होते, मला त्यांची दया आली आणि त्यांना म्हणालो: मी जिथे राहतो तिथे या, यावेळी माझी मावशी पाणी आणत आहे, ओव्हनमध्ये जेवणाचे भांडे आहे, ते घ्या, स्वतःला खायला द्या पण करू नका. नंतर कोणाला काहीही बोलू नका.- त्यांनी माझे आभार मानले आणि भुकेने न घाबरता माझा सल्ला पाळला. मे महिन्यात, काकांनी ब्रॉड बीन्स शिजवल्यावर, ते डुकराचे पाय आणायला गेले आणि त्याऐवजी त्यांना फक्त स्वयंपाकात वापरण्याची डुकराची भांडी सापडली: स्वाभाविकपणे हा मीच आहे असा विचार करून, त्यांनी मला पैसे द्यावे म्हणून बरेच दिवस माझ्यावर रागावले. त्या वेळी मला खूप अभिमान वाटला कारण पहिल्यांदाच त्यांच्या लोभाविरुद्ध मोठी लढाई जिंकल्याची सुखद अनुभूती मला मिळाली. स्वच्छतेच्या कमतरतेमुळे, पिसूनी घरभर बिनदिवकतपणे राज्य केले. त्यांनी रात्री माझ्या मानेला चावा घेतला आणि पिसू माझे रक्त शोषू नयेत म्हणून माझी मावशी रोज संध्याकाळी मला ऑलिव्ह ऑईलने ग्रीस करायची. सकाळी माझी मान रंगवल्यासारखी दिसत होती. मावशीप्रमाणे मलाही डोके धुण्याची सवय नसल्याने उवा होत्या. दुसरीकडे माझी मावशी माझे केस कुरवाळायची आणि स्टाईल ठेवण्यासाठी त्यात पाणी आणि साखर घालून ग्रीस करायची.

दुसरीकडे माझे वर्गमित्र नेहमी स्वच्छ होते. त्यातला गरीब माणूसही माझ्यासारखा घाणेरडा नव्हता. मला सगळ्यांपासून लांब ढकलून शेवटच्या डेस्कपर्यंत मजल मारण्याच्या कामात शिक्षकानेही हातभार लावला. माझे शरीर अवर्णनीयपणे घाण झाले होते. शहरातील सर्वात महत्त्वाच्या फेरागोस्टो सणाच्या निमित्ताने वर्षातून एकदा ते मला नदीत धुत. एकदा मी माझ्या आईबद्दल विचार करत असताना, मी सात वर्षांचा होतो, मी ब्रेझियरच्या उकळत्या राखेत पडलो. माझा उजवा हात भाजला आणि माझ्या काकूने मला डॉक्टरकडे नेले नाही, परंतु दररोज औषधी वनस्पतींनी माझ्यावर उपचार केले. माझ्याकडे दोन कबुतराच्या अंड्यांसारखे दोन बुडबुडे होते, मी वेदनेने ओरडलो पण ती कधीच हलली नाही. मला उंदरांनी चावल्यासारखे दिसत होते.

मी काही महिन्यांनंतर चमत्कारिकरित्या बरा झालो आणि मला अजूनही त्याची चिन्हे आहेत. शाळेत असताना, एका रविवारी मी बालकनीत असताना, खाली येणा-या एका लहान मुलीने मला विचारले की मला तिच्यासोबत मिस व्हिन्सेंझिनाच्या कॅटेकिझम धड्याला जायचे आहे का? मला ते काय आहे ते माहित नव्हते कारण माझी काकू मला फक्त सर्वात महत्वाच्या सुट्टीच्या दिवशी सामूहिकपणे घेऊन गेली होती, चर्चला जाण्याचा अर्थ काय आहे हे मला समजले नाही. एक पुजारी, फादर बुएमी, आमच्या घरासमोर राहत होते, पण मी त्यांना फार कमी वेळा भेटलो आणि त्यांच्याकडे अनिच्छेने पाहिले. माझ्या काकूने मला पुन्हा मळमळण्याची जाहिरात दिली: "जर तू त्याच्याशी बोललास तर तो पुजारी तुझी जीभ कापून टाकेल." तथापि, मी विचारले आणि अनपेक्षितपणे कॅटेकिझमचे धडे घेण्यासाठी परवानगी मिळवली. त्या वातावरणात मला लगेच आराम वाटला. त्या तरुणीने मला एक पुस्तिका आणि वर्तमानपत्र दिले. येशूबद्दल ऐकून मला खूप आनंद झाला. एके दिवशी त्याने मला सांगितले की तो मला माझ्या पहिल्या भेटीसाठी तयार करेल. मी याबद्दल घरी बोललो आणि त्यांनी मला सांगितले की मी अजून लहान आहे. मी खोटं बोलून उत्तर दिलं की ग्रुपमधल्या सगळ्या मुलींनी ते केलं असतं. प्रत्यक्षात त्यांची पुष्टी आधीच झाली होती, तथापि मी आणि तरुणी करारात राहिलो आणि सॅन निकोलाच्या पुजाऱ्याशी तारीख निश्चित केली: कॉर्पस क्रिस्टीचा दिवस.

पांढऱ्या पोशाखाचा प्रश्न निर्माण झाला, पण नन्स भाड्याने घेत असल्याची माहिती कोणीतरी काकूंना दिली. बहुप्रतिक्षित दिवस आला: सकाळी तो माझ्यासोबत चर्चच्या उपवासाला गेला. तिला वाटले की इतर मुली तिथे आहेत कारण तिने कधीही कॅटेसिझम महिलेशी संपर्क साधण्यासाठी पुढाकार घेतला नाही. मी एकटा आहे हे समजून तिने माझा अपमान केला: "लबाड, असभ्य." माझे शिक्षक देखील त्या दिवशी सकाळी इतर लोकांसोबत होते. उपस्थित काही महिलांनी तिला शांत केले. पुजारी आला आणि मला हाताला धरून कबुलीजबाबासाठी पवित्र मंदिरात घेऊन गेला. मी याआधी कधीही ऐकले नव्हते असे सुंदर शब्द त्याने मला सांगितले. मला असे वाटले की मी स्वर्गात जात आहे आणि मी स्वतःला म्हणालो: "हे खरे नाही की पुजारी जीभ कापतात, उलटपक्षी, लहान मुलीचे दुःख कसे समजून घ्यावे हे त्यांना माहित आहे." मला जमले असते तर मी त्याला मिठी मारून आनंदाने चुंबन घेतले असते.

त्याने मला प्रायश्चित्त म्हणून पाच हेल मेरी म्हणायला लावले आणि मी माझ्या जागेवर परतलो. काकूंनी लगेच मला विचारले की मी याजकाला इतके दिवस तिथे राहण्यास काय सांगितले होते, आणि मी म्हणालो: - त्या तरुणीने मला शिकवले की कबुलीजबाब गुप्त आहे - . - होय, परंतु तुला मला प्रथमच सांगावे लागेल - हार्पीने आग्रह केला. मार्ग नाही. तेथे मास, कम्युनियन होते आणि बाहेर पडताना त्यांनी मला माझ्या काकांच्या हाताचे चुंबन घेण्यास भाग पाडले आणि म्हणले: "कृपया मला आशीर्वाद द्या". मी माझ्या आजोबांपासून सुरुवात केली, नेहमी एकच वाक्प्रचार, मग मी सर्व नातेवाईकांभोवती फिरलो. काकू गायताना मला एक पुस्तिका दिली. मला भूक लागली होती, पण कोणीही मला जेवण दिले नाही. सहसा, एकदा समारंभ संपल्यानंतर, बिस्किटांसह ग्रॅनिटा घेण्यासाठी बारमध्ये जाण्याची प्रथा होती, परंतु बचत करण्याच्या उन्मादामुळे त्यांच्यावर मात केली गेली: दुपारी आम्ही पास्ता खाल्ला आणि दुपारी आम्ही फोटोग्राफरकडे गेलो कारण नातेवाईकांनी आईचा फोटो पाठवण्याचा सल्ला दिला.

मी दुसरा वर्ग पूर्ण केला होता आणि खूप कमी गुणांनी उत्तीर्ण झालो होतो. त्या वर्षी संपूर्ण उन्हाळ्यात आम्हाला ग्रामीण भागात राहावे लागले. मी आक्षेप घेतला: - किमान रविवारी मला सामूहिक जावे लागेल आणि माझ्या आजोबांना भेटावे लागेल जे एकटे आहेत -. तो खूप चांगला माणूस होता, दम्याचा त्रास होता. मुलीने त्याच्याकडे दुर्लक्ष केले, काही अंशी

निष्काळजीपणामुळे, अंशतः शेजारी, नातेवाईक आणि सासरच्या लोकांवर नेहमी रागावणाऱ्या पतीने तिला अट घातली होती.

मी धुण्यासाठी लाँड्री घेतली आणि मिशेलो वरून गुपचूप मावशीकडे नेले नाहीतर त्रास होईल. त्याला त्याच्या वडिलांबद्दल प्रेमही वाटत नव्हते: एके दिवशी त्याची एक सावत्र बहीण कॅस्ट्रांगियाला सांगण्यासाठी आली की तो मरण पावला आहे. "तू सोडली नाहीस, तर मी तुला गाढ्यात लाथ मारीन," तो तिला म्हणाला.

गावात जेव्हा एखादी पार्टी असते, तेव्हा संगीताच्या बँडच्या सदस्यांना "पेझो ड्युरो" ऑफर केले जाते, एक आइस्क्रीम त्याच्या विशिष्ट सुसंगततेमुळे असे म्हणतात. काका मिशेल, त्याला ते आवडले नाही हे कधीच स्पष्ट झाले नाही की त्याला उदारतेच्या असामान्य हावभावासाठी प्रेरित केले गेले होते, मला जाताना पाहून त्याने मला हाक मारली: "कॉन्सेटिना, ये आणि आइस्क्रीम घे". आणि म्हणून मी त्या दुर्मिळ प्रसंगी, काहीतरी चांगले आनंद घेण्याची संधी घेतली.

काही काळापूर्वी बासेनो येथील डॉ. कोसेंटिनो यांनी मला माझ्या आठवणीत हरवलेल्या तपशीलाची आठवण करून दिली. शहरातील रस्त्यांवरून बँड वाजवत असताना, मुलांनी परेडमध्ये सामील होण्याचा प्रयत्न केला. परंतु त्यांच्या उपस्थितीचे औचित्य सिद्ध करण्यासाठी सदस्याला "माहित" असणे आवश्यक होते. ते सिद्ध करण्यासाठी त्याने जॅकेटच्या खिशात हात ठेवला होता. अशाप्रकारे मी माझ्या काका मिशेलच्या मागे गेलो, तर जियानी कोसेंटिनो, प्राथमिक शाळेतील शिक्षकाचा मुलगा आणि पितृहीन, टोळीच्या नेत्याच्या खिशात हात ठेवला.

युद्धादरम्यान नोव्हारा येथे काही बॉम्ब पडू लागले. सर्वजण पळून गेले आणि काही परिचितांनी आमच्याबरोबर कास्ट्रांगियामध्ये आश्रय घेतला. माझ्यासाठी ही एक पार्टी होती कारण मी कंपनीत असू शकतो. वेळोवेळी तुम्हांला श्रापनलची शिट्टी ऐकू येत होती. ऑलॅंडो पेस्ट्री शॉपच्या मालकाचा मुलगा बॉम्बने फाटल्याची दुःखद बातमी देखील आली.

डोमोडोसोला येथील आई, चौथ्यांदा गरोदर होती, रोझा आणि अँटोनिटासोबत एकटी राहिली होती. माझ्या वडिलांना बर्साग्लियर होण्यासाठी सिसिलीला परत बोलावले होते. निघून गेल्यानंतर काही महिन्यांनी त्याला कळले की त्याच्या आईने एम्मा नावाच्या एका लहान मुलीला जन्म दिला आहे आणि तो घरी परतण्याची शक्यता आहे कारण त्याला चार मुलांसह सूट मिळणे अपेक्षित होते.

दुर्दैवाने, जेव्हा तो डोमोडोसोला येथे आला तेव्हा त्याला एक कडू आश्चर्य वाटले: एम्माने 12 दिवसांनंतर जगणे थांबवले होते. दोन दिवसांनी त्यांना आघाडीवर परतावे लागले. काही महिन्यांनंतर - तो 8 सप्टेंबरनंतरचा अनिश्चितता आणि अस्थिरतेचा काळ होता - तो लष्करी सेवेतून पळून जाण्यात यशस्वी झाला आणि आपल्या आईशी सामील होण्यासाठी युद्ध संपण्याची वाट पाहण्यासाठी नोव्हारा येथे परतला. त्याने एक लहान मोतीचे दुकान उघडले. रोज मी त्याला भेटायला जायचो. माझ्या वयासाठी लाजाळू पण हुशार, मला अंतर्ज्ञान होते की बाबा एका विवाहित स्त्रीसोबत पण लष्करी पतीसोबत झोपणार आहेत. एके दिवशी मी पियाझा बर्टोलामीच्या चढाच्या रस्त्यावर बॉक्स ऑफिसवर प्रवेश केला. पुढच्या दुकानातील व्यक्ती बाबांशी गप्पा मारत होती. माझ्या आईची फसवणूक करणाऱ्या माझ्या वडिलांचे डोळे बाहेर काढण्यासाठी मी माझ्या तर्जनी आणि मधली बोटे मारली. शेजाऱ्याने मला रोखून धरले, तर माझे बाबा हसत हसत म्हणाले "तुमच्या स्वतःच्या व्यवसायात लक्ष द्या". '44 मध्ये काळ्या केसांचा मुलगा जन्माला आला, त्याच्यासारखा कुरळे केसांचा...

बडियावेचियामध्ये त्यांचे आजोबा पोटाच्या कर्करोगाने आजारी पडले. मी माझ्या मावशीकडून त्याला भेटायला जाण्याची परवानगी घेतली. मी बऱ्याचदा कास्ट्रांगिया वरून खाली आलो आणि नदीच्या काठावर चालत असे. अंथरुणावर, शांतपणे मला त्याची आठवण येते. आजी अजूनही दुकानात व्यस्त होती आणि त्यांना थोडा वेळ घालवता आला. तिने माशांचा पाठलाग करण्यासाठी त्याच्या हातात ऑलिव्हची फांदी ठेवली, परंतु तो आणखी वाईट झाला आणि आता ताकद उरली नाही आणि मी त्यांना त्याच्यापासून दूर केले. 2 नोव्हेंबर 1944 रोजी वयाच्या 66 व्या वर्षी ते स्वर्गात गेले. बाबा अजूनही सिसिलीतच होते. अंत्यसंस्काराला त्याचे काकाही उपस्थित होते.

मला माझ्या आईची काही ना कधी पत्रे यायची. '45 मध्ये बाबा डोमोडोसोलाला परतले आणि '46 मध्ये माझा भाऊ ज्युसेपचा जन्म झाला.

चौथा अध्याय - तेल, जाळे आणि वाईट डोळा

जगभर युद्ध सुरू होते, संप्रेषण कठीण होते आणि आम्ही यापुढे आईकडून ऐकले नाही. सुदैवाने, माझ्या वडिलांना बर्साग्लिरी कॉर्प्समध्ये सिसिलीला परत बोलावण्यात आले होते आणि जेव्हा त्यांना काही दिवस स्वातंत्र्य मिळाले तेव्हा ते मला भेटायला आले. युद्धामुळे ग्रामीण भागात बरेच लोक होते. विस्थापित लोक सहसा पंधरा दिवस राहतात, परंतु नंतर शहराला बॉम्बस्फोटाचा धोका होता आणि त्यांनी वर्षभर ग्रामीण भागात राहणे पसंत केले.

वेळोवेळी मी त्या लोकांचा आश्रय घेतला. चार मुले असलेले एक कुटुंब होते जे अन्न नसतानाही नेहमी चांगल्या आत्म्यात असायचे. मी माझ्या काकांचा लोभ पाहिला ज्यांच्याकडे बरीच वाळलेली अंजीर होती आणि त्यांनी ती कोणालाही दिली नाहीत: मी एक छान मूठभर घेतली आणि गुप्तपणे त्यांच्याकडे आणली. त्यांनी मला त्यांच्यासाठी नाशत्यासाठी दिलेले काही बीन्स मी वाचवले. अगदी कडक ब्रेड: माझ्या काकूने शाळेत जाण्यापूर्वी खिशात ठेवलेला एक तुकडा मी त्या मुलांबरोबर शेअर केला आणि त्या बदल्यात त्यांनी मला लिहिण्यासाठी काही कागद दिले, त्यांनी मला झुल्यावर खेळायला लावले आणि त्यांच्यापैकी एकाने खेळणी, खुर्या आणि बांधले. बाहुल्यांसाठी बेड जे तिने मला आणि तिच्या लहान बहिणीला दिले, तर तिच्या मोठ्या बहिणीने आमच्यासाठी चिंधी बाहुल्या बनवल्या.

कधी कधी असं झालं की मी नदीवर गेलो, तिथे आजूबाजूच्या स्त्रिया राखेने कपडे धुवायला गेल्या, आणि दोन मोठे दगड धरून ठेवलेल्या डब्यात पाणी गरम करण्यासाठी पेटवलेल्या आगीकडे मी आश्चर्याने पाहत उभा राहिलो.. मी माझ्या मावशीला असे ऑपरेशन करताना

पाहिले नाही. त्याचे स्निग्ध आणि अतिशय घाणेरडे कपडे उघडकीस येऊ नयेत म्हणून तो जवळजवळ कधीच धुतला नाही किंवा कोणी नसताना नदीवर गेला.

इतर वेळी मी दोन-तीन दिवस दगडांवर विणलेल्या स्त्रिया घरी विणलेल्या पाहिल्या. त्यांनी ते ओले केले आणि ते पांढरे होईपर्यंत कडक उन्हात वाळवले. माझी मावशी मला नेहमी घरी बोलवायची पण मी ऐकले नाही असे नाटक करायचे. युद्धादरम्यान, तिची सूनही एका लहान मुलीसह ट्यूरिनहून परतली होती. साल्वाटोर, तिचा सावत्र मुलगा, तिच्याबद्दल आदर म्हणून, तिला राणीसारखे वागवले गेले. त्या काळात ते गावातच राहिले आणि प्रसंगी काकूंनी सुगंधित साबण, तागाचे टॉवेल्स, डिश ड्रायर, टेबलक्लोथ आणि नॅपकिन्स काढून चांगले छाप पाडले. त्याऐवजी मला नोकरांसारखे वागवले गेले, काम चालवायला आणि कारंज्यातून पाणी आणण्यासाठी पाठवले गेले, कारण पाहुणे पाठवणे ही अपमानास्पद गोष्ट होती.

ख्रिसमस आला आणि, उत्तरेकडील प्रथेनुसार, सकाळी वधूला बेबी येशूकडून तिच्या मुलीला एक सुंदर भेट देण्यात आली: बाहुलीसाठी भांडी आणि बशींचा एक सुंदर संच. मी तिच्यासाठी आनंदी होतो, पण त्याच वेळी माझ्यासोबत त्या गोष्टी कधीच घडल्या नव्हत्या म्हणून मी रागाने भरत होतो. मी अशक्त होत चाललो होतो. द्राक्षे होती पण ती खायला धिक्कार: द्राक्षारसासाठी ते दाबावे लागले. तुम्ही शेजाऱ्यांकडून चोरलेले फक्त खाऊ शकता. हेझलनट्स गोळा केले पण ते विकण्यासाठी. मी जंगलातल्या गिलहरींसारखे काही गुपचूप खाल्ले. माझ्या काकांनी फक्त ख्रिसमस आणि इस्टरला बिस्किटे बनवण्यासाठी दूध विकत घेतले आणि ते उकळत असताना मी ते एका चमचेने स्किम केले. माझी मावशी माझ्यासाठी क्वचितच तळलेली अंडी तयार करत असे. मला अनेकदा आशा वाटायची की ती माझ्यासाठी ते तळून घेईल: - आपण ते काढून टाकू या जेव्हा आपल्याकडे काही असेल आणि अंडी घालणारा माणूस निघून जाईल (तो मेसिनाचा एक तरुण होता जो ग्रामीण भागात अंडी गोळा करत होता आणि ताजी म्हणून देत होता) आम्ही त्यांना विकून पैसे मिळवू शकतात -. त्याने दोन महिने अंडी गोळा केली आणि नंतर विकली.

मेसिनाच्या ज्या लोकांनी अंडी विकत घेतली त्यांच्या हातात बहुधा एक कोंबडी होती. अंजीर पिऊन घ्यायचे होते, थोडेच खाणे शक्य होते, बाकीचे हिवाळ्यासाठी विकण्यासाठी किंवा साठवण्यासाठी उन्हात वाळवायचे होते. ऑक्टोबर महिन्यात संध्याकाळच्या सुरेख

त्याच्या शेवग्या तयार होत असत. सोललेली काही उरली असेल तर माझे काका ते लहान खोलीतील टेबलावर (ताटावर नव्हे तर दिव्यातून गळणाऱ्या तेलाने ग्रीस केलेल्या चटईवर) आणि सकाळी उठल्यावर सोडायचे. चार कामावर जाण्यासाठी, तो मला उठवेल आणि चेस्टनट देईल आणि मला म्हणेल: "तू नाश्ता कर". मी त्यांचे पालन केले आणि भुकेने त्यांना खाल्ले, परंतु ते तेलासारखे चवले आणि अपरिहार्यपणे मला पोट दुखू लागले. काकांनी फुशारकी मारली: - मी माझ्या भाचीवर प्रेम करतो, मी रात्री उशीरा असताना तिच्यासाठी चेस्टनट देखील तयार करतो -. खरं तर माझ्या काकांच्या डोळ्यात द्वेष होता. कधीकधी ते पिवळे, लाल रंगाचे होते जेव्हा त्याला राग आला: जरी लहान असले तरी ते डोळे त्याच्या चेहऱ्यावर आक्रमण करतात. ते लहान आणि खोल अरुंद छिद्रांसारखे होते आणि त्यांच्यातून घृणा बाहेर पडत होती. दरम्यान, आमांश आणि कृमींचा विजय झाला. माझी काकू मला एक चमचा तेल द्यायची. हे वर्सू दूर ठेवते, तिने स्वतःला पटवून देण्यासाठी कुरकुर केली... मग तिने "प्रिचेंटू" ने सुरुवात केली: - *Mazzai un vermu gruossu quennu ia pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian.* किंवा सोमवारी तुम्ही ऐकता, किंवा मंगळवारी तुम्ही ऐकता, किंवा बुधवारी तुम्ही ऐकता, किंवा गुरुवारी तुम्ही ऐकता, किंवा Vinardi वर तुम्ही ऐकता, किंवा Sabutu वर तुम्ही ऐकता, *Matteia du jurnu of Easter u viermu sturdudu a tierra casca.*-

(मी मूर्तिपूजक असताना एक चरबीचा किडा मारला आणि आता मी त्याला ख्रिश्चन म्हणून मारतो. पवित्र सोमवारी, पवित्र मंगळवारी, पवित्र बुधवारी, पवित्र गुरुवारी, गुड फ्रायडे, पवित्र शनिवारी, इस्टरच्या दिवशी सकाळी स्तब्ध झालेला किडा जमिनीवर पडतो).

मी कसा वाचलो ते मला माहीत नाही.

येथे आपण कंस उघडतो.

बरीच वर्षे गेली आणि मला पोट दुखू लागले. मी एका खोलीच्या आकाराच्या मशीनसह एक्स-रे करायला गेलो. त्यांनी मला काही व्रण आहेत की नाही हे पाहण्यासाठी पांढरे पॅप दिले. दुर्दैवाने, काहीही दिसू शकले नाही. रेडिओलॉजिस्टने सांगितले की हा जठराचा दाह

आहे आणि वेदना कमी करण्यासाठी मला काही उपशामक औषध दिले. मी एक चमचा पाणी पोट भरू शकत नाही अशा टप्प्यावर पोहोचलो. मी साधारण पन्नास वर्षांचा होतो. पिआसेन्झा येथील अरमांडोचा मित्र पाओलो याने मला तज्ञांकडे नेण्याचा प्रस्ताव दिला. तेही डॉ.मॅझेओ यांच्याकडे आले. गॅस्ट्रोस्कोपी उपकरण घशाच्या पलीकडे जाऊ शकत नव्हते. "या बाईला कसे वाचवायचे ते मला माहित नाही," डॉक्टर म्हणाले, "पायलोरस बंद आहे." गॅस्ट्रोस्कोपी असलेल्या सर्व लोकांनी स्वतःच्या पायावर खोली सोडली. मी एक IV सह स्ट्रेचरवर. डॉक्टरांनी मला दोन महिन्यांसाठी एक मजबूत उपचार लिहून दिला. मी परत आलो तेव्हा वाद्य अजूनही पास झाले नाही. आणखी एक मजबूत उपचार तीन महिन्यांसाठी.

पहिल्या भेटीनंतर पाच महिन्यांनंतर इन्स्ट्रुमेंट पायलोरसमधून फुटू लागले. "चमत्कार!" डॉ. मॅझेओ म्हणाले. एकदा ट्यूब काढून टाकल्यानंतर त्याने मला अनेक प्रश्न विचारले की ती जन्मजात आहे की नाही हे समजून घेण्यासाठी. मी रडायला लागलो: "कदाचित ते तेल असेल जे झिझीने मला वेळोवेळी वर्म्ससाठी दिले होते." डॉक्टरांनी केसांमध्ये हात ठेवले: "तेल? आणि तू अजूनही जिवंत आहेस!". उपचार चालू ठेवून, मी अधूनमधून गॅस्ट्रोस्कोपीची पुनरावृत्ती केली.

माझे प्राण वाचवणाऱ्या डॉक्टर मॅझेओचे आभार, आता वर्षानंतर मी फक्त काही प्रतिबंधात्मक औषधांसह अन्नाचा आनंद घेऊ शकतो.

बाल्कनीतून तिला कोणीतरी हाक मारली की काकू डोकं फिरवत राहायची. त्यानंतर त्यांनी तिला रिकाम्या पोटी फेरोकिनचा छोटा ग्लास घेण्याचा सल्ला दिला. तिने पतीला ते विकत घेण्यास पटवले आणि सकाळी तिने मला एक ग्लास देखील दिला.

शिवाय त्या घरात अंधश्रद्धेचेही राज्य होते. त्याने प्यायलेल्या वाईनमुळे त्याच्या काकांना नेहमीच डोकेदुखी असायची, पण त्याच्या मते कुणाची तरी वाईट नजर होती. बायकोला त्याला दूर ठेवावे लागले: तिने थोडं पाणी घेऊन प्लेट घेतली, त्यात काही मीठ आणि तेलाचा एक थेंब टाकला आणि मग डोकेदुखीसाठी प्रिचेंटूने सुरुवात केली: - ओग्लिउ बिरिडिट्टू, ओग्लिउ सांतिसिमु, या घरात या आणि याचा पाठलाग करा. morocchiu, ogliu biriditto,

बाहेर जा आणि या ममुक्काचा पाठलाग करा... (धन्य तेल, सर्वात पवित्र तेल, या घरात प्रवेश करा आणि या वाईट डोळ्याचा पाठलाग करा, धन्य तेल, मजबूत व्हा आणि या सैतानाचा पाठलाग करा...).

धन्य तेलाचा हा स्पॉट, जसजसा विस्तारत गेला, तसतसा त्यांच्या विश्वासानुसार, वाईट डोळा टाळा. थोड्याच वेळात खोलीच्या चारही कोपऱ्यांत पाणी शिंपडले आणि त्याची डोकेदुखी दूर झाली.

जखमा बरे करण्यासाठी, कोबवेब्स तेलाने आणि मटनाचा रस्सा करण्यासाठी मांसाचा एक छोटा तुकडा एकत्र केला गेला. ते भयानक मिश्रण होते, ते म्हणाले, अचूक! सकाळी त्यांनी मला मॅग्नेशियासह एक ग्लास पाणी दिले. थोड्या वेळाने, सर्व थरथर कापत, मला स्वतः ला मुक्त करण्यासाठी थंडीत जावे लागले. जेव्हा मी बरा झालो तेव्हा त्यांनी मला जादूच्या युक्त्या करणाऱ्या एका स्त्रीकडे पाठवले: तिने मला डोक्यापासून पायापर्यंत एका ताराने मोजले आणि माझे आडवे हात त्याच बरोबर मोजले. जर एखादा तुकडा गहाळ झाला तर त्या वर्षासाठी मृत्यू टळला.

काकांची जरी त्यांच्या परीने देवावर, संतांवर, मॅडोनावर श्रद्धा होती. दरवर्षी 8 सप्टेंबर रोजी ते शहरापासून चाळीस किलोमीटर दूर असलेल्या ब्लॉक मॅडोनाला समर्पित असलेल्या तिंडारी येथे जात. वयाच्या पाचव्या वर्षापासून मला ती तपश्चर्या करावी लागली.

तिंदरीच्या अभयारण्याच्या यात्रेच्या निमित्तानं आदल्या दिवशी काकूंनी चिंध्यापासून कपिनी (चप्पल) बनवली. काका वक्तशीरपणे शिकार करायला गेले आणि घरी एक-दोन ससे शिजवायला आणले. चांगली छाप पाडण्यासाठी, काकूंनी चोंदलेले औबर्गिन देखील तयार केले. त्याने आरशात पाहिले आणि कपड्याने चेहरा स्वच्छ केला. त्या वेळी "झाझा कुठे आहे, माझे सौंदर्य" हे गाणे प्रचलित होते आणि मला ते "झिझी" म्हणण्याची सवय लागली.

पहाटे येण्यासाठी संध्याकाळी अकराच्या सुमारास आम्ही तिंदरीहून निघालो. माझ्या नाजूकपणामुळे कंटाळलेल्या आणि दमलेल्या, मी बऱ्याच वेळा ताजे पाणी मागितले, परंतु त्यांनी ते इतर सर्व थकलेल्या लोकांसारखे स्टॉल्सवरून विकत घेतले नाही: चर्चजवळ असलेल्या एकमेव कारंज्याजवळ त्यांनी रांग लावली जिथून गरम पाणी वाहत होते. त्यामुळे

उष्णता शांत होण्यास मदत झाली नाही. परंपरेनुसार, त्यांनी चणे, ब्रॉड बीन्स आणि कॅनेलिनी बीन्स विकत घेतले, नंतर ते सामूहिकरित्या गेले, मदिनुझाची प्रार्थना केली आणि बाहेर पडताना ते त्यांचे सहकारी गावकरी आणि माझे वडील नातेवाईक भेटले. दुपारी आम्ही आजूबाजूच्या ऑलिव्हच्या झाडाखाली जेवायला गेलो. मी खूप थकलो होतो ही लाजिरवाणी गोष्ट आहे, त्या दिवशी खरं तर मित्रांसमोर चांगली छाप पाडण्यासाठी नेहमीच भूक वाढवणारे अन्न होते. दुपारच्या जेवणात ओव्हनमध्ये शिजवलेला एक जंगली ससा समाविष्ट होता, ज्याची शिकार करण्यासाठी काका नेहमीच एक-दोन संध्याकाळ आधी जात असत, भरलेले औबर्गिन आणि मिरपूड, द्राक्षे आणि घरगुती बिस्किटे. घरी परतण्यासाठी मित्रांनी वाहतुकीचे साधन घेतले: कार किंवा घोडागाड्या. मी पाहिले, आधीच पायी परत जाण्याचा राजीनामा दिला आहे. काका असेल तरच मला घोड्यावर बसवणं परवडतं, नाहीतर कष्ट होतं.

पाचवा अध्याय - उल्लू

तरीही धर्माच्या विषयावर, माझे काका बंधुत्वाचे सदस्य असल्याने, त्यांना सॅन जॉर्जियोच्या चर्चमध्ये पाम रविवारी कबूल करणे आणि संवाद साधणे बंधनकारक होते. हा समारंभ पहाटे पाच वाजता झाला, याजकाने प्रथम सर्व पुरुषांना चॅपलमध्ये कबूल केले, नंतर स्त्रियांच्या कबुलीजबाबाकडे गेले.

जेव्हा तिच्या मावशीची पाळी होती, ज्याने मोठी काळी शाल घातली होती, तिने शक्य तितके स्वतःला झाकण्यासाठी कपडा शेंगडीच्या जवळ आणला: तिला कॅमोमाइल इनहेलेशन घ्यावे लागेल असे वाटले. त्याने कबूल केले आणि नंतर: - आता तुझी पाळी आहे - त्याने मला सांगितले. वर्षभरात मला कबुलीजबाब द्यायचा होता, तरी मी करू शकलो नाही. माझ्या काकूने मला फटकारले: "तू परमेश्वराची चेष्टा करू नकोस, वर्षातून एकदा पुरेसे आहे, अन्यथा तू यजमान घेण्यास पात्र नाहीस कारण तू तुझ्या डोळ्यांनी पाप करू शकतोस."

सुमारे नऊ वाजता पवित्र मास, जिव्हाळा आणि लगेच घरी. नेहमीप्रमाणे, क्षुल्लक कारणास्तव, तिच्या काकांनी शपथ घेण्यास सुरुवात केली आणि तिला चिंताग्रस्त खोकला झाला. अवर्णनीय दृश्ये घडली: जर त्या दिवशी काही कारणास्तव एखाद्याला गरज पडली तर ते थुंकू शकत नाहीत, अन्यथा ते परमेश्वराला तोंडातून फेकून देतील. जर दुर्दैवाने असे घडले तर, तो गुळाचे झाकण घेऊन त्यात थुंकत असे आणि पाणी आणि साखरेसह पुन्हा द्रव पितो. पवित्र सप्ताहादरम्यान, भिक्षूंनी आयोजित केलेल्या संध्याकाळच्या प्रवचनांना हजेरी लावण्यासाठी लोक रात्रीच्या वेळीही शहरात राहिले. गुरुवारी कोलंबे तयार केले गेले, पाण्याने उकडलेले कडक उकडलेले अंडी आणि विषारी रंग देणारे घटक असलेल्या विविध

आकारांचे बिस्किट पीठ. उपवासाच्या दिवशी सकाळी गुड फ्रायडेला आम्ही गव्हाच्या कोंबांनी सजलेल्या सर्व चर्चला भेट दिली, त्यानंतर आम्ही नातवाची तीन पाने गिळली (तीव्र सुगंध असलेली औषधी वनस्पती) जी संपूर्ण वर्षभर निरोगी राहण्याची हमी देते.

वधस्तंभावर खिळलेल्या येशूला दुखापत होऊ नये म्हणून तुम्हाला दिवसा काम करण्याची गरज नव्हती, तुम्ही शिवलीत तर सुईला नांगी येईल, तुमच्या शरीराला दुखापत होण्याचा धोका होता, इत्यादी. त्या दिवसासाठी, मी जे काही केले, मलाही फटका बसला नाही, नाहीतर येशू रडत असे. शनिवारी रात्री अकरा वाजता शांतता आणि पुनरुत्थानाचा मास होता. याजकाचा आशीर्वाद घेण्यासाठी सर्व मुलांनी कबूतर आणले आणि नंतर ते खा. मी ते समाधान कधीच काढून घेऊ शकलो नाही कारण इस्टर नंतर मंगळवारी आयोजित केलेल्या शाळेच्या सहलीसाठी मला माझ्या कबुतराला दोन अंडी देऊन वाचवायचे होते. मला शिक्षकांना अंडी द्यायची होती. इस्टरच्या दिवशी त्यांनी मला रॉयल पास्ता बनवलेला एक छोटा कोकरू विकत घेतला, जास्त खर्च होऊ नये म्हणून सर्वात लहान. काका इतके कंजूस होते की त्यांनी विस्तवावर तयार झालेल्या तव्यातील काजळीने त्यांचे बूट चमकवले. जर माझ्या काकूला माहित असेल की तो एक काम पूर्ण करत आहे आणि ते त्यासाठी पैसे देत आहेत, तर तिने मला सल्ला दिला: "तुझ्या काकांनी पैसे आणले आहेत का ते विचारा."

तिला आणि मला जवळजवळ दोन लहान गुलामांप्रमाणे त्याची पूजा करावी लागली जोपर्यंत तो हलविला जात नाही आणि तिला दहा लीर दिले होते आणि पाच मला. मी माझे पैसे खर्च करू शकलो नाही कारण ते पिगी बँकेसाठी ठरले होते. एकदा मी माझ्या मावशीला सांगितले की मला लॉटरी खेळायची आहे. तिने मान्य केले कारण तिला जिंकण्याची आशा होती. माझे खोटे होते. प्रत्यक्षात मला माझ्या वर्गमित्रांच्या तुलनेत ड्रेसिंगमध्ये कमजोरी वाटली: त्यांच्याकडे स्कर्ट होते, परंतु माझ्या काकूंना ते आवडत नव्हते आणि मला पूर्ण कपडे घालण्यास भाग पाडले गेले. त्या सर्वांनी पांढरे, तपकिरी किंवा निळे कॉटनचे गुडघ्याचे मोजे घातले होते, मला तिने केशरी रंगात बनवलेल्या मोज्यांसह करावे लागले, ज्याची किंमत इतरांपेक्षा कमी आहे. मी त्यांना लवचिक बँडने सपोर्ट केलेल्या गुडघ्याच्या वर परिधान केले, परंतु सर्वात मोठी समस्या ही होती की, पाय नसताना ते घोट्यापर्यंत पोहोचले. त्यावर मी कफसह लहान मोजे घातले होते. मी आधीच पुरेसा दुर्लक्षित होतो आणि मला माझ्या

कपड्यांसाठी देखील उभे राहावे लागले. पाच लिअरसह मी एक अधिक सभ्य मोजे खरेदी करण्याची योजना आखली होती जी मी सकाळी वर्गात प्रवेश करण्यापूर्वी घालेन. त्या दिवशी दुकान बंद होते. मी पैसे घेऊन घरी जाऊ शकलो नाही कारण माझ्या मावशीला ते सापडले असते. मी त्यांना खेचर ट्रॅकवर दगडाखाली लपवण्याचा विचार केला. रात्री पाऊस पडला आणि ते कागदाचे बनलेले असल्याने ते पूर्णपणे विखुरले, दुसऱ्या दिवशी सकाळी जेव्हा मी ते काढायला गेलो तेव्हा मला समजले.

पंधरा दिवस झाले आणि मावशीने मला विचारले की मी लॉटरी जिंकली आहे का? तेव्हाही मी प्रामाणिक नव्हतो आणि हो म्हणालो. ते पैसे कधीच आले नाहीत. गुड फ्रायडेच्या दिवशी, अवर लेडी ऑफ सॉरोजच्या सन्मानार्थ मिरवणुकीत, शिक्षकाला भेटून त्याने तिला स्पष्टीकरण विचारले. मी शरमेने मरत होतो. साहजिकच तिला सर्व काही माहित नव्हते, म्हणून तिच्या गंभीर नजरेखाली मला माझ्या काकूकडून दोन थप्पड पडल्या. मी नेहमी स्वेच्छेने शाळेत जायचो, पण खराब निकालाने. कोणीही मला समजले नाही आणि शिफारसींमुळे मला नेहमीच बढती मिळाली, म्हणून माझी आई शांत होती की त्यांनी मला नेहमीच अभ्यास करायला लावला. मी फक्त मांजरीसह ठीक होतो, एके दिवशी नशेत असलेले काका काही ट्रिपसह शहरातून परत येईपर्यंत आणि प्राण्याने स्वतःला खायला एक तुकडा घेतला. सैनिकांनी सोडलेले एक मस्कट घेऊन त्याने त्याला उघड्या ग्रामीण भागात ठार मारले. ही माझ्यासाठी मोठी निराशा होती.

मळणीच्या वेळी शेजारच्या शेतात उरलेले गहू आणि सातूचे दाणे मी पिशवीत टाकून नदीवर असलेल्या श्रीमती टिंडारा गिरणीत घेऊन गेलो. मग मी ते पीठ माझ्या आईच्या चुलत बहिणीकडे नोव्हाराकडे नेले, जी दोन लहान मुलांसह विधवा असल्याने सकाळी जंगलात लाकूड गोळा करायला जायची आणि तिच्यासाठी पीठ आणणाऱ्यांसाठी भाकरी तयार करण्यासाठी ओव्हन पेटवायची, काही पैसे कमावायचे आणि मुलांसाठी थोडी भाकरी.

सप्टेंबरमध्ये, जेव्हा अंजीर पिकले होते, तेव्हा मी झाडांवर चढून चवदार फळे उचलली, फांद्यांमधून हुक लावलेल्या उसाच्या टोपल्यांमध्ये ठेवल्या. अंजीर कापून छत वर उन्हात वाळवण्यासाठी सोडले होते. काही दिवसांनी ते कोरडे झाले. मोठ्या बास्केट मध्ये लागवड ते हिवाळ्यात खाल्ले होते. त्या सुंदर काळात, ग्रामीण भागातील शेजारी श्रीमती मारिया

वाळलेल्या अंजीर तयार करायला आल्या. मी अनेकदा तिला भेटायला जायचो. ती अनेक मुलांची आई होती. त्यापैकी एक, कार्मेलो, मिरगीचा आजार होता. प्रत्येक वेळी तो आता सापडत नव्हता. काळजीत आई त्याला शोधायला गेली आणि मी जवळजवळ मजा करत तिच्या सोबत गेलो.

मी पाचव्या वर्गात असताना, शिक्षिकेने आम्हाला आमच्या पालकांना कळवण्यास सांगितले की ती आम्हाला "द लिटल अल्पाइन" चित्रपट पाहण्यासाठी सिनेमाला घेऊन जाईल. काका: "तू तो कचरा बघायला जाऊ नकोस." विरुद्ध पुजार्याच्या पुतण्याने ऐकले: "तुला तिला पाठवावे लागेल, मी त्याला पाहिले नाही." मग ते हलवले गेले आणि मी जाऊ शकलो.

आईकडून मिठाईचे पॅकेज आले होते. मी काहींना शाळेत आणले होते. हा दुष्काळाचा काळ होता आणि मिठाईचाही तुटवडा होता. मी पाचवीत असताना माझ्या शिक्षिकेच्या बहिणीने चौथ्या वर्गाला शिकवले. तिने माझ्यापेक्षा गरीब असलेल्या एका लहान मुलीसाठी मिठाई मागितली जी आजारी होती आणि मी ती सर्व तिच्यासाठी सोडली.

1945 मध्ये माझे वडील डोमोडोसोला येथे परतले. एप्रिल 1946 मध्ये मी त्याला पुन्हा पाहिले आणि त्याच्यासोबत माझी आई होती जी बाळाची अपेक्षा करत होती.

मी माझ्या पालकांसोबत सुमारे दहा आनंदी दिवस घालवले. मी अनेकदा माझ्या आजी-आजोबा आणि काकांना भेटायला जायचो, म्हणून मी मला पाहिजे तितके खाल्ले आणि माझ्या आजीने त्यांना विकलेल्या भरपूर सोडा प्यायल्या. शेवटी माझ्या आईला मला तिच्याबरोबर उत्तर इटलीला घेऊन जायचे होते, परंतु माझ्या काकू, नेहमी खोट्या आणि स्वार्थी, तिने मला तिच्याबरोबर सोडण्यास पटवले. मी पाचव्या इयत्तेत होतो, माझ्या नाजूकपणामुळे नेहमीच संघर्ष करत असे. परीक्षेच्या दिवसांत त्याच्या लहान भावाच्या जन्माची बातमी आली. पूर्णपणे आनंदी, परंतु त्याच वेळी दुःखी, मी आनंदाने आणि वेदनांनी रडलो. कदाचित याच कारणामुळे मी परीक्षेच्या वेळी तोंड उघडले नसतानाही शिक्षकांनी मला बढती दिली. त्या वर्षी त्यांनी गावात हायस्कूल विभाग स्थापन केला आणि माझ्या जवळपास सर्व वर्गमित्रांनी त्यात प्रवेश घेण्यासाठी प्रवेश परीक्षेची तयारी केली होती. माझ्यासाठी कोणतीही संधी नव्हती: माझ्या काकांना खात्री होती की केवळ घुबडच अशा

प्रकारच्या शाळेत जातात. खरं तर, एकदा त्यांनी हायस्कूल पूर्ण केले की त्यांना त्यांच्या पदव्युत्तर पदवीसाठी मेसिनाला जावे लागले. माझ्या पालकांना पुस्तकांसाठी पैसे पाठवण्याचा विचार करावा लागला, त्यांनी कोणताही खर्च केला नसता. मला माझा अभ्यास चालू ठेवायचा होता म्हणून मी रडतच राहिलो. त्यानंतर त्यांनी मला दोन वर्षांच्या व्यावसायिक अभ्यासक्रमात प्रवेश घेण्याची संधी दिली, एक प्रकारची अत्यंत गरीब माध्यमिक शाळा दोन वर्षे टिकली. सर्वात गरीब लोक तिथे गेले, कोणत्याही परिस्थितीत मी स्वीकारले. मागे-पुढे चालत, सकाळ आणि दुपार मी कोर्सला हजेरी लावली. शाळा मिश्रित होती: सर्वात उग्र पुरुषांनी गणित शिकवणाऱ्या दिग्दर्शकाविरूद्ध हात वर केले, त्यांनी इटालियन आणि फ्रेंच शिक्षकांनाही फसवले. मुलींना घरकाम शिकवले जायचे आणि पुरुषांना शेतीचे ज्ञान. प्रत्यक्षात आपण काहीच शिकलो नाही. माझा नफा लाजाळू असल्याने आणि शिकण्याची प्रचंड तहान होती.

शाळेचे वर्ष संपण्यापूर्वी शिक्षकांनी आम्हाला धर्मादाय नाट्यगृहासाठी तयार केले होते. मला रस्त्यावरच्या अर्चिनप्रमाणे वेशभूषा करावी लागली. काकांची टोपी होती, चड्डी गायब होती. मी माझ्या मावशीला सांगितल्यावर तिने उद्गार काढले: "तुम्ही बंधने बांधण्यात मूर्ख आहात." मी धीर सोडला नाही: मी नाईच्या पत्नी लीझाकडे तिच्या मुलाची पायघोळ उधार मागण्यासाठी गेलो. त्यामुळे कार्यक्रमाच्या संध्याकाळी मी रस्त्यावरच्या अर्चिनच्या रूपात वेशभूषा केली, खूप टाळ्यांचा कडकडाट आणि प्रसंगी उपस्थित असलेल्या माझ्या काकांच्या हताशपणात.

दुर्दैवाने, ती दोन वर्षेही गेली आणि मी पूर्वीसारखाच अनभिज्ञ राहिलो या विचाराने मी कायमची शाळा संपवली.

अध्याय सहा - कृपया मला क्षमा करा (ताऱ्यांचा प्रकाश)

मी बारा वर्षांचा होतो जेव्हा माझी आई माझ्या वडिलांसोबत आणि लहान भावासह मला भेटायला आली होती ज्यांना मी पहिल्यांदा पाहिले होते. त्याचा छोटासा चेहरा पाहून मला आनंद झाला आणि मला तो दिवस माझ्या आयुष्यातील सर्वोत्तम दिवसांपैकी एक म्हणून आठवला. माझ्या पालकांनी मला शाळेत परत जाण्यासाठी त्यांच्यासोबत नेण्याचा निश्चय केला होता, परंतु माझ्या काकूने त्यांना या कल्पनेपासून परावृत्त केले: ती मला व्यापार चांगले शिकण्याच्या आशेने सीमस्ट्रेस म्हणून पाठवेल. आणि तसे माझ्या इच्छेविरुद्ध घडले. माझे पालक निघून गेले आणि मी मूर्खासारखा सिसिलीमध्ये राहिलो. तेव्हापासून मला शांतता मिळाली नाही आणि मी नेहमी लपून रडलो. माझ्या काकांनी सांगितले की माझ्या आई-वडिलांनी माझ्यावर त्यांच्यासारखे प्रेम नक्कीच केले नसते, त्यांनी मला मुलीसारखे वाढवले (माझ्यासारख्याच दुःखातून मुलगी नक्कीच गेली असेल). एके दिवशी माझी मावशी शहरातील सर्वोत्कृष्ट सीमस्ट्रेसकडे गेली, जिथे माझी आई देखील व्यापार शिकली होती, तिला विचारण्यासाठी ती मला कामावर ठेवेल का. ड्रेसमेकरने उत्तर दिले की तिला आधीच आठ मुली आहेत आणि ती संख्या वाढवू शकत नाही. दुसऱ्या दिवशी तिची मावशी तिला पटवून देण्यासाठी काही अंडी घेऊन आली आणि ती म्हणाली: - एका महिन्यात परत या, कदाचित एक शिकाऊ ट्यूरिनला निघून जाईल आणि तुमच्या भाचीसाठी जागा मोकळी राहील -. वक्तशीरपणे, एका महिन्यानंतर माझ्या काकूने मला प्रयोगशाळेत पाठवले. दीड मीटरपेक्षा जास्त उंच नसलेल्या तरुणीने माझे स्वागत केले: "ठीक आहे, मी तुला घेऊन

जाईन कारण मला तुझ्याबद्दल वाईट वाटत आहे, मला वाटते की तू ग्रामीण भागात राहण्यापेक्षा माझ्याकडे येणे पसंत करशील. तुझ्या मावशीबरोबर." असा विचार करण्यात तो पूर्णपणे चुकीचा नव्हता. दुसऱ्या दिवशी आठ वाजता मी हजर झालो. "प्रयोगशाळा झाडायला सुरुवात करा," तो मला म्हणाला, "मग तू फरशी धुशील." कथा मला दुर्गंधी येऊ लागली होती. मी शक्य तितकी साफसफाईची तयारी केली. मी लहान होतो, मी बारा वर्षांचा होतो, पण मी आठ दिसत होतो.

मला फरशी कशी धुवायची हे माहित नव्हते: ग्रामीण भागात ते दगडाने बनलेले होते आणि गावात, जिथे फरशा होत्या, माझ्या काकूने ते कधीही धुतले नाहीत जेणेकरून ते गळू नयेत. मी माझे सर्वोत्तम करण्याचा प्रयत्न केला, पण शिवणकाम करणाऱ्याने मला गाढव म्हटले कारण मी चांगले धुतले नव्हते. नऊ वाजता कामगार आले आणि नवीन कारण (लहान मुलगी) मध्ये रस घेऊ लागले. त्या सर्वांनी माझ्याकडे दयेने पाहिले. मी त्यांची भाषणे ऐकली आणि जीवनातील आवश्यक गोष्टी न कळल्याने मी थक्क झालो. वेळोवेळी त्यांनी मला काही शिवणकामाच्या नोकऱ्या दिल्या, ज्या गोष्टी मला करायला आवडत नाहीत, अभ्यास करू शकलो नाही याबद्दल नेहमीच कटुता असायची. दिवसाची एक सकारात्मक बाजू होती: दुपारच्या वेळी, ग्रामीण भागात परतावे लागत नाही, मी घरी शांतपणे जेवले, टेबलावर रुमाल पसरवला, ग्लास, पाण्याची बाटली आणि प्लेटची व्यवस्था केली. थोडक्यात, कडक ब्रेड आणि चीजचा तुकडा खाण्यासाठी मला सर्व सामान्य लोकांप्रमाणे टेबल सेट करण्यात आनंद झाला. दुपारच्या जेवणानंतर मी माझ्यापेक्षा नऊ वर्षांनी मोठ्या असलेल्या आणि शिवणकाम करणाऱ्या शेजाऱ्याकडे गेलो. तिने माझे भोळेपणा माझे डोळे उघडण्यास मदत केली. तिची आई, हत्तीचे पाय असलेली बहीण आणि दुसरी अवैध तिच्यासोबत राहत होती.

कधी कधी ते मला सूप प्यायला बोलवायचे. सीमस्ट्रेसने मला तिला मुलांच्या कपड्यांवर क्रॉस-स्टिच भरतकाम करण्यास मदत करण्यास सांगितले. एकदा माझ्यावर दुःखाचे संकट आले आणि मी काम अर्धवट सोडले. दुसऱ्या वेळी, तरीही, मी ब्रेझियरमधून राख घेतली आणि ती जिऱ्याच्या बाजूने पेरली. ते म्हणाले: "तिथे कोण आहे? मला आजार होईल का?" शेवटी त्यांनी मला समजून घेतले आणि माफ केले.

कधीकधी मी अनाथ मुलांसोबत खेळण्यासाठी अँटोनियानो अनाथाश्रमाच्या नन्सकडे जायचो. मला त्यांचा थोडा हेवा वाटला कारण ते त्यांचे दिवस व्यवस्थित जगत होते. त्यांनी नेहमी व्यवस्थित टेबलावर जेवण केले, मग ते खेळले आणि शेवटी ठरलेल्या वेळी त्यांनी प्रार्थना करून स्वतःला देवाच्या भक्तीसाठी समर्पित केले. मी विचार केला: - ते भाग्यवान आहेत, त्यांना आता त्यांचे पालक नाहीत आणि तरीही ते नन्ससोबत चांगले राहतात, तर माझ्याकडे पालक आहेत परंतु काकांच्या या अस्वलांसोबत राहण्यास भाग पाडले आहे -. त्यांच्या नकळत, नंतरची कंटाळवाणी चौकशी टाळण्यासाठी, मी गावात राहणाऱ्या एका मावशीला भेटायला जायचो. मी तिला माझ्या आई-वडिलांना पत्र पाठवून मला त्यांच्यासोबत घेऊन जाण्याची विनंती करण्यासाठी पैसे मागितले.

दरवर्षी नोव्हेंबरमध्ये ते मला पियानो विग्रा येथे होणाऱ्या सांतउगो जत्रेत घेऊन जायचे. या ठिकाणी आजी-आजोबांनी एक शेड तयार केली जिथे त्यांनी ग्रील्ड मीट आणि सॉसेज तयार केले जे त्यांनी एका चांगल्या ग्लास वाईनसह विकले. माझ्यासाठी माझ्या नातलगांसह एकत्र राहण्याची, चांगले मांस चाखण्याची आणि रंगीत सोडा पिण्याची, ब्रेझियर, कंदील, मातीची भांडी, कार्ट्स आणि बंबेली विकणारे स्टॉल पाहण्याची संधी होती.

दुसऱ्या दिवशी आम्ही पुन्हा बडिया वेचिया येथे सांतउगोच्या मेजवानीसाठी गेलो, एक मास, एक छोटी मिरवणूक आणि नंतर पुन्हा माझ्या आजी-आजोबांच्या दुकानात ज्यांनी मला सॉसेज, ब्रेड आणि सोडा दिला, हे एका बॉलने बंद केलेल्या छोट्या बाटलीतून ओतले. अंतर्गत येथे.

ख्रिसमसच्या आधी एकदा आम्ही ३ दिवसांसाठी मेसिनाला गेलो होतो. आम्ही एका नातेवाईकाकडे झोपलो. मला ती थोडीही आवडली नाही: तिने तिच्या काकांना सांगितले की तिने बाजारातील एका शेतकऱ्याची अंडी चोरली आणि तिचे लक्ष विचलित केले. तुम्ही चोरी करू नये हे मी कॅटेकिझममध्ये शिकलो होतो. संध्याकाळी आम्ही माझ्या मुलीसोबत पुतळे बनवणाऱ्या एका गृहस्थाकडे गेलो. उदार होण्यासाठी, माझ्या काकांनी मला ते विकत घेण्यासाठी पैसे दिले. कॅस्ट्रांगियाच्या ग्रीस केलेल्या टेबलवर मी जन्माचा देखावा तयार करू शकलो. शतावरीच्या फांद्या आणि काही कापसाचे तुकडे घेऊन मी एक झोपडी बनवली. संध्याकाळी तेलात भिजवलेल्या अक्रोडाच्या कवचाने तयार केलेल्या दोन मेणबत्या आणि

बेबी जीझसच्या शेजारी तारांचा तुकडा असे वातावरण मी अनुभवले. काका मिशेल यांनीही या कल्पनेचे कौतुक केले आणि मला बक्षीस द्यायचे होते: "नटोया, दोन काटेरी नाशपाती सोलून घ्या", आणि माझी काकू त्यांना त्यांच्या पलंगाखाली आणण्यासाठी गेली जिथे ते ठेवले होते.

जेव्हा मी नोव्हारामध्ये एकटाच झोपायला थांबलो, तेव्हा ख्रिसमसच्या नोव्हेना दरम्यान मी माझ्या शेजारी अँटोनिटासोबत अन्नुझियाटा चर्चमध्ये सकाळी 5 वाजता आयोजित केलेल्या सेवेसाठी गेलो होतो. चर्चच्या मागील बाजूस पवित्र व्यक्तीने फीसाठी खुर्चा दिल्या. आम्ही त्यांना घरून आणले. परत येताना आम्ही कॅरोलिनाला भेट दिली, इंजिनियरची धुलाई, जी आधीच पहाटे पायऱ्यांखाली काम करत होती. त्या वेळी ती सॅन फ्रान्सिस्कोच्या कारंज्यातून मोठ्या क्वार्ट्ससह पाणी काढण्यासाठी, लाकडी टब भरण्यासाठी आधीच गेली होती. तो म्हणाला: "काऊसी, इथे थांबा, मी बघतो त्या गृहस्थांकडे काल रात्री काही बिस्किते शिल्लक आहेत का, म्हणजे तुम्ही नाश्ता करू शकता". तो जवळजवळ कधीच रिकाम्या हाताने परतला नाही. मी अँटोनिटाला वर येण्यासाठी आमंत्रित केले आणि आम्ही ब्रेझियर पेटवला. जेव्हा कॅरोलिनाला खायला दुसरे काही सापडले नाही तेव्हा मी कडक ब्रेडचा तुकडा आणि एक ग्लास "बंबेलो" पाणी घेण्यासाठी स्वयंपाकघरात गेलो. आम्ही डोईली बनवण्यासाठी 8 पर्यंत थांबलो, मग आम्ही निरोप घेतला: मी कार्यशाळेत गेलो, अँटोनिटा तिच्या आईला मदत करण्यासाठी तिच्या घरी गेली कारण ती 8 भावांसह एकुलती एक मुलगी होती.

एकट्या नोव्हारामध्ये मला नागरिकासारखे वाटले. मी आजोबा तुरीला भेटायला गेलो तेव्हा मी त्यांच्या खिडक्या साफ केल्या आणि त्यांनी मला "एक श्रिया" (एक टीप) दिली. मी नेलपॉलिश घ्यायला गेलो होतो. मी माझ्या काकांना भेटेन असे वाटल्यावर ते काढण्यासाठी मी सॉल्व्हेंट देखील विकत घेतले. मी टॅल्कम पावडर पावडर म्हणून वापरली. अरेरे: एके दिवशी मी ते माझ्या चेहऱ्यावर सोडले आणि माझ्या त्रास, थप्पड आणि अपमानातून गेलो. "त्या कचऱ्यासाठी पैसे कुठून आणले?". आणि मी म्हणालो: "तुला ते पीठ दिसत नाही का?". दरम्यान, शेजारी दुसऱ्या वस्तीत गेले होते. एके दिवशी त्यांनी मला सर्कसला जाण्यासाठी बोलावले. "माझ्याकडे पैसे नाहीत..." मी म्हणालो. त्यांनी ते मला उधार दिले. दुपारी खलाशी

शोचा आनंद घेण्यासाठी प्रयोगशाळेत जातात: ट्रॅपेझवरील माकडे, लहान घोड्यांवरील मुले, हत्ती, जोकर, याआधी कधीही न पाहिलेल्या गोष्टी. दुर्दैवाने मला 8 लीर मिळावे लागले.

काही दिवसांनंतर, मी कॅस्टांगियाला जात असताना, सॅन साल्वाटोरमध्ये मी शेतकऱ्यांकडून विकत घेतलेल्या भाज्यांनी भरलेली पिशवी घेऊन एका शाळकरी मित्राच्या आईला भेटलो. त्याने मला विचारले की मी गावात परत जाऊ शकतो का (त्यावेळच्या मानसिकतेमुळे त्याला बॅग घेऊन चौकात जायला लाज वाटली!). टीप देऊन काही पैसे कमवण्याच्या विचारात मी सहमत झालो. दुर्दैवाने, कष्टाने तिच्या घरी पोहोचल्यावर तिने मला चार शेंगदाणे बक्षीस दिले. मी हार मानली नाही. फॅटिनाच्या एका महिलेला डोईली विकून मी लीरा मिळवला. मी स्ट्रिंगने पाय आणि हात हलवून कार्डबोर्ड Pinocchios बांधले. काही मुलांनी ते काही सेंट्समध्ये विकत घेतले. दुसरी कल्पना: गरीब मुलांसाठी सनग्लासेस. मी बारांसमोर पारदर्शक रंगीत कॅंडी रॅपर्स शोधत होतो. साखरेच्या कागदाने मी फ्रेम कापली आणि इतर सेंट पुनर्प्राप्त करण्यात सक्षम झाले. दोन महिन्यांनंतर मी 8 लीर परत करण्यात यशस्वी झालो.

आजोबा, त्यांचे वय वाढलेले असूनही, त्यांना वयाच्या पाचव्या वर्षापासून दमा आणि हर्नियाचा त्रास होता, त्यांनी ग्रामीण भागात स्वतःचे लक्ष विचलित करण्याचा प्रयत्न केला, कारण त्यांची मुलगी जवळजवळ कधीच त्यांना भेटायला गेली नव्हती. उन्हाळ्याच्या दोन महिन्यांत जेव्हा त्याची सून मेसिनाहून आली तेव्हा तो बरा होता: तिने त्याचे कपडे धुतले आणि वर्षभरात जमा झालेल्या सर्व गोष्टी स्वच्छ करण्यासाठी घर उलटे केले.

जेव्हा आम्ही भेटायचो तेव्हा तो मला म्हणायचा: "तुम्ही मावशी एक लाजिरवाणी आहे, तुम्ही एका गरीब म्हातान्याला अशा घाणेरड्या त्रास देऊ शकत नाही." संध्याकाळी मी तक्रार करायला गेलो, पण काकूंनी तिच्या वहिनीवर टीका केली: - ती एक नागरिक आहे, तिला काय हवे आहे ते ती स्वतः साठी विचार करू शकते -. आणि मी उत्तर दिले: "तुम्ही बरोबर आहात, तुम्ही केलेली साफसफाई मी पाहिली आहे: तुम्ही मूत्रालय अॅसिडने धुतले आणि ते पुन्हा चमकदार झाले." यावेळी त्याने मला एक चपराक दिली कारण या गोष्टींबद्दल बोलू नये आणि मला घृणास्पद वाटले.

एके दिवशी माझ्या आजोबांनी मला काही पैसे दिले आणि मी एक गाण्याचे पुस्तक विकत घेतले ज्याबद्दल कार्यशाळेतील मुली बोलत होत्या. काही काळासाठी मी ते लपविण्यात व्यवस्थापित केले, परंतु एका संध्याकाळी माझ्याकडे वेळ नव्हता आणि काकांच्या लक्षात आल्यावर त्यांनी शपथ घेण्यास सुरुवात केली: - हा कुरूप कचरा देखील, आता तुम्ही गुंड बनत आहात -. ते बोलण्याआधी मी ते त्याच्या तोंडावर फेकले. त्याने माझ्या बंडखोरीची नजर गमावली, माझ्या पायघोळचा बेल्ट खाली खेचला आणि मला बेदम मारहाण करू लागला. मी सुमारे तेरा वर्षांचा होतो आणि तेव्हाच तो आपल्या पत्नीला म्हणाला: - मी ऐकले की एक महिला उत्तर इटलीला जात आहे, तुझ्या भाचीसोबत गावात जा आणि तिला तिच्या पालकांकडे पाठवा -. त्या क्षणी मला आनंद वाटला, मी घेतलेल्या मारहाणीचे दुःखही विसरले, मग मी जाऊन विचारपूर्वक गवतावर बसलो. अंधार पडायला सुरुवात झाली होती, रात्रीच्या सावल्या झाडांच्या फांद्यांत घुसल्या आणि नदीतून हलका थंड वारा आला.

मी एका अक्रोडाच्या झाडाकडे झुकलो आणि ढगांकडे बघत झोपी गेलो. मी खूप स्वप्ने पाहिली, रंगीबेरंगी स्वप्नांचा थवा. वाऱ्याची हलकी झुळूक माझ्या चेहऱ्यावर आली. मी माझे डोळे उघडले आणि विचित्रपणे मला ती जागा खूप आवडली ज्याचा मी नेहमीच तिरस्कार करत होतो आणि मला पहिल्यांदाच आश्चर्य वाटले की ते फक्त ताऱ्यांच्या प्रकाशाने प्रकाशित होते. मी स्वतः ला या बेबंद अवस्थेत जाऊ दिले, मी पुन्हा स्वप्न पाहिले. एका गूढ द्रवासारखा आनंद माझ्या लहानग्या जीवात थेंब थेंब घुसला. मी काही गोड मूल नव्हतो. माझे पाय सुरकुत्या पडले होते, कारण ते प्रवाहाच्या तीक्ष्ण खड्यांवर चालले होते, परंतु माझे संपूर्ण शरीर आणि अगदी माझ्या आत्म्याला आता गोड आणि कोमल वाटणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीचा तिरस्कार करण्याची सवय झाली होती. पण मी कबूल करतो की त्या संध्याकाळची ती छोटीशी झोप अप्रतिम होती आणि मला ती पुन्हा कधीच मिळाली नाही. कदाचित म्हणूनच मला ते अजूनही आठवत असेल. अचानक एक हात माझ्या खांद्यावर विसावला, काकू अँटोनिया आली आणि तिच्या स्वतः च्या मार्गाने, अचानक मला जागे केले: "चला घरी जाऊया. आम्ही पोहोचल्यावर, तू तुझ्या काकांच्या हाताचे चुंबन घेशील आणि त्याला सांगशील - कृपया मला माफ कर -". आणि तसे होते.

त्या संध्याकाळी मी थरथरत झोपायला गेलो, त्या रात्री मी झोपू शकलो नाही आणि दिवसाच्या वेडेपणाने तासनतास घालवले. जर मी हे लक्षात न घेता झोपी गेलो, तर मी अचानक एखाद्या कॉलने किंवा चेतनेच्या धक्क्याने घाबरून जाईन, ज्याने मला जागृत राहणे आणि वेदना होणे आवश्यक होते आणि मला विश्रांती दिली नाही. उरलेला वेळ मी डोळे उघडे ठेवून, रात्रीचा काळोख भिंतींवर ओढलेल्या राक्षसांची छाननी करत घालवला आणि काहीही करण्याची ताकद नसताना मी रडत रडलो. पण ते दुःखाचे रडणे नव्हते, ते दुसरे काहीतरी होते जे मला समजू शकत नव्हते. दुसऱ्या दिवशी मी प्रयोगशाळेत गेलो नाही कारण माझे शरीर नकाशासारखे दिसत होते, ते खूप जखम झाले होते. जेव्हा चिन्हे मिटायला लागली तेव्हाच मी एका आठवड्यानंतर परत आलो.

सातवा अध्याय - एमिलिया

रविवारी दुपारी मी काही मित्रांसह अनाथाश्रमात गेलो: एका ननने काही संबंधित विनोदांसह सुवार्ता आम्हाला छान समजावून सांगितली. तो तास आनंदाने घालवण्यात किती आनंद आहे. एके दिवशी त्याने आम्हाला सांगितले की मेसिनाचा बिशप पुष्टीकरणासाठी ऑक्टोबरमध्ये येईल.

- जर तुम्हाला हा संस्कार हवा असेल तर तुमचा हात वर करा जेणेकरून मी ते मुख्य धर्मगुरू मॉन्सिग्रोर साल्वाटोर अब्बाडेसा यांना कळवू शकेन. - काय करावे हे सुचेना, मी घाबरून माझा हात वर केला. काही दिवसांनी मी zizi सांगितले. तिला लाज वाटली: आम्हाला गॉडमदर शोधावी लागली. मी तिला पोस्टमनची मुलगी, मिस रिना या तरुण शिक्षिकेचा प्रस्ताव ठेवला. आपण त्याला कसे विचारू शकतो? दुसऱ्या दिवशी आम्ही तिच्या घरी गेलो आणि तिने होकार दिला. ९ ऑक्टोबर १९४८ रोजी दुपारी मी माझ्या मित्रांसोबत कबुली देण्यासाठी मदर चर्चमध्ये गेलो. दुसऱ्या दिवशी मी सकाळी माझ्या गॉडमदरच्या घरी गेलो, त्यांनी मला लहान हृदयाने विणलेले एक फिलीग्री ब्रेसलेट दिले. मला आनंद वाटू लागला. 11 वाजता आम्ही चर्चला गेलो. बिशप आला आणि पवित्र मास साजरा करण्यास सुरुवात केली. मध्यंतरादरम्यान आम्ही मध्यवर्ती नेव्हमध्ये रांगा लावल्या आणि एक एक करून त्याने आम्हाला पुष्टी दिली. मास संपल्यावर काकांनी त्यांच्या गॉडमदरला कॉफीही दिली नाही. त्यांनी तिला फक्त "commare" म्हणुन शुभेच्छा दिल्या.

मला आठवतं की लहानपणी, जेव्हा आम्ही कॅस्ट्रांगियाहून परत आलो तेव्हा गावात येण्यापूर्वी तारणहाराला समर्पित एक चॅपल होता. झिझी क्षणभर थांबला आणि मोठ्या आवाजात म्हणाला, "ओह माता, ओह माता...". मला वाटले ती एक प्रार्थना आहे. जेव्हा मी

मोठा झालो तेव्हा मला समजले की तो त्याऐवजी त्याच्या मृत आईला कॉल करत होता, कारण स्मशान चॅपलच्या अगदी वर आहे. मी स्मशानभूमीत कधीही गेलो नव्हतो कारण झिझी संतांच्या मेजवानीलाही गेले नव्हते. मला माहित आहे की त्या प्रसंगी लोकांनी "फुसाडेलो" नावाच्या ठिकाणी मिस सिग्नोरिनोकडून फुले विकत घेतली आणि त्यांच्या प्रियजनांची समाधी सजवण्यासाठी जवळजवळ मिरवणूक काढली. एकदा मी झिझीला प्रस्ताव दिला: "आम्ही तुझ्या आईच्या कबरीला जाऊन भेट का देत नाही?".

तिने उत्तर दिले की तिला माफ करा. - जर तुम्हाला तिला एक फूलही आणायचे नसेल तर "माता - माता" म्हणणे व्यर्थ आहे. - या शब्दांवर तो जवळजवळ हलला. आम्ही काही क्रायसॅन्थेमस खरेदी करण्यासाठी फुसाडेल्लो येथे गेलो. ऑल सेंट्स डेच्या दिवशी मी आजोबा तुरी यांना "मातांच्या" समाधीवर नेण्यासाठी बोलवायला गेलो, माझ्यासाठी आजी रोजा. माझ्या आजोबांनी नुकतीच ती थडगी पुन्हा बांधली होती कारण युद्धादरम्यान स्मशानभूमीत पडलेल्या एकमेव बॉम्बने ती नष्ट केली होती.

दुसरी लढाई जिंकल्याचा मला अभिमान असला तरी माझे विचार रात्रंदिवस माझ्या आई-वडिलांसोबत होते. मी लॅबमध्ये असताना माझे लक्ष विचलित करण्याचा प्रयत्न केला. मी शिवणकामाचा आनंद घेऊ लागलो: मी खांद्याच्या पॅडसाठी वाडिंग तयार केले, मी कोळशाच्या लोखंडावर उडवले. जेव्हा इस्त्री गरम होते तेव्हा मोठ्या मुली कपडे बनवण्यासाठी तुकडे इस्त्री करतात. ते ताठ ठेवण्यासाठी, दोन रिबनमध्ये शिवलेले वजन हेममध्ये ठेवले होते. मी ते रायफल साहित्य विकणाऱ्या माझ्या गॉडफादरकडून विकत घ्यायला गेलो होतो. ते छरे होते जे मला हातोड्याने सपाट करायचे होते. कधी कधी मी माझी बोटे चपटीही केली... दरम्यान, श्रीमती ऑर्लॅंडोने मोठ्या मुलींसाठी सशुल्क कटिंग कोर्स आयोजित केले. मी दूर बसलो होतो पण धड्यातून काहीतरी समजावे म्हणून ऐकत होतो. एकदा काकांनी सांगितले की आम्ही "कॉमरे" आणि "तुलना" ला भेट देण्यासाठी फॅन्टीनाला जाऊ, जे लोक नोव्हाराला महत्वाच्या कामांसाठी आले तेव्हा आमच्यासोबत झोपले होते. एकदा गॉडमदरने zizi ला विचारले "तुझे वय किती आहे?" आणि zizi: - माझे डोळे गडद झाले आहेत, मला आठवत नाही - (जर मला दृष्टी नसेल तर मला आठवत नाही).

आजोबांच्या तुरीच्या टिपाने मी हिरव्या कापडाचा तुकडा विकत घ्यायला गेलो, माझी क्षमता तपासण्यासाठी मी स्कर्ट बनवला. फॅन्टीनासाठी निघण्याचा दिवस आला (दोन तास पायी). आम्ही 4 वाजता उठलो. मला माझा स्कर्ट घालून Zizi आश्चर्यचकित करायचे होते. ते इतके अरुंद होते की मला जवळजवळ चालता येत नव्हते. जेव्हा त्यांनी माझी निर्मिती पाहिली तेव्हा ते म्हणू लागले: - आम्ही ते वाढवले आणि आता ते वाढू लागले की ते घुबडासारखे कार्य करते. त्यामुळे आपल्याला लाज वाटते. आणि मी निदर्शनास आणून दिले: "मी हे काढून घेत नाही, जर तुम्हाला हवे असेल तर ते असे आहे, अन्यथा, तुम्ही जा!" पण मनात विचार आला, "एवढ्या घट्ट स्कर्टमध्ये कसं चालेल...". तरीही आम्ही आमच्या मुक्कामाला पोहोचलो. कॉमेरेने विचारले की मी इतका सुंदर स्कर्ट कुठे बनवला आहे. - सा फिगी इला - (तिने ते स्वतः बनवले) झिझी उत्तर दिले. - म्हणून जेव्हा आम्हाला काहीतरी शिवायचे असते तेव्हा आम्ही तिच्याकडे येतो -. घुबडाचा अभिमान...

कधीकधी मी गावात अशा गोष्टी पाहिल्या ज्या मला दुःखी करतात. एमिलिया मूकबधिर, कदाचित बेघर होती. जवळजवळ दररोज तो मी राहत असलेल्या रस्त्यावरून जात असे. त्याला कोणी भेटले तर त्याने तोंडाला हात लावला. कधीकधी लोकांनी तिला ब्रेडचा तुकडा देऊ केला, परंतु असे लोक होते ज्यांनी तिला बेइमानपणे चीज क्रस्ट्स दिले आणि नंतर प्रतिक्रिया पाहण्यासाठी लपून बसले: गरीब मुलगी दाराच्या पायरीवर बसली आणि तिचे डोके भिंतीवर आदळले. एके दिवशी दुकानात धागा घेण्यासाठी जात असताना मला अँटोनियो या अंध माणसाचा मोठा आवाज ऐकू आला. शहराच्या शीर्षस्थानी असलेल्या मठातून, त्याने घोषित केले की सार्डिन आले आहेत. माझ्या आजोबांच्या टीपमधील काही लिरा घेऊन मी दोन औंस विकत घेण्यासाठी मासळी बाजारात गेलो. दुपारी मी कोळशाने स्टोव्ह पेटवला, सार्डिन शिजवले आणि साखरेच्या कागदाच्या तुकड्यात ठेवले. एमिलिया पास दिसल्यावर मी ते तिला दिले. तिने आश्चर्याने त्यांच्याकडे पाहिले आणि माझे आभार मानण्यासाठी किंचित हसले. मी तिला नेहमीच्या दारात बसलेले पाहिले, तिने तिचे डोके भिंतीला टेकवले नाही, तर तिची पातळ बोटे तिच्या तोंडात घातली. त्या दिवशी मी जेवले नाही: माझ्या काकांना माझा पुढाकार समजू नये म्हणून मला उरलेल्या अंगातून स्टोव्ह साफ करावा लागला.

एंजेला तिचा मुलगा निनो याच्यासोबत दुपारच्या सुमारास त्या रस्त्यावरून गेली, जो अपंग माणूस चालत होता पण हातवारे करून बोलत होता. ते अनाथाश्रमातून सूप आणण्यासाठी बादली घेऊन गेले. एके दिवशी निनो त्याची बादली घेऊन एकटाच होता, माझ्या घराजवळ दोन मुलांनी त्याला विवस्त्र केले आणि पळून गेले. त्याला त्याची पॅट वर काढता येत नव्हती. तो अंडरवियरशिवाय होता. मी डरपोक त्याला कपडे घालण्यासाठी खाली गेलो. मी पहिल्यांदाच नागडा माणूस पाहिला होता. धिक्कार काकांना कळले असते तर लफडे झाले असते.

माझ्या पालकांना पाठवलेल्या अनेक पत्रांपैकी एका पत्रात मी मनगटावर घड्याळाची इच्छा व्यक्त केली होती. मिसेस अगोस्टिना डोमोडोसोलाहून आल्याचे कळल्यावर मी तिला भेटायला गेलो. मला पाहताच त्याने मला मिठी मारली आणि माझ्या पालकांनी पाठवलेले पॅकेज दिले. मी ते उघडले आणि मला आश्चर्य वाटले की मला एक तपकिरी कोकरूचा फर कोट सापडला ज्यामध्ये बोटाइतके मोठे कर्ल, एक वाटलेली टोपी आणि घड्याळासह एक बॉक्स आढळला. बाईने माझ्या मनगटावर ठेवल्याने मी आनंदाने थरथर कापत होतो. त्याने मला बरे होण्यासाठी पाण्याचा ग्लास दिला आणि मी घरी पळत सुटलो. दुसऱ्या दिवशी माझे काका नोव्हारा येथे आले तेव्हा त्यांनी सांगितले की जर मी ती फर घातली तर त्यांना वाटेल की मी वेडा आहे: शहरात कोणाकडेही असे काही नव्हते. तरीही मी अभिमानाने ते परिधान केले. प्रत्येकाला लहान घड्याळ लक्षात येण्यासाठी मी माझी स्लीव्ह मागे फिरवतो. मी अनेकदा दोरी दिली, त्यामुळे थोड्याच वेळात तो तुटला. कास्ट्रॉंगियाला जाताना मला काही वृद्ध लोक भेटले ज्यांनी मला वेळ विचारला. वॉईट छाप पडू नये म्हणून, मी आता न सोडवता तुटलेल्या घड्याळाकडे पाहिले आणि म्हणालो की मी ते वारा घालायला विसरलो होतो. - खूप खूप धन्यवाद -. त्यांनी मला अभिवादन केले आणि पुढे प्रवास सुरू केला.

माझ्या मित्रांच्या तुलनेत मी लहान आणि पातळ होतो, ते सर्व "विकसित" होते. एका पत्रात माझ्या आईने झिझीला विचारले की मी माझी बहीण रोजासारखी "विकसित" आहे का? पण झिझीसाठी या गोष्टींबद्दल बोलणे निषिद्ध होते. त्याला माहित नव्हते की मला आयुष्याबद्दल सर्व काही माहित आहे. नेहमीप्रमाणे बंडखोर, मी तिला म्हणालो "मी 'मिस' नाही कारण मी कुपोषित आहे". आणि ती :- काय बोलताय? आम्ही तुम्हाला नेहमीच पाठिंबा दिला आहे.

एका संध्याकाळी मी कास्ट्रॉंगियामध्ये झोपलो होतो आणि मला आजारी वाटले. मी थंडगार घामाघूम झालो होतो. हा शेवट आहे असे समजून मी प्रार्थना केली, रडलो आणि काही थेंब लघवी करण्यासाठी अंधारात बाहेर पडलो. आणि ते म्हणाले: "जर तू पुन्हा एकदा उठलास तर मी तुला मारेन!". कदाचित टिंडरीच्या मॅडोनाने माझे संरक्षण केले असेल. मी पुन्हा पेंढ्याच्या गादीवर गेलो आणि झोपी गेलो. दुसऱ्या दिवशी नोव्हारा मिस असुंता येथील प्रयोगशाळेत मला नेहमीपेक्षा फिकट दिसले. जेव्हा वेट्रेसने तिला रोज सकाळप्रमाणे टोस्ट केलेले स्लाइस असलेली कॉफी आणि दूध आणले तेव्हा तिने मलाही काही ऑफर केले.

आठवा अध्याय - गिळण्याची उड्डाण

नोव्हारामध्ये बराच वेळ घालवल्याने, आयुष्य बदलल्यासारखे वाटले: कदाचित मी आजोबा तुरीला भेटायला गेलो होतो आणि त्यांच्याशी आनंदाने अखंडपणे गप्पा मारल्या. त्याने मला त्याच्या आयुष्याविषयी अनेक कथा सांगितल्या आणि एकेकाळी त्याचे अस्तित्व किती कठीण होते. शिवाय, नोव्हारामध्ये राहून मला शहरात घडलेल्या महत्त्वाच्या घटना पाहण्याची संधी मिळाली. सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे, मोठ्या धार्मिक कार्यक्रमांनी, मिरवणुका, बाप्तिस्मा, पुष्टीकरणे, परंतु लग्न समारंभ या सर्व गोष्टींपेक्षा मला खूप प्रभावित केले. त्यावेळेस संध्याकाळी विवाहसोहळा साजरा केला जात असे, मी जवळजवळ नेहमीच सॅन निकोलाच्या चर्चमध्ये माझ्या मित्रांसोबत फिरायला जायचो.

एका संध्याकाळी मी पांढऱ्या पोशाखात एक वधू तिच्या वडिलांसोबत बाहेर जाताना पाहिली. बर्फासारखी पांढरी, ती एखाद्या बाहुलीसारखी दिसत होती, ती खूप सुंदर होती! कार्मेलिना हिने फिलिपोशी लग्न केले. मी पूर्णपणे सहानुभूती दाखवली आणि दिवास्वप्न पाहिले: "कोणास ठाऊक, एक दिवस माझ्यासोबतही असे घडेल ...".

त्या दिवसात मला विचित्र संवेदना होत्या, हवेत काहीतरी नवीन आणि विचित्र होते, मला पूर्वसूचना होती. मी अस्वस्थ होतो आणि एखादी विलक्षण घटना घडण्याची वाट पाहत होतो. आणि खरं तर कार्यक्रम येण्यास फार काळ नव्हता. दुपारच्या सुमारास पोस्टमन सहसा

यायचा. जूनमध्ये एके दिवशी मला त्याचा आवाज ऐकू आला: "कॅम्पो, मेल आहे". मी पत्र घेतले, ते आले... डोमोडोसोला! आईने बहिणीला पत्र लिहिले.

मी जवळजवळ फाडून वाचेपर्यंत ते अचानक उघडले, मी आयुष्यभर वाट पाहत होतो अशी बातमी होती: 12 सप्टेंबरच्या सुमारास माझी आई मला उचलून उत्तरेला घेऊन जाण्यासाठी सिसिलीला येणार होती! आतापर्यंत मी एक तरुण स्त्री होते, भविष्य माझी वाट पाहत होते आणि मला नोकरी शोधावी लागली. माझ्या काकूंना काय प्रतिक्रिया येईल हे जाणून, विवेकबुद्धीने मी ते पत्र एका किलकिलेच्या तळाशी लपवून ठेवले ज्यामध्ये रद्दीचा समुद्र होता: जर झिझीने ते वाचले असते, तर मी बिचारा... कधीकधी काका मिचेरिलो, ते नसताना वस्तीत काम करून नोव्हारा येथील दुकानात आले. कधीकधी तो झिझी घेऊन आला आणि घाबरून म्हणाला: "तुझ्या आईने काही काळ लिहिले नाही, तिला काहीतरी झाले असेल ...". दुसरीकडे, मला भीती होती की आणखी एक पत्र काही इशारेसह येईल. एके दिवशी, खरं तर, एक आला, परंतु सुदैवाने सिसिलीच्या सहलीचा कोणताही संकेत न देता. उन्हाळा माझ्यासाठी हळू हळू सरकला, मी ती उन्मत्त वाट संपण्याची वाट पाहू शकलो नाही. कामामुळे मला आईच्या येईपर्यंत विचार न करण्यास आणि वेळ घालवण्यास मदत झाली. 15 ऑगस्ट रोजी असम्पशनच्या मेजवानीसाठी सर्व लोकांना त्यांची अभिजातता दाखवायची होती आणि प्रयोगशाळेत नेहमीपेक्षा बरेच काही करायचे होते: बऱ्याच महिलांना त्यांचा नवीन ड्रेस दाखवायचा होता. 13 ऑगस्ट हा दिवस कामगारांना समर्पित होता जे स्वतःचे कपडे स्वतः शिवू शकतात.

मी zizi ला माझ्या मित्रांच्या बरोबरीने फॅब्रिक खरेदी करण्यास सांगितले होते. तिने सहमती दर्शवली आणि मी निव्व्या नॉट डिझाइनसह स्वस्त बेज फॅब्रिक निवडले. कार्यशाळेतील तरुणीने माझ्यासाठी ते कापले आणि एका वृद्ध कामगाराला ते शिवण्यास मदत करण्यास सांगितले. पार्टीच्या दिवशी मी इतरांप्रमाणे नवीन ड्रेस घातला होता.

फॅटिनाकडून आलेले काही ओळखीचेही होते. त्यातल्या एकाने माझा फेमस टाईट स्कर्ट पाहिला होता. त्याने फॅब्रिकचा तुकडा आणला आणि झिझीला विचारले: "तुमच्या भाचीला माझ्यासाठी एक ड्रेस बनवावा लागेल, ती त्यात खूप चांगली आहे!". मी तिची मापे घेतली. मिस असुंटाने एका ग्राहकासाठी बनवलेले मॉडेल माझ्या मनात होते. मी ते कापून

पाहण्यासाठी थोडा वेळ मागितला. "ठीक आहे, फॅब्रिक थोडे जड आहे, शरद ऋतूसाठी योग्य आहे. मी 20 सप्टेंबरच्या आसपास येईन."

दरम्यान, प्रयोगशाळेतील एक मुलगी, कार्मेलिना, तिच्या सर्व मित्रांना तिच्या लग्नासाठी आमंत्रित केले, एक सप्टेंबरची संध्याकाळ मॉर्टिक्स चर्चमध्ये साजरी केली. झिझीच्या परवानगीने मी समारंभाला गेलो. पाहण्यांमध्ये डोमोडोसोला येथील एक महिला देखील होती ज्याने तिच्या जवळून जाण्याची घोषणा केली: "कॉन्सेटिना, नोव्हारामध्ये तुझे दिवस मोजले गेले आहेत. तुझी आई लवकरच तुला घ्यायला येणार आहे."

भरपूर अल्पोपहार झाल्यावर मी आनंदाने घरी परतलो. दिवस गेले आणि 8 सप्टेंबरला तिंडारी सण आला, त्या वर्षी नदीतून जाणारा हा खूप लांबचा मार्ग पहिल्यांदा इतका कठीण आणि अनंत वाटला नाही, मी उडत असल्याचा भास झाला. जेव्हा आम्ही कॅस्ट्रांगियाला परतलो तेव्हा मी झिझीला कळवले की प्रयोगशाळा 12 तारखेपर्यंत बंद राहतील या शोधलेल्या बहाण्याने मी काही दिवस राहिन. त्या दिवशी सकाळी माझे हृदय धडधडत होते. आम्ही शेजारी नेण्यासाठी काही अंजीर घेतले आणि नोव्हाराकडे निघालो. अर्ध्या वाटेवर मी दुरूनच माझी आई खेचर रुळावरून खाली जाताना पाहिली. मी तिच्याकडे धावत गेलो आणि माझ्या छोट्या हातांमध्ये असलेल्या सर्व शक्तीने तिला मिठी मारली. Zizi ओरडायला लागला "तू अचानक का आलास? तुला वाटतं की तू Concettina घेऊन जाऊ शकतोस?". "हो - आईने उत्तर दिले - आम्ही तीन दिवसात निघणार आहोत". "तुम्ही करू शकत नाही, तुम्हाला फॅन्टीनाच्या एका महिलेसाठी ड्रेस तयार करावा लागेल". मला रोखण्यासाठी हे आणखी एक निमित्त होते. तो सतत ओरडत होता. मी अविवेकीपणे बोटाने आकाशाला स्पर्श करत होतो. आजोबा तुरीला भेटायला न मिळाल्याची खंत एवढीच होती.

14 तारखेला संध्याकाळी आम्ही जेवण केले. झिझीने फक्त माझ्या आईचा अपमान करण्यासाठी त्याचे तोंड उघडले: "तिला माझ्यापासून दूर नेण्याची तुझी हिम्मत कशी झाली, तुला हृदय नाही, तू मला खूप त्रास देतोस, मी तुला बहीण मानत नाही." मी पहिल्यांदा अश्रूंनी मिचेरिलो पाहिला. लाकडासारख्या खडबडीत आणि कडक कवचाखाली, साहजिकच मानवतेचे काही थेंब कैद झाले होते. दुसरीकडे, मी संगमरवरी थंड झालो होतो आणि अजिबात हललो नाही.

मला रात्री एक डोळे मिचकावताना झोप आली नाही, हजारो विचार माझ्या मनात एकमेकाचा अस्ताव्यस्तपणे पाठलाग करत होते आणि मी सकाळ होण्याची वाट पाहू शकलो नाही म्हणून मी निघू शकलो. आईने "cauzi i lupi" (वुल्फ ट्राउझर्स) टोपणनाव असलेल्या गृहस्थांकडून टॅक्सी मागवली होती. पहाटे आम्ही उठलो, पुठ्याच्या सुटकेसला अंतिम स्पर्श केला आणि आमच्या काकांचा निरोप घेतला. तिथून निघून गेल्यावर, माझी मावशी रडत तिच्या खोलीतून बाहेर आली, तिचे केस खाली ठेवून तिने स्वतःला माझ्या आईच्या पायाजवळ फेकून विनवणी केली: "आता मी स्वतः ला मारून घेईन आणि तुझ्या सद्सद्विवेकबुद्धीवर मरण येईल. जीवन! कृपया, तुला मी माझ्या गुडघ्यावर हे विचारतो - ती म्हणाली - मी फक्त एक गरीब स्त्री आहे, एकटी आहे आणि खोट्या नवऱ्याने मला जनावरासारखे वागवले आहे, माझ्यावर कोणीही प्रेम करत नाही. माझ्या बहिणी, मी तुला तिच्यापासून दूर नेऊ नकोस असे विचारतो. मला, दया कर, मला एकटे सोडण्याचा तुला अधिकार नाही, ती आमच्यामध्ये फुलासारखी वाढली आणि आता कृतज्ञता नाही!"

विस्कटलेले केस आणि चिखलाने ओघळणारा चेहरा, त्याने संपूर्ण विश्वाला शाप देत जमिनीवर ठोसा मारला. माझ्या आईला समजले की तिची बहीण धोकादायक बनली आहे आणि तिचे मन गमावत आहे, ती अधीर होती. तथापि, ती हलली नाही, तिने स्वतः ला दयेने हलवू दिले नाही, ती त्याच्या भ्रमात बहिरी होती, तिने दूरवर पाहिले आणि तिच्या नाटकाच्या समाप्तीची वाट पाहिली. जेव्हा माझ्या मावशीला कळले की माझी आई ठाम आहे, तेव्हा तिने आम्हाला अंतिम निरोप नाकारत तिच्या खोलीत धाव घेतली. अचानक आम्ही तिथून निघालो, ती शाप देत रस्त्यावर परतली, आम्ही तिथून निघालो तेव्हा आम्हाला दिसले की ती दगडांमध्ये मिसळून एक लहान काळा बॉल बनते. कदाचित मी तिच्यावर क्रूर वागलो होतो, कारण फक्त मुलेच असू शकतात, परंतु मला आठवते की मी माझ्या आईच्या हाताने संरक्षित तिच्या घरातून निघून गेलो होतो, जेव्हा मी पाहिले की ती माझ्या नजरेतून नाहीशी होणार आहे तेव्हा माझ्या सर्व रागाचे अचानक प्रेमात रूपांतर झाले. आणि मला तिच्याबद्दल सहानुभूतीची भावना वाटली (मला नंतर कळले की काही महिने ती रस्त्यावर रडत होती जणू मी मेलो आहे).

पियाझा बर्टोलामीमध्ये टॅक्सीचे दरवाजे उघडले. खिडकीतून मी शहराच्या शेवटपर्यंत पाहिलेल्या प्रत्येकाला ओवाळले. प्रवासादरम्यान मी माझ्या हृदयात वेदना घेऊन पॅनोरमा आणि माझ्या नजरेपासून दूर गेलेला देश पाहिला, मी समुद्र पाहेपर्यंत आम्ही बराच वेळ शांत होतो. आत्तापर्यंत मी नोव्हारापासून दूर होतो, निश्चितपणे! माझ्या मनात विरोधी विचारांची लढाई झाली आणि मी त्यांच्यावर नियंत्रण ठेवू शकलो नाही, मग जेव्हा माझ्या आईने मला काळजी दिली तेव्हा मला जाग आली आणि मला इशारा दिला की आम्ही आलो आहोत. मग मी त्या देशावर मनापासून प्रेम केले ज्याचा मी खूप काळ तिरस्कार करत होतो कारण मी दुःखी जीवन जगलो. Vigliatore स्टेशनवर मोठा गोंधळ उडाला होता, आमच्यासारखे बरेच जण त्यांच्या पुठ्याचे सुटकेस आणि इतर पिशव्या घेऊन उत्तरेकडे निघाले होते.

समुद्रातून एक पातळ वारा आला आणि मला माझ्या ओठांना मीठ वाटले. एक सुंदर अनुभूती जी मला पहिल्यांदाच जाणवली. आम्ही अर्धा तास ट्रेनची वाट पाहत होतो. माझ्यासाठी ती नवीन हवा होती. लोकांनी "प्रोफेसर, मला सांगा कोणते पहिले आले, कोंबडी की अंडी" हे लोकप्रिय गाणे गायले. प्रत्येकजण खंडातून सुट्टीवरून परतत होता. एकदा आम्ही मेसिना येथे पोहोचलो तेव्हा मी आश्चर्याने फेरी-बोटीवर बसलेल्या गाड्या पाहिल्या. सप्टेंबरचा मध्य होता आणि त्या सामुद्रधुनीच्या वरच्या निळ्याशार आकाशात हजारो गिळणे फिरत होते. त्यांच्या उड्डाणासह ते माझ्या स्वप्नावर भरतकाम करत होते: शेवटी माझ्या कुटुंबासह राहण्यासाठी परत येण्यासाठी. मी त्या तेजस्वी पार्श्वभूमीच्या मध्यभागी देव पाहण्याचा प्रयत्न केला आणि जरी मी त्याला पाहिले नाही, तरीही मी माझ्या लहान आत्म्याच्या तळापासून त्याचे आभार मानले. अगणित तासांनंतर आम्ही रोमला जाण्यासाठी उतरलो, अधिक तासांच्या प्रतीक्षेनंतर, मिलानला जाणारी ट्रेन, जिथे डोमोडोसोलासाठी आणखी एक ट्रेन बदलली होती. ते एक स्वप्न होते. त्या ट्रेनमध्ये, माझ्या आईने तिच्या ओळखीच्या अनेक लोकांना नमस्कार केला. ती कोठून आली आणि तिच्यासोबतची मुलगी कोण, असे प्रत्येकजण विचारत होता. त्यांना दुसरी मुलगी आहे हे माहीत नव्हते.

मी लँडस्केपचे निरीक्षण केले: मी आश्चर्याने मॅग्गिओर सरोवर आणि बेटे, नंतर पर्वत पाहिले. हे गाव डोंगरांनी वेढलेल्या खोऱ्यात आहे हे माहीत असल्याने आम्ही पोहोचेपर्यंत किती वेळ झाला हे मी विचारले. आम्ही सकाळी उशिरा डोमोडोसोला येथे पोहोचलो. आकाश धूसर

होते, रस्त्यांवरही अंधार पडलेला दिसत होता, जमिनीकडे पाहताना लोक निर्धाराने चालत होते, त्यांचे कपडे देखील अंधारलेले होते. स्टेशनवर वडील माझ्या लहान भावासह आमची वाट पाहत होते ज्याला मी दोन वर्षांपूर्वी सिसिलीमध्ये पाहिले होते. चुम्बने आणि मिठी. घरी जाताना मी ते ठिकाण शोधण्याचा प्रयत्न केला जे लवकरच माझे शहर होईल. मी घरांच्या खिडक्या मोजल्या पण त्या इतक्या संख्येने होत्या की माझा हिशोब चुकला. खूप खिडक्या होत्या आणि एकमेकांच्या वर बरीच घरे होती. ते इतके उंच होते की माझे डोळे आसमंतात गेले.

मला चक्कर आल्यासारखे वाटले. माझ्या डोक्यात हजारो प्रश्नांचे बुडबुडे अधीरपणे येत आणि जात होते. प्रवासादरम्यान मला एक शब्दही उच्चारता आला नाही. मग घरी मला आणखी एक आश्चर्य वाटले जेव्हा मी माझ्या बहिणींना पाहिले, ज्या मला फक्त छायाचित्रांवरून आठवतात. आणखी एक आश्चर्य म्हणजे सिंक, टॅप आणि गॅस स्टोव्हसह स्वयंपाकघर (नोव्हारामध्ये घरात पाणी नव्हते आणि आम्ही लाकडाने स्वयंपाक केला). संध्याकाळी, कोमारे ग्राझिया तिची मुलगी कॅटरिनासोबत आम्हाला भेटायला आली. शेजाऱ्यांनाही मला भेटायचे होते. दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी बाबा मला सिनेमाला घेऊन गेले. माझ्या आयुष्यातील सर्वात सुंदर संध्याकाळ जी शेवटच्या दिवसापर्यंत माझ्या कायम लक्षात राहिल. मी शेवटी माझ्या वडिलांसोबत होतो, आधी मी त्यांच्यावर प्रेम करत होतो जसे कोणी अनुपस्थित वडिलांवर प्रेम करतो, आता मी त्यांचे कौतुक केले आणि शेवटी प्रथमच मला संरक्षित वाटले की जणू मी त्यांची राजकुमारी आहे. थोडक्यात, मला असे वाटले की मी ढगांच्या वर चालत आहे, मी विश्वाच्या दुसर्या बिंदूवर उतरलो आहे.

अध्याय नऊ - स्वर्गाचे द्वार

सिसिली सोडण्यापूर्वी, माझ्या आईने मला प्युरिअर्समध्ये नोकरी शोधून काढली आणि दोन दिवसांनी ती माझ्यासोबत कामावर गेली. आम्ही पहाटे घरातून निघालो: या बातमीने मला खूप आनंद झाला.

प्रवेशद्वारावर माझे स्वागत मिस टिल्डे यांनी केले ज्याने मला एक मोठे स्मितहास्य दिले आणि एक आनंददायी आणि मैत्रीपूर्ण स्त्री, माझा हात हातात घेतला. टिल्डे मला मिलानीजमध्ये म्हणाले "नमस्कार बेला तुसा (मुलगी), चल, मी तुला माझ्यासोबत काम करणाऱ्या मुलींशी ओळख करून देतो: नेला आणि टेरेसिना. त्यांच्याकडे खूप अनुभव आहे, ते तुम्हाला काम कसे करायचे ते शिकवतील. जर असतील तर. कोणतीही समस्या - तिने जोडले - विचारण्यास लाज वाटू नका". त्यामुळे मी माझ्या नवीन नोकरीसह डोळ्यांचे पारणे फेडले.

मला आधीच मोठे झाले आहे असे वाटले आणि बेला तुसाच्या जीवनातील हा बदल लक्षात आणून देण्यासाठी, तिची पाळी पहिल्यांदाच आली. तिला त्या विषयाबद्दल फारशी माहिती नव्हती, पण नोव्हारा येथील तिच्या जुन्या मैत्रीणींकडून तिने ऐकलेल्या कथांवरून तिला समजले की असेच एका तरुणीमध्ये रूपांतर झाले. तिला समजले की तिला एक स्त्री होण्यासाठी त्या सिग्नलची आवश्यकता नाही: ती आधीपासूनच शिकलेली, ओळखलेली

आणि प्रिय असलेल्या सर्व गोष्टींमुळे होती. तो आता सुरवंट नव्हता आणि त्याचे फुलपाखरात रूपांतर झाले होते. तो दुरून आला आणि काही मिनिटांत एका जगातून दुसऱ्या जगात गेला. तिला स्वतःला एकटी वाटली आणि तिला त्याचा खूप अभिमान वाटला.

दरम्यान, मला नवीन नोकरीची ओळख होऊ लागली होती. पूर्वी, कोट जोडण्यासाठी फर कॉलर वापरल्या जात होत्या. कातडे स्पंजने ओले केले गेले आणि शेवटी त्यांना सर्व बाजूंनी ओढून लाकडी फळीवर खिळले. सिसिली येथील प्रयोगशाळेत मी माझ्या कपड्यांच्या तळाशी ठेवण्यासाठी शिसे चिरडले तेव्हा मला आठवण झाली. इथेही बोटान्वर काही हातोडा पडला होता. जर थोडासा ऊन असेल तर ते रस्त्यावरच्या बागेत वाळवले गेले होते, म्हणून मला मौल्यवान पर्शियन कोकरू, कोल्हा, मिक आणि उंदराच्या मस्कीच्या कातड्यांसाठी संत्री म्हणून काम करावे लागले. मी त्यांची काळजी घेत असताना मला गाड्या आणि तिथून जाणारे लोक बघायला आवडायचे. मी कारच्या निकास धुराचा श्वास घेतला आणि त्या शहराच्या सुगंधात भिजण्याचा प्रयत्न केला, जे शुद्ध हवेत वाढलेल्या लहान मुलीसाठी नवीन आणि मादक होते. माझ्या नजरेसमोरून शहर निघून गेले आणि मी वेळेचा मागोवाही गमावला. माझ्या वडिलांनी मला समजावून सांगितले की तेथे दिवस तासांमध्ये विभागला गेला होता, तर जेव्हा मी कॅस्ट्रांगियामध्ये राहत होतो तेव्हा मला फक्त सूर्याचा उदय आणि मावळता माहित होता. कधीकधी मी कातडीची काळजी घेत असताना वरच्या मजल्यावरून एक वयस्कर बाई मला ठेवायला यायची. तो कडक पिडमॉन्टीजमध्ये बोलला आणि मला एक गोष्ट समजली नाही: "किती सुंदर विनोद आहे, दा ंडुआ ती वेग्रात (तुम्ही कुठून आला आहात)? कुमा ती से सियामत (तुझे नाव काय आहे)?". मी बदलतो. "Ti mi capisat mia (तुला समजत नाही का)?". जेव्हा कातडे कोरडे होते तेव्हा मिस टिल्डे यांनी सीमस्ट्रेससाठी मानेचा आकार कापला ज्याने त्यांना ऑर्डर दिली.

हळूहळू मी फ्रिसेलिना पॅडिंग, त्याभोवती लूप आणि नंतर अस्तर घालायला शिकलो. माझ्या क्षमतेमुळे मला साप्ताहिक पॉकेटमनी मिळू लागली आणि लवकरच मला पेन्शनच्या गुणांची पूर्तता करण्यात आली. मला मोठे वाटले. प्रयोगशाळेत एक रेडिओ होता: मला गाणी ऐकायला मजा यायची. तेव्हा रेफ्रिजरेटर्स सामान्य नव्हते पण त्या तरुणीच्या मालकीचा एक आईसबॉक्स होता जो तिने शहराच्या रस्त्यावरून गाडी घेऊन जाणाऱ्या एका गृहस्थाने

पुरवलेल्या बर्फाच्या तुकड्यांनी भरला होता. असे स्वच्छ पाणी पिणे माझ्यासाठी नवीन होते. स्वस्त लाकडी स्टोव्हने घर गरम केले. त्याच्याकडे टेलिफोन नव्हता पण जेव्हा त्याला क्लायंटला कॉल करायचा होता तेव्हा त्याने मला त्याच्या काकूकडे पाठवले होते, ज्या अनेक कामगारांसह एका बांधकाम कंपनीच्या मालक होत्या. यापैकी, योगायोगाने, मी ती पहिल्यांदाच पाहिली... पण ही दुसरी कथा आहे, जी मला वेळ आणि इच्छा असल्यास मी तुम्हाला नंतर सांगेन.

घरी मी चांगले खाल्ले, संध्याकाळी आम्ही शहराच्या मध्यभागी दगडी छत आणि सुंदर खिडक्या असलेली दुकाने पाहण्यासाठी बाहेर पडलो. शनिवारी मी माझ्या आईसोबत दुपारच्या सुमारास काम सोडल्यावर केंद्राचा चांगला भाग व्यापलेल्या बाजारात गेलो. मला कोट बनवण्यासाठी आम्ही फॅब्रिक विकत घेतले. ते तपासले गेले. ख्रिसमसच्या दिवशी मिडनाईट मासमध्ये मी माझे सामान टाकून त्याचे उद्घाटन केले. थोडक्यात, आनंदी जीवन.

कार्निव्हल आला. आम्ही आमच्या जवळच्या कुटुंबासह गॅलेटी थिएटरमध्ये नवीन वर्षाच्या संध्याकाळच्या पार्टीला उपस्थित होतो. फॉस्फोरेसंट लाइट्सच्या नाटकांमध्ये मास्करेड बॉल पाहणे हे एक स्वप्न होते.

पुढच्या शनिवारी मी उठलो तेव्हा काहीतरी गडबड होते. मी रडत होतो कारण माझ्या आईने मला सॅन पेलेग्रिनो मॅग्नेशिया दिले नव्हते. त्याचा एक चुलत भाऊ मार्टिन्नीहून आला. त्याने आमच्यासोबत जेवण केले. दुपारी मला विचित्र वाटले, माझा आनंद संपत चालला आहे असे वाटले. बाबा त्यांच्या चुलत भावासोबत ट्रेनमध्ये गेले, मग आम्ही जेवण केले.

त्या संध्याकाळी आम्ही फिरायला बाहेर पडलो नाही. बाबा आईला म्हणाले, "मी बारमध्ये माझ्या मित्रांना भेटायला जाणार आहे." रात्री 10 च्या सुमारास त्याच्या छातीत तीव्र वेदना झाल्यामुळे तो फिकट गुलाबी चेहऱ्याने रडत आणि धडधडत घरी परतला. "तेरेसा, मला काही कॅमोमाइल बनवा." बाबा पलंगावर फुंकर घालत असताना, मी काकूसोबत ५० मीटर दूर डॉक्टरांना बोलवायला धावले. तो लगेच आला, पण मधल्या काळात माझ्या वडिलांचे राहणे बंद झाले होते. आम्हाला नंतर कळले की महाधमनी फुटली आहे. काहीही झाले नसते तरीही बाबा स्वर्गाच्या दारातून चालत स्वर्गात गेले. 17 फेब्रुवारी 1951 होता. रात्रभर मी

माझ्या वडिलांच्या असहाय्य शरीराकडे डोळे लावून बसलो. माझे डोके फिरत होते, मायगेन आणि चक्कर येणे यांचे मिश्रण मला जवळजवळ त्या खोलीपासून दूर नेले जेथे सर्व वस्तू घृणास्पद बनल्या कारण ते अन्यायकारक मृत्यूचे साक्षीदार होते. मी माझ्या वडिलांबद्दल आणि डोमोडोसोलामध्ये माझी वाट पाहत असलेल्या क्रूर नशिबाचा विचार करणे कधीही सोडले नाही, माझ्या डोळ्यांतून अश्रू निघू शकले नाहीत कारण ते रडून कोरडे झाले होते. मेसिना सामुद्रधुनीवर चमकदार प्रकाशात मी निघताना ज्या देवाची कल्पना केली होती, तो कुठे लपला होता? त्याने आम्हाला का सोडले? त्याने माझी इतकी फसवणूक का केली? आता मला माझे वडील सापडले होते ते माझ्यापासून कायमचे का काढून घेतले? या शोकांतिकेचा मुद्दा काय होता? आता डोमोडोसोला येथील देव वेगळा, दूरचा, मायावी दिसत होता, तो अंधाराचा बनलेला, मायावी आणि अभेद्य, कडू, असा देव दिसत होता, ज्यावर पुन्हा विश्वास ठेवावा की माझ्या उर्वरित दिवसांकडे दुर्लक्ष करावे हे मला आता ठाऊक नव्हते. रात्री-अपरात्री मी शांत राहिलो, अंधारात डोळे भरून पहात राहिलो, दिवसाच्या आगमनाने सर्वकाही पूर्वीसारखे होईल या आशेने. त्या दुःखाच्या दिवसांत, माझ्या कुटुंबासोबत एका कोपऱ्याच्या काठावर असताना, मला समजले की स्वर्ग हे लहान मुलींसाठी जागा नाही.

त्या रात्रीपैकी एका रात्री, पहाटेच्या पहाटे मी कोसळले आणि त्रासदायक झोपेनंतर मी एका गोड स्वप्नात बुडलो: मी स्वतः ला तलावावर सापडलो, तेव्हा माझे वडील मला आकाशाच्या प्रकाशात बुडलेल्या डोळ्यांनी आणि चेहऱ्याने दिसले. आता त्याच्या चेहऱ्याला त्रास झाला नाही आणि तो पुन्हा सुंदर झाला. त्याने माझ्याकडे गोड हसले, माझा हात हातात घेतला, मला मिठी मारली आणि माझ्याशी बोलू लागला. "माझ्या मुलाने - तो म्हणाला - मला आता तुला जे सांगायचे आहे ते माझे प्रेम आहे, मला तुझ्यासाठी जे चांगले हवे आहे ते आहे. परिस्थितीचा अर्थ असा आहे की आम्ही एकमेकांना ओळखत नाही. तुला मोठे झालेले पाहिले नाही याची मला खंत आहे..." .

कधी कधी मी त्या स्वप्नाचा आणि माझ्या शेवटच्या प्रवासाचा विचार करतो, मी विचार करतो की परमेश्वर मला कधी बोलावेल, मला कल्पना करायला आवडते की मी स्वर्गाचे दार ओलांडत असताना माझे वडील माझी वाट पाहत असतील, त्या संध्याकाळच्या वेशात त्यांनी मला नेले. सिनेमा: त्याच्यासोबत आम्हाला एकमेकांना सांगायच्या अनेक गोष्टी आहेत,

फेब्रुवारीच्या त्या थंडीच्या रात्री खंडित झालेले संभाषण आम्ही कायमचे सुरू केले पाहिजे. माझ्या मते शेवटचा प्रवास सुरू करण्याचा हा सर्वोत्तम मार्ग असेल.

वडील साधे मोची असल्याने आईला चार मुले आणि पेन्शन नाही अशी हताश होती. जगातील सर्व थंडी आणि सर्व वेदना आमच्या गरीब स्थलांतरित कुटुंबावर उतरल्या होत्या.

आमच्या जमिनीपासून दूर, जीवनापासून दूर, आम्ही वाळवंटातील वाऱ्याने ओढलेले वाळूचे कण होतो.

माझ्या आईने स्वतःला आणि तिचा संपूर्ण आत्मा गमावला होता. ती एक रिकामी कवच बनली होती. त्याचे शरीर लाकडाच्या तुकड्यासारखे आकुंचन पावले होते, त्याने वजन कमी करणे कधीही थांबवले नाही आणि त्याची हरवलेली नजर, फिकट गुलाबी आणि भावहीन चेहऱ्यावर, त्याच्या वडिलांच्या कबरीकडे, दूरच्या बिंदूकडे संपूर्ण मिनिटे स्थिर राहिली. विसरण्याच्या अशक्यतेने पछाडलेल्या भुतासारखी ती झाली होती. मला तो क्षण जाणवला जेव्हा ती पडेल आणि बाहेर पडण्याचा कोणताही मार्ग नसताना निराशेच्या गर्तेत बुडेल. मी तिला हलवण्याचा प्रयत्न केला, तिला आनंद देण्याचा प्रयत्न करत तिच्याशी बोललो. आश्चर्यकारकपणे, भूमिका पूर्णपणे उलटल्या होत्या: ती मुलगी होती जिने तिच्या आईला सांत्वन दिले, तिला तिच्या पतीशिवाय जीवनासाठी तयार करण्यासाठी आणि तिला विसरण्यास मदत करण्यासाठी तिच्या कथा सांगितल्या. मी, मोठी मुलगी, अजून 15 वर्षांची नव्हतो.

रात्रीच्या जेवणानंतर मी आणखी काही सेंट कमावण्यासाठी पुन्हा प्युरिअर्समध्ये कामावर गेलो. मीच आशेची ज्योत तेवत ठेवण्याचा प्रयत्न करत होतो. पण शेवटी माझ्या आईने, कदाचित हताशतेच्या बळावर, एका रडण्याच्या आणि दुसऱ्या रडण्याच्या दरम्यान, संपूर्ण जग आपल्या खांद्यावर कसे घेतले आणि हळू हळू शिवणकाम करून, काही स्कर्ट आणि ड्रेसिंग गाऊन शिवून परत कसे गेले हे मला माहित नाही.

दहावा अध्याय - सुंदर तुसा

त्याच वर्षी मे महिन्यात माझा लहान भाऊ गोवरने आजारी पडला आणि मलाही तो गोवर झाला, तो लहानपणी झाला नव्हता. मी अंथरुणावर असताना माझ्या आईने दार उघडल्याचे ऐकले. कुणीतरी दारावरची बेल वाजवली होती. मग मी zizi आणि Michelillo चे आवाज ऐकले. मी काळजीत होतो: आधी त्यांनी मला कधीच डोमोडोसोला येथे माझ्या पालकांना भेटायला नेले नव्हते आणि आता ते आले होते. ते सुमारे एक आठवडा राहिले, नंतर थोडे निराश झाले कारण त्यांना आशा होती की मी त्यांच्याबरोबर सिसिलीला परत येईन. नोव्हेंबरमध्ये काळ्या रंगाचे एक पत्र आले. आई घाबरली आणि ती उघडली तेव्हा तिचा हात थरथरत होता. मी तिला रडताना पाहिले: zizi ने आजोबा तुरीच्या मृत्यूची घोषणा केली. 8 नोव्हेंबर रोजी बोर्डोनारो ग्रामीण भागात त्यांना तो मृतावस्थेत आढळला. ते 87 वर्षांचे होते. पुढच्या वर्षी आणखी एक मोठी निराशा आली, जेव्हा योगायोगाने तपासणीत मृत्यूचे कारण घशात रुमाल अडकल्याने गुदमरल्यामुळे मृत्यूचे कारण पुढे आले, ते उत्खननादरम्यान सापडले. एका महिलेने तिच्या भावासह, ग्रामीण भागातील शेजारी मिळून 11,000 लीर पेन्शन चोरण्याचा गुन्हा केला होता. तिने नंतर 24 वर्षे तुरुंगवास भोगला आणि त्याने 12 वर्षे गुंतवणुकीसाठी सेवा केली.

मी उदास होत राहिलो. कमी पैशात आम्ही 5 लोकांसोबत जाऊ शकत नाही. मिस टिल्डे यांनी मला बनावट डिसमिसल घेण्याचा सल्ला दिला जेणेकरून मी रोजगार कार्यालयात नोंदणी करू शकेन. मी अनेकदा काही काम आहे का ते तपासायला गेलो, पण फारशी आशा नव्हती. एप्रिल '53 मध्ये मला कळले की त्यांनी काही मुलींना एका कारखान्यात कामावर ठेवले होते. त्यांना त्याची गरज नव्हती, त्यांच्या वडिलांना आधीच नोकऱ्या होत्या. म्हणून मी निषेध करण्यासाठी कार्यालयात गेलो: मला इतरांपेक्षा जास्त काम करण्याची आवश्यकता आहे. मे मध्ये मी शेवटी एका कारखान्यात प्रवेश केला जिथे त्यांनी विद्युत तारांसाठी लवचिक बँड, शू लेस, रिबन आणि ट्यूबलर तयार केले. 6-13 आणि 13-21 साप्ताहिक शिफ्टसह कठोर परिश्रम. मध्यंतरात मी माझ्या पगाराची पूर्तता करण्यासाठी आणि आईला दिलासा देण्यासाठी फ्युरिअरकडे गेलो.

ऑगस्ट आला. सुट्टीसाठी, कोमारे ग्राझियाला तिच्या वृद्ध आईला भेटण्यासाठी सिसिलीला जावे लागले. मी देखील माझी मुलगी कॅटरिना सोबत जाण्याचा निर्णय घेतला. आम्ही ट्रेनने मिलान आणि नंतर रोमला निघालो, जिथे आम्ही रात्री पोहोचलो. सिसिलीला जाण्यासाठी आम्हाला काही तास थांबावे लागले.

स्टेशनवर आम्हाला काही सहकारी गावकरी सापडले आणि त्यांच्यामध्ये नोव्हारा येथील एक बटू अभिनेता, साल्वाटोर फर्नारी आणि एक सैनिक ज्याचे नाव मला आठवत नाही. श्रीमती ग्राझिया एका बेंचवर विसावल्या असताना, कॅटरिना आणि मला फिरायला बोलावले गेले. त्यांनी आम्हाला पियाझा एसेद्रा येथे मोटारेला खायला नेले. मला पुन्हा आयुष्यात यायला लागलंय असं वाटलं.

आधीच खचाखच भरलेली ट्रेन आल्यावर मिसेस ग्रेझिया दोन बॅग घेऊन चढायला घाईघाईने निघाल्या. ट्रेन पूर्णपणे थांबली नव्हती आणि ती रुळांवर पडली. कॅटरिना, मी आणि संपूर्ण जमाव चिरंतन पित्याकडे ओरडलो कारण आम्ही तिला जखमांनी भरलेल्या पण चमत्कारिकरित्या जिवंत बाहेर काढले. तिने रुग्णालयात नेण्यास नकार दिला. तासाभरानंतर ट्रेन निघाली. दुपारच्या आधी आम्ही Terme Vigliatore स्टेशनवर पोहोचलो जिथे आम्ही बस पकडली जी आम्हाला नोव्हारा सिसिलिया, zizi आणि Micherillo चे पाहुणे घेऊन गेली.

त्यांनी आमचे सन्माननीय पाहुणे म्हणून स्वागत केले. आम्ही तिघेही त्या रात्री अंथरुणावर होतो, कॅटरिना आणि मी डोळे मिचकावले नाही. मिसेस ग्रेझिया वेदनांनी भरल्या होत्या. त्याच रात्री एक आश्चर्य घडले: काही तरुणांनी गिटार आणि व्हायोलिनने आम्हाला सेरेनेड केले, परंतु काका मिचेरिलो, चिडलेल्या, त्यांना पळायला लावले.

कॅटरिनाच्या आईने जवळजवळ सर्व वेळ अंथरुणावर घालवला. आपल्या वृद्ध आईला भेटण्यासाठी तो दहा दिवसांतून फक्त दोनदाच बाहेर गेला होता. दुपारी मी प्रयोगशाळेतील माझ्या वर्गमित्रांना आणि मित्रांना भेटायला गेलो. एके दिवशी मला एक शाळकरी मित्रही दिसला जो मला मिठी मारायला आला होता. त्याने हाताने सायकल धरली होती आणि मी त्याला मला फिरायला घेऊन जाण्यास सांगितले. तेव्हा नोव्हाराने कधीही सायकलवर मुलगी पाहिली नव्हती. तिला कळताच, झिझीने मला फटकारले: "तू उल्लू झाला आहेस, मी अशा गोष्टींची कल्पनाही केली नसेल."

परत डोमोडोसोलामध्ये, श्रीमती ग्रेझिया बरे होण्यासाठी धडपडत होत्या. त्या गडी बाद होण्याचा क्रम, arthrosis वेदना ताब्यात घेतला. जेव्हा तो आपल्या कुटुंबासोबत कुठल्यातरी पार्टीला गेला होता, तिथे मलाही आमंत्रित केले होते तेव्हाच त्याला धीर आला.

मी कारखान्यात आणि फ्युरिअर्समध्ये काम करण्यासाठी परत गेलो, परंतु मला नवीन अनुभवांची आवश्यकता होती. एके दिवशी, सॅन गेव्हर्सिओ आणि प्रोटासिओच्या पॅरिशला भेट देत असताना, डॉन ज्युसेप्पे बेनेटी मला काही प्रश्न विचारण्यासाठी माझ्याकडे आला. मी माझे सर्व दुःख त्याच्याकडेच मांडले. त्यांनी मला प्रोत्साहन दिले आणि म्हणाले: "रविवारी

दुपारी वक्तृत्व स्पर्धेला ये. तिथे तुम्हाला कॅथोलिक अॅक्शनच्या अध्यक्षा सिग्रोरिना जर्मना आढळतील, जी तुमची मुलींशी ओळख करून देतील आणि तुम्हाला खूप चांगले सल्ले देतील." मी ताबडतोब स्वतः ला आरामात सापडलो: थोड्याशा लाजाळूपणाने मी मित्र बनवू लागलो. मला कसे बोलावे हे माहित नसल्याची भीती वाटत होती पण देवाच्या मदतीने मी पहिल्या अडचणींवर मात केली. संस्थापक आर्मिडा बरेलीचे कौतुक करणारे असोसिएशनचे वृत्तपत्र मी स्वेच्छेने वाचले: त्यांच्यामुळे माझे जीवन सुधारले. जेव्हा फॅक्टरी शिफ्टने परवानगी दिली तेव्हा मी 7 वाजता सकाळच्या मासला गेलो, जिथे मी डॉन बेनेट्टी यांना भेटलो, ज्यांना मी माझे आध्यात्मिक दिग्दर्शक मानतो. रविवारी मी चर्चसमोरील गुड प्रेस स्टँडवर एक तास घालवण्याची ऑफर दिली. त्यांनी मला नंतर ACLI कौन्सिलमध्ये सामील होण्यासाठी आमंत्रित केले. त्या सर्व वचनबद्धतेसह मला महत्वाचे आणि पूर्ण वाटले.

कारखान्यातील माझ्या सहकाऱ्यांनी मला धर्माध मानले, पण मला अस्वस्थ वाटले नाही, खरेतर मी त्यांच्यासाठी प्रार्थना केली आणि जेव्हा ते शिफ्ट सुरू करण्यापूर्वी चेंजिंग रूममध्ये असभ्य बोलले तेव्हा मी त्यांना परत बोलावले.

अध्याय अकरा - पोर्सिलेन चेहरा

एका उन्हाळ्यात रविवारी जर्मन कॅथोलिक ऍक्शनच्या अध्यक्षांनी पर्वतांची सहल आयोजित केली. थोडे पैसे शिल्लक असताना मी सहलीचा खर्च भागवू शकलो. आम्ही बसने गोग्लिओला पोहोचलो, मग केबल कारने अल्पे देवरो आणि मग पायी चालत क्रॅम्पिओलोला पोहोचलो. मी फुलांनी झाकलेल्या पर्वतांच्या सौंदर्याचा विचार केला: रोडोडेंड्रॉन, बटरकप, जंगली ऑर्किड. मेजवानी करण्यासाठी ब्लूबेरी. दगडी छत आणि लाकडी खिडक्या असलेल्या केबिन ज्यांच्या खिडक्यांवर चमकदार लाल आणि गुलाबी गेरेनियम लटकले होते. मी जर्मनीला विचारले की रस्ता कुठे संपतो. "जेव्हा आम्ही थकलो असतो तेव्हा आम्ही पॅक लंचसाठी थांबू." दुपारी 1 च्या सुमारास आम्ही एका खडकावरून दरीच्या दिशेने येणारे स्वच्छ पाणी पिण्यासाठी थांबलो. जेवून, प्रार्थना आणि गाऊन झाल्यावर आम्ही परतीच्या प्रवासाला निघालो. मी आनंदाने थरथरत होतो: इतका सुंदर दिवस मी कधीच घालवला नव्हता. घरी मी आईला सगळं सांगितलं आणि मला तिचं हसू दिसलं.

मला नोव्हारा सिसिलियाच्या एका मित्राकडून वेळोवेळी मेल आला: त्याने त्याला डोमोडोसोला येथे नोकरी शोधण्यास सांगितले जेणेकरून आपण भेटू शकू. मी खूप गोंधळलो होतो पण आनंद झाला की कोणीतरी माझ्यावर प्रेम करत आहे. डोमोडोसोलाचा एक मुलगा देखील होता, परंतु मला तो आवडला नाही: सकाळी त्याने ग्रॅप्पाचा एक शॉट प्यायला आणि नेहमी लाल गाल होते.

सकाळच्या ध्यानांनी मला कॉन्व्हेंटचा मार्ग दाखवला, परंतु त्याच वेळी मला मुले आणि कुटुंब सुरू करण्याची कल्पना आवडली. मी स्वतःला देवाच्या इच्छेवर सोपवले. मी

रविवारची दुपार माझ्या मित्रांसोबत साप्ताहिक कॅटेकिझम वचनबद्धतेचे नियोजन वक्तृत्व स्पर्धेत घालवली. काही रविवारी आम्ही आजूबाजूच्या गावातल्या वक्तृत्वाला जायचो. बस प्रवासाने मला त्रास दिला, पण धैर्याने काही लहान दुःखांवर मात केली.

1 मे, 1954 रोजी, ACLI आणि वक्तृत्वाने सहलीचे आयोजन केले होते: सकाळी मॅडोना डी ओरोपाच्या अभयारण्याची तीर्थयात्रा आणि दुपारी Biella येथे माननीय पास्टोरची रॅली. माझा मित्र आणि तिचा प्रियकर पिएरिनो यांच्यासोबत साइन अप करणाऱ्यांपैकी मी प्रथम होतो. तरुणांनी भरलेल्या 2 बसेस निघाल्या. त्यापैकी एक लाजाळू गोरा मुलगा जो मी आधीच कुठेतरी पाहिला होता. तो तो होता: बांधकाम कंपनीचा कामगार जिथे मी प्युरिअरच्या ग्राहकांना कॉल करायला गेलो होतो. पिएरिनोने माझी ओळख करून दिली: तो त्याचा चुलत भाऊ होता. दिवसभरात त्याने कधीच माझ्यावर नजर टाकली नाही. घरी आल्यावर मी आईला याबद्दल सांगितले. दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी मी त्याला पहिल्या मजल्यावर असलेल्या खोलीच्या लहान बाल्कनीत पाहिले. "आई, आई, ये आणि बघ: मी बायलामध्ये भेटलेला मुलगा आहे". आणि ती अर्ध्या स्मितसह: "हे स्पष्ट आहे की तो तुमच्याशी प्रेम करत आहे." दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी शेजाऱ्यासोबत बाहेर जाताना तो मला समोर दिसला. तिने लाजून विचारले की ती आमच्यासोबत येऊ शकते का? जरा अनिश्चिततेने मी होकार दिला. या आणि त्याबद्दल गप्पा मारून आम्ही बर्फ तोडला. दुपारची फॅक्टरीची शिफ्ट संपली की तो माझ्यासोबत घरी आला. एका संध्याकाळी मी त्याला त्याच्या आईशी ओळख करून देण्यासाठी त्याला घेऊन गेलो, तिने त्याचे खूप चांगले स्वागत केले. मोकळ्या वेळेत ते वक्तृत्व स्पर्धेत सहभागी झाले. मग मुले आणि मुली वेगळे केले गेले, फक्त मीटिंगच्या शेवटी ते भेटू शकले. आम्ही ACLI च्या बैठकांना देखील उपस्थित होतो.

जरी माझी आई सिसिलीहून आली होती, जिथे एकमेकांवर प्रेम करणारी दोन मुले एकटे बाहेर जाऊ शकत नव्हते, तरीही तिने आमच्यावर विश्वास ठेवला आणि आम्ही शांततापूर्ण प्रवास सुरू केला. ज्युसने मला सांगितले की तो माझ्या वडिलांना भेटला होता: थोडे पैसे कमवण्यासाठी, कारण 4 मुले होती आणि फक्त वडील काम करत होते, लहानपणी त्याने त्याच्या घरापासून काही पावलांवर बॅरेक्सच्या फायनान्सर्ससाठी काही कामे केली. कधी-कधी तो चपला माझ्या बाबांकडे दुरुस्तीसाठी आणायचा. मी आनंदाने ऐकले.

त्याने मला आणखी काहीतरी सांगितले: 16 सप्टेंबर 1950 रोजी जेव्हा मी रोममधून डोमोडोसोलाला पोहोचलो तेव्हा आम्ही अक्षरशः भेटलो. ज्युस, मी अजूनही त्याला म्हणतो, पवित्र वर्षासाठी सायकलने आला होता. एक साहसी प्रवास: त्याने डोमोडोसोला खोऱ्यातील एका पुजाऱ्यासह सोडले ज्याने माउंटन बूट्समध्ये त्वरीत पेडल केले. त्याचे अनुसरण करणे जवळजवळ अशक्य होते. कोशिंबीर आणण्यासाठी भाजीपाल्याची बाग दिसली तेव्हाच तो थांबला. अर्ध्या प्रवासात ज्युस एकटाच राहिला. वाटेत त्याला एक रस्त्यावरचा विक्रेता दिसला ज्याची जुनी सायकल विकण्यासाठी रद्दीत भरलेली होती. त्यांनी रोमपर्यंत एकमेकांची संगत ठेवली.

ऑगस्ट आला. फॅक्टरी सुट्टीसाठी बंद होत होती आणि मी माझी बहीण रोजा हिला भेटायचे ठरवले जे मेर्गोझो लेकवरील टेकड्यांवर उपचार करत होती. मी घर चालवणाऱ्या नन्सला काही दिवस राहायला सांगितले. मी नुकतीच ही कल्पना ज्युसला सांगितली होती. घरात सुट्टीच्या दिवशी इतर मुली होत्या. त्यापैकी एका ननची ब्युटीशियन भाची आहे. 15 तारखेला, गृहीताच्या मेजवानीच्या दिवशी, त्यांनी आम्हाला मास नंतर त्यांच्या खोलीत सरावासाठी बोलावले. त्याने आमचे चेहरे विविध क्रीम, मस्करा आणि लिपस्टिकने भरले: आम्ही मेणाच्या पुतळ्यांसारखे दिसू लागलो. दुपारच्या जेवणाच्या वेळी नन काकूने तिच्या भाचीला परत बोलावले: तिने आमच्याशी असे वागण्यात काही अर्थ नव्हता.

दुपारी, खिडकीतून तलावाकडे पाहत असताना, मला ग्युस बाहेर पडलेला दिसला. मला त्या पोर्सिलेन चेहऱ्याने बघायचे नव्हते. मला दारात पाहून त्याने मला ओळखलेच नाही. मी माफी मागितली, स्पष्टीकरण दिले की हा एक प्रयोग होता आणि इतर मुली देखील बदलल्या गेल्या होत्या. दुपारी घराच्या बागेत फिरलो. संध्याकाळच्या सुमारास त्याने मला अभिवादन केले: "लवकरच भेटू, डोमोडोसोला येथे, परंतु तुझा चेहरा पूर्वीसारखा स्वच्छ आणि ताजा आहे."

अध्याय बारा - व्हायलेट

एकदा दोन आठवड्यांच्या सुट्ट्या संपल्या की, मी कारखान्यात दुपारी 1 ते रात्री 9 या वेळेत शिफ्टमध्ये कामावर गेलो. मी यंत्रांच्या स्पिंडलमध्ये बॉबिन्स थ्रेड करत असताना मला ज्युसबद्दल विचार आला, पण त्याच वेळी मला ते पटले नाही. त्याला पाहण्याची खूप इच्छा आहे. रात्री ९ वाजता सायरन वाजला आणि माझे हृदय वेगाने धडधडू लागले. फोल्डरवर शिक्का मारून, गेटच्या बाहेर पडताना अर्ध-अंधारात एक सायकल दिसली. तो खरोखरच तो होता: तो माझ्याकडे आला, लाजाळूपणे माझ्या चेहऱ्याकडे पाहिले आणि म्हणाला: "मला तू खूप साधा आवडतोस". त्याने मला सायकलच्या ट्युबवर बसवले आणि घरी नेले. आम्ही साध्या शुभरात्रीच्या शुभेच्छांची देवाणघेवाण केली. हे जवळपास रोजच होतं. रविवारी दुपारी आम्ही आजूबाजूच्या गावात काही बाईक चालवल्या. एके दिवशी तो मला माझ्या बाबा आणि आई, दोन बहिणी आणि एका भावाशी ओळख करून देण्यासाठी त्याच्या घरी घेऊन गेला. हळू-हळू तिने माझी ओळख तिच्या मामा-मावशींशीही मैत्रीण म्हणून करून दिली.

जेव्हा माझ्या आईने आम्हाला बाल्कनीतून पाहिले तेव्हा तिने आम्हाला घरापर्यंत आणले. ती त्या मुलावर डोकावत असताना, मी खूप अनिश्चित होतो. 8 डिसेंबरला, इमॅक्युलेट कन्सेप्शनचा दिवस, माझ्या नावाचा दिवस, दारावरची बेल वाजली. तो फुलवाला होता, ज्याने मला लाल कार्नेशनचा पुष्पगुच्छ दिला. "आई, ज्युसने मला त्याच्या शुभेच्छा पाठवल्या!". जेव्हा मी नोट उघडली तेव्हा किती निराशा झाली: तो तो नव्हता, तर मला योगायोगाने भेटलेला 14 वर्षांचा मुलगा होता. त्यावर स्वाक्षरीसह "आय लव्ह यू" असे लिहिले होते. कदाचित त्याला वाटले असेल की मी त्याच्या वयाचा आहे.

ख्रिसमसच्या पूर्वसंधेला ज्युस चॉकलेटने भरलेली एक मोठी रंगीबेरंगी फुलदाणी आणि ग्रीटिंग कार्ड घेऊन दिसली. मी त्याचे आभार मानले आणि आम्ही एकत्र मध्यरात्री मासला गेलो. घरी परतल्यावर त्याने मला सांगितले: "उद्या मला माझ्या कुटुंबासोबत माझ्या नातेवाईकांसोबत जेवायला जायचे आहे. बॉक्सिंग डेला मी तुला पुन्हा भेटू". २६ तारखेला सकाळी मी माझ्या आईला म्हणालो "मी आता त्या मुलासोबत बाहेर जाणार नाही, मी त्याला फुलदाणी परत देत आहे, मला कमिटमेंट्स नको आहेत". आणि ती कडक नजरेने म्हणाली: "तू वेडा आहेस, जर तू चॉकलेट्स आधीच खाल्ले नसते तर तू हे करू शकले असतेस."

पुढच्या दिवसांत ज्युस नेहमीप्रमाणे मला कामावरून घायला आला. रस्त्याच्या कडेला पायी किंवा सायकलच्या ट्युबवर मी त्याच्याशी जवळजवळ बोललेच नाही. 1955 च्या नवीन वर्षाच्या दिवशी मी सामूहिक कार्यक्रमाला गेलो. तोही तिथे होता आणि शेवटी तो माझ्यासोबत घरी आला. दारात तो मला म्हणाला: "मला असा त्रास देण्यासाठी तुझ्या मनात काय आहे ते मला कळेल का?" आणि त्याच्या डोळ्यातून अश्रू निघाले. त्या पेंढ्याने उंटाची पाठ मोडली आणि मी त्याला स्माईल दिली. त्याने मला एक चुंबन दिले आणि म्हणाला: "आज दुपारी मी तुला माउंट कॅल्हुरिओ येथे व्हेस्पर्सकडे जाण्यासाठी घेऊन जाईन. वेस्पर्स नंतर ACLI क्लबमध्ये एक चित्रपट दाखविला जाईल." मी स्वीकारले आणि आम्ही निरोप घेतला. मी घरी कळवले आणि माझी आई आनंदाने म्हणाली: "तुला असा चांगला मुलगा पुन्हा मिळणार नाही."

दुपारी 2 वाजता आम्ही व्हिया क्रूसीसच्या चॅपलसह खेचर ट्रॅकच्या बाजूने कलवरीसाठी निघालो. एकदा आम्ही अभयारण्यात पोहोचलो तेव्हा आम्ही वेस्पर्स गायले आणि आशीर्वादानंतर आम्ही क्लबमध्ये गेलो. मला चित्रपटाचे शीर्षक आठवत नाही, परंतु ते खूप कंटाळवाणे होते, म्हणून मी सुचवले की आम्ही कॅटेना सिनेमाकडे परत जाऊ, जिथे आम्ही "व्हायलेट" नावाच्या एका चांगल्या चित्रपटाचा आनंद घेण्यास व्यवस्थापित केले.

एप्रिलमध्ये, विगेझो व्हॅली आणि सेंटोवल्ली येथे ट्रेनने प्रवास करत आम्ही त्याच्या पालकांसोबत लोकानो येथील फ्लॉवर फ्लोट फेस्टिव्हलला गेलो होतो. आम्ही ज्युसच्या गॉडफादरला भेटलो, ज्यांनी माझी ओळख "मैत्रीण" म्हणून केली. त्याने खिशात हात घातला

आणि पाकीटातून 10 स्विस फ्रँक काढले, ते ज्युसला दिले आणि म्हणाले "छान, तुझे लग्न कधी होणार आहे?". आम्ही एकमेकांकडे पाहिले, आम्ही याबद्दल कधीच बोललो नाही.

पुढच्या काही दिवसांत आम्ही लग्नाचा विचार मनात रुंजी घालू लागलो. आम्ही घरी देखील याबद्दल बोललो. आई आनंदी होती पण त्याच वेळी आर्थिक शक्यता कमी होत्या. हळूहळू आम्ही काही चादरी आणि काही अंतर्वस्त्रे विकत घेतली. आमच्या काही विशेष गरजा नव्हत्या. आम्ही एक लहान, माफक अपार्टमेंट शोधत गेलो. आम्हाला ते प्राचीन मोटा जिल्ह्यात सापडले आणि म्हणून लग्नाचा दिवस ठरवला: सोमवार 19 सप्टेंबर. लग्नाच्या पोशाखाची लेस विकत घेण्यासाठी मी माझ्या आईसोबत पांजरासा फॅब्रिकच्या दुकानात गेलो आणि ती सौ. टिल्डे यांच्याकडे घेऊन गेलो, ज्यांनी मला नेहमीच प्रेमाने बनवण्याचे वचन दिले होते.

टाऊन हॉलमध्ये माझ्या आईला लग्नाच्या बॅनवर सही करावी लागली कारण मी अजूनही अल्पवयीन होतो. ज्युसचे पालकही आनंदी होते. पॅरिशमध्ये मॉन्सिग्रोर पेलांडा यांनी आम्हाला प्रोत्साहनाचे सुंदर शब्द सांगितले: "जीवन आपल्यासाठी राखून ठेवलेल्या आनंद आणि दुःखांना तोंड देण्यासाठी नेहमी विश्वासाने नम्र राहा. मी तुम्हाला नव्हत्या बाजूने लाल धावपटू शोधू देईन".

आम्हाला नेहमीप्रमाणे नातेवाईक आणि मित्रांची यादी तयार करायची होती. खूप कमी पाहुणे. ज्युसच्या आईने "प्रति कुटुंब दोन" म्हटले. हळूहळू आम्ही 35 लोकांपर्यंत पोहोचलो. साक्षीदार निवडले गेले आहेत: ज्युसचे काका कार्मेलो आणि माझ्यासाठी पिएरिनो, आमच्या बैठकीचे शिल्पकार. लग्नाच्या एक आठवडा आधी डॉन ज्युसेप ब्रियाका यांच्या नेतृत्वाखालील पुरुषांच्या वक्तृत्वाने आमच्यासाठी एक पार्टी तयार केली. मास्टर फुरिगा यांनी ब्लॅकबोर्डवर शुभेच्छांचे चित्र रेखाटले आणि मित्रांच्या यादीसह एक स्क्रोल तयार केला. पेस्ट्री आणि पेयांनी झाकलेले टेबल देखील होते. वक्तृत्व स्पर्धेत अशी पार्टी कधीच झाली नव्हती. सेंट्स गेर्वेसिओ आणि प्रोटासिओच्या कॉलेजिएट चर्चचे नूतनीकरण केले जात होते आणि फुटपाथ कचरा आणि दगडांनी भरलेला होता, परंतु काही इच्छुक महिलांनी ज्युसेपे आणि कॉन्सेटा यांच्या सन्मानार्थ ते स्वच्छ करण्याचा सर्वोत्तम प्रयत्न केला.

16 सप्टेंबर रोजी, झिझी आणि मिचेरिलो आले, ते स्थलांतरित झाले कारण कॉन्सेटिनाचे लग्न होत होते आणि त्याला तिच्या वडिलांची जागा घेऊन वेदीवर जावे लागले जे आता तेथे नव्हते.

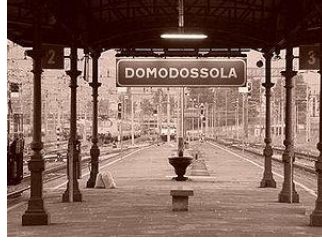
दरम्यान, काही छोट्या भेटवस्तू आल्या: एक कॉफी पॉट, एक कॉफी ग्राइंडर, रोझोलिओ ग्लासेस, बशीचे सेट आणि नातेवाईक आणि मित्र ज्यांना पसंती मिळाली होती त्यांच्याकडून कटलरी, पिअरिनो आणि त्याच्या काकांकडून एक स्वयंपाकघर सेट. महिला कॅथोलिक अॅक्शनने आम्हाला पवित्र कुटुंबासह बेडसाइड पेंटिंग दिली, सहाय्यक डॉन बेनेटी चांदीच्या सजावटसह एक अद्भुत हिरव्या फुलदाणी.

आदल्या दिवशीची रात्र मोठी होती. मी माझ्या आईचा विचार केला जिच्याकडे तीन लहान मुले आणि काही संसाधने आहेत. "तुझा विश्वास कमी आहे, वक्तृत्व शाळेने तुला शिकवले नाही की जीवनात नेहमीच प्रोव्हिडन्स असतो?", मी स्वतःला म्हणालो. सोमवारी १९ तारखेला मी सात वाजता उठलो. सौ. टिल्डे लेस ड्रेसमध्ये आले. त्याने मला कपडे घातले आणि मी मिलानमध्ये विकत घेतलेला बुरखा समायोजित केला. सकाळी ९ वाजता मला चर्चला नेण्यासाठी टॅक्सी आली. मी गोंधळलो होतो, मला लोकांचा समुद्र दिसत होता. ज्युस आधीच वेदीवर केशरी फुलांचा पुष्पगुच्छ घेऊन माझी वाट पाहत होता, त्याची बहीण रोझा सोबत होती कारण आई ऑलिम्पिया पहिल्या मुलाच्या लग्नाबद्दल खूप उत्साहित झाली असती. मी त्याच्यासोबत लाल धावपटू काका मिचेरिलो यांच्यासोबत सामील झालो.

मास सुरू झाला. मोन्सिग्रोर पेलांडाही भावूक झाला होता. मला एक उत्साहवर्धक नम्रता, अंगठ्याचा आशीर्वाद, आजीवन निष्ठा आणि समारंभाच्या शेवटी स्वाक्षण्या आठवतात. बाहेर पडताना पिअरिनोच्या आईने, जी त्या क्षणी माझी मावशीही झाली होती, तिने माझ्या छातीवर कॅथलिक अॅक्शनच्या स्त्रियांचा बिल्ला लावला.

तेरावा अध्याय - नवीन जीवन

चर्चमधील उत्सव संपल्यानंतर, कॅस्टेलाझो मार्गे ग्रॅडॅझी बारमध्ये अल्पोपहार झाला. पाहुण्यांसोबत एक चुंबन आणि दुसरे चुंबन दरम्यान आम्ही काही पिझ्झा आणि पेस्ट्रीसह aperitif होते. सूटकेस घेण्यासाठी आईसोबत गेलेल्या सासरच्या ऑलिम्पिया आणि अरमांडो यांना विशेष शुभेच्छा आणि चुंबन, नंतर त्यांच्या हनीमूनसाठी 12.15 ची ट्रेन पकडण्यासाठी स्टेशनवर धाव घेतली.

आई डोळे उघडून रडत होती. आम्ही डब्यात शिरलो. स्टेशन मास्तरांनी शिट्टी वाजवून निघण्याची घोषणा केली तर ज्युस आणि मी आमचा शेवटचा निरोप घेण्यासाठी खिडकीबाहेर झुकलो. आमच्या आयुष्यातील साहस सुरू झाले.

फ्लॉरेन्समध्ये आल्यावर आम्ही मिसेस टिल्डे, फ्युरिअरने सूचित केलेल्या हॉटेलच्या दिशेने निघालो. आलिशान प्रवेशद्वारावर संगीताने आमचे स्वागत केले, मग बटलर आम्हाला तिसऱ्या मजल्यावरील खोलीत घेऊन गेला. आमच्यासाठी सर्वकाही नवीन होते, अगदी डबल बेडवर झोपणे.

पहिल्या दिवशी आम्ही शहराला भेट दिली, दुसऱ्या दिवशी आम्ही पियाझाले मायकेल एंजेलो येथे गेलो जिथे तुम्ही संपूर्ण फ्लॉरेन्सची प्रशंसा करू शकता. आम्ही काही छायाचित्रे घेतली: ज्युसचा कॅमेरा फिल्मच्या रोलसह आठ कृष्णधवल फोटो घेऊ शकतो.

तिसऱ्या दिवशी रोमसाठी प्रस्थान. हॉटेल अधिक माफक होते कारण त्यागातून वाचवलेले पैसे पुरेसे असावेत. ज्युसने पवित्र वर्षात पाहिलेल्या चार बॅसिलिका आणि ट्रेव्ही कारंजे पाहण्यासाठी आम्ही काही दिवस थांबलो. आम्ही एसेड्रा कारंज्याकडे देखील परतलो, जो '53 च्या प्रसिद्ध रात्रीचा होता जेव्हा सिग्नोरा ग्राझिया ट्रेनखाली पडला होता.

सिसिलीला जाण्याची वेळ आली. लांबच्या प्रवासानंतर ट्रेन कॅलाब्रियाला आली आणि शेवटी व्हिला सॅन जियोव्हानी येथून सिसिली पाहता आली. ज्युसने त्या क्षणांचा आस्वाद घेतला: फेरी-बोटीवर ट्रेन लोड केली जात आहे, मेसीना बंदराच्या प्रवेशद्वारावर मॅडोनिना उंचावर आहे.

काका कार्मेलो, आईचा भाऊ, त्याची पत्नी गायताना आणि मुली रोझेटा आणि अँटोनिटा स्टेशनवर आमची वाट पाहत होते.

त्यांनी आमचे दोन राजकुमारांसारखे स्वागत केले. मेसिनाला भेट देण्यासाठी आम्ही दोन दिवस थांबलो: मी लहानपणी पाहिलेले कॅथेड्रल घड्याळ, मॅडोना डी मॉन्टल्टो आणि इतर अतिशय सुंदर चौक.

त्या घरात एकच दोष होता: रात्रीच्या जेवणाच्या वेळी काका आणि चुलत भावंडांनी कपडे घातले आणि टेबलावर बसण्याऐवजी ते म्हणाले: "चला समुद्रकिनारी फिरायला जाऊया". ज्युस आणि मी अस्वस्थ वाटून राजीनामा देऊन बाहेर पडलो. रात्री 11 च्या सुमारास आम्ही घरी परतलो आणि काकूंनी स्वयंपाक करायला सुरुवात केली. एका रात्री त्याने गोगलगाय त्यांच्या टरफले सॉसमध्ये ठेवले, पण काय महत्त्वाचे आहे ते स्नेह आहे, सवयी नाही.

तिसऱ्या दिवशी काही अश्रू ढाळत ते आमच्यासोबत ट्रेनमध्ये गेले. काका मिचेरिलो नोव्हाराला पोहोचण्यासाठी टर्मे विग्लिएटोर स्टेशनवर टॅक्सी ड्रायव्हरसोबत होते. झिझी, मावशी मॅरिचिया आणि काकू पेप्पिना गावात आमची वाट पाहत होत्या. डोमोडोसोलाचे राजपुत्र येत आहेत असे खरोखरच वाटत होते.

दुसऱ्या दिवशी आम्ही माझी आजी कॉन्सेटा आणि माझ्या वडिलांचे काका, बहिणी आणि भाऊ यांना भेटण्यासाठी बडियावेचियाला गेलो. माझ्या आजीच्या तंबाखूच्या दुकानाजवळ असलेल्या छोट्या चौकात, मला लहानपणी ओळखणारे गावातील अनेक रहिवासी जमले होते आणि इतर लोकांना हाक मारत होते: "कॉन्सेटिना तिच्या पतीसह आली आहे!"

चुंबन, मिठी, लाल चेहरे. ते मला स्वप्नवत वाटत होतं. मला देश सोडून बरोबर पाच वर्षे झाली होती.

दोन दिवसांनंतर आम्ही टॅक्सी ड्रायव्हर “कौझी आय लुपू” सोबत ताओर्मिना ला गेलो. दुपारी तो आम्हाला रेस्टॉरंटमध्ये घेऊन गेला, जिथे आम्हाला पांढरे हातमोजे घातले गेले. ज्युस आणि मी म्हणायला एकमेकांकडे पाहिले: "आमच्याकडे पुरेसे पैसे असतील?". मुसळधार पावसात टोरमिना आणि नंतर कॅस्टेलमोलाला भेट देऊन, संध्याकाळी आम्ही नोव्हाराला परतलो, थकल्यासारखे पण समाधानी.

दुसऱ्या दिवशी डोमोडोसोला परत जाण्याची वेळ आधीच आली होती. नवीन जीवनाची वचनबद्धता आमची वाट पाहत होती.

चौदावा अध्याय - आमची पहिली घरटी

जरी मी '50 आणि '53 मध्ये डोमोडोसोलाचा प्रवास आधीच केला होता, असे होते की मी पहिल्यांदाच निघालो होतो: मी जोडपे म्हणून नवीन जीवनाकडे जात आहे.

एकदा आम्ही फेरीबोटीवर ट्रेनमध्ये चढणे संपवून बंदराचे मॅडोनिना पाहण्यासाठी टेरेसवर गेलो आणि सिसिली हळूहळू दूर जात आहे.

अश्रू ढाळत आम्ही गाडीकडे परतलो, लाकडी बाकांवर बसलो. तेव्हा बंक नव्हते.

रात्र झाली की आम्ही मान झुकवत झोपायला लागलो. खिडकीतून बाहेर बघायला उठलो. महत्त्वाच्या स्थानकांवर स्टेशनमास्तरांनी जोरात शहराच्या नावाची घोषणा केली. नेपल्समध्ये फूटपाथवर पिझ्झा विकणारे "ग्वाग्लिओनी" होते. धूर्तपणे त्यांनी प्रवाशांकडून प्रथम पैसे घेतले, नंतर ट्रेन सुटली आणि त्यांच्याकडे पैसे आणि पिझ्झा शिल्लक राहिले.

हळूहळू आम्ही मिलानच्या जवळ गेलो. डोमोडोसोलाला जाणाऱ्या ट्रेनमध्ये मी 5 वर्षांपूर्वी पहिल्यांदा अनुभवलेली भावना पुन्हा अनुभवली: मॅग्गीओर तलाव, ओसोला पर्वत, दगडी छत. यावेळी माझे पती ज्युस सोबत. दुपारच्या सुमारास आम्ही आमच्या मुक्कामाला पोहोचलो.

ज्युस अरमांडोचे आई आणि वडील आमची वाट पाहत होते. तो एक उत्सव होता: जर ते घंटा वाजवू शकले असते.

आई ऑलिम्पियासोबत झटपट लंच आणि नंतर मोटा जिल्ह्यातील आमच्या नवीन नर्सरीमध्ये विश्रांतीसाठी. दुसऱ्या दिवशी मी कारखान्यात माझे काम पुन्हा सुरू केले आणि ग्युस बांधकामाच्या ठिकाणी परतला.

माझ्या पाठिंब्याच्या अभावामुळे माझे विचार माझ्या आईकडे गेले, परंतु माझे आध्यात्मिक दिग्दर्शक डॉन बेनेट्टी यांनी मला प्रार्थना करण्यास प्रोत्साहित केले आणि मला खात्री दिली की बरेच लोक तिच्यावर प्रेम करतात. कधी कधी ज्युस आणि मी तिच्या घरी जेवणासाठी जायचो

आणि तिला खूप मजा यायची. दरम्यान, माझ्या एका बहिणीला कुटुंबाला नवीन आधार देणारी नोकरी मिळाली होती.

थोड्याच वेळात आम्ही मम, मम ऑलिम्पिया आणि डॅड अरमांडो यांना जाहीर केले की ते जुलैमध्ये आजी आजोबा होतील.

मला गरोदरपणात अस्वस्थता जाणवू लागली होती पण काम चालू होतं. तेव्हा कामगारांना आतासारखे संरक्षण मिळाले नाही. ग्युसला बाहेरच्या बांधकाम साइटपेक्षा चांगली नोकरी शोधण्यात यश आले: बॅरल प्लग, लोकरीचे कातडे उलगाडण्यासाठी साधने आणि "पौंगी" (लाकडी कताईचे शीर्ष) यासारख्या लाकडी वस्तू बनवणारा एक छोटा कारखाना. पाचव्या महिन्यात आम्ही भावी नवजात मुलासाठी प्रॅम शोधत असलेल्या दुकानांना भेट देऊ लागलो. प्रवेशद्वाराच्या दरवाज्यापेक्षा रुंदी नेहमीच जास्त होती आणि आम्हाला घर हलवण्याचा निर्णय घ्यावा लागला.

तेव्हा एजन्सी नव्हत्या, तुम्ही गेलात आणि इकडे तिकडे विचारले. प्रोव्हिडन्सने आम्हाला घराच्या दुसऱ्या मजल्यावर स्कॅप्सिनो मार्गे, फ्युरिअरच्या कार्यशाळेजवळ एक अपार्टमेंट शोधायला लावले.

थोड्याच वेळात आम्ही हालचाली आयोजित केल्या. आम्ही आता शहराच्या मध्यभागी नव्हतो, पण माझ्या कामाच्या ठिकाणाहून खूप दूरही नव्हतो.

मासिक भाडे 8,000 लीर होते, आमच्या तुटपुंज्या वेतनासाठी बरेच होते, परंतु अपार्टमेंट स्वागतार्ह आणि चमकदार होते. अंगणात आमच्याकडे दोन चौरस मीटर जमीन देखील असू शकते जिथे मी सुगंधी औषधी वनस्पती आणि फुले वाढवू शकतो, माझी आवड.

आम्हाला चाव्या मिळाल्यावर आम्ही खोल्या स्वच्छ केल्या आणि खिडक्यांना सुंदर पडदे आणि किचनमध्ये लेसचे पडदे लावले. हालचाल पूर्ण झाल्यावर जनजीवन नेहमीप्रमाणे सुरू होते. माझे पोट अधिकाधिक लक्षात येऊ लागले. एके दिवशी एका सहकाऱ्याने मला प्रसूती रजेसाठी घरी कधी येणार असे विचारले आणि मला स्त्रीरोगतज्ज्ञांकडे जाण्याचा सल्ला दिला. त्यामुळे मी खासगीत भेट घेतली. खूप वेळ वाट पाहिल्याबद्दल डॉक्टरांनी मला जवळजवळ फटकारले: "तुम्ही सहाव्या महिन्यानंतर काम करू शकत नाही आणि तुम्ही आधीच सातव्या

महिन्यात आहात: तुम्ही धोका पत्करला आहे." दुसऱ्या दिवशी मी कार्यालयात कागदपत्रे पोहोचवली आणि कर्मचाऱ्यांसाठी मी भोळा असल्याचे सांगितले.

दरम्यान, माझ्या आईने मला पुरवलेल्या जुन्या चादरीपासून बनवलेले स्वेटर, शर्ट, शूज आणि डायपर विणून मी लेएट तयार केले.

मुलगा आहे की मुलगी हे माहित नसताना मी तटस्थ रंगात नक्षीकाम केलेल्या चादरींनी तयार केलेला प्रॅम विकत घेण्यासाठीही आम्ही गेलो होतो. शेवटी, 2 जुलैच्या संध्याकाळी, माझे पाणी तुटले आणि आमच्या सुटकेस आधीच पॅक करून आम्ही हॉस्पिटलला पायी निघालो. माझी तपासणी करणाऱ्या स्त्रीरोगतज्ज्ञाने ज्युसला सांगितले की तो घरी जाऊ शकतो. श्रम नुकतेच सुरू झाले होते आणि त्याला सुमारे 20 तास लागले होते. दुसऱ्या दिवशी तो प्रसूती रुग्णालयात परत आला जेव्हा मी अजूनही प्रसूती कक्षात वाट पाहत होतो.

एका विशिष्ट टप्प्यावर एक मुलगा जन्माला आला आणि नर्स बाळाच्या वडिलांना सांगायला गेली, जे जवळजवळ भावनेने आजारी होते. एका तासानंतर ती आमच्या पहिल्या मुलाला मिठीत घेण्यास सक्षम होती, त्याचे नाव अरमांडो त्याच्या आजोबांसारखे होते. काही तासांनंतर आजी आजोबा, काका आणि चुलत भावांनाही कळवण्यात आले. संपूर्ण जगातलं ते पहिलं बाळ आहे असं वाटत होतं.

अध्याय पंधरा - आम्ही देवाचे आभार मानतो...

प्रसूती वॉर्डमधील परिचारिकांनी जन्मानंतर काही तासांनंतर मांस आणि रक्ताच्या या प्राण्याला माझ्या बेडवर आणले. त्यांनी ते माझ्या छातीला लावले. zizi ने लहानपणी माझ्यासाठी बनवलेली चिंधी बाहुली व्यतिरिक्त.

तेव्हा हॉस्पिटलचा मुक्काम आठवडाभर होता. घरी परतण्यापूर्वी आम्ही "शुद्धीकरण" साठी हॉस्पिटल चर्चमध्ये गेलो, पुजारीकडून आशीर्वाद.

वॉर्डात सगळे घरी जायला तयार होते, पण माझं डोकं फिरायला लागलं होतं. दाईने माझ्या तापाची चाचणी केली: 39. माझी बाहुली आणि मला आणखी दोन दिवस राहावे लागले. अखेर गुरुवारी 12 तारखेला, जवळजवळ बरे होऊन आम्ही घरी परतलो. रविवारी 15 व्या दिवशी अरमांडोला नवीन व्हीलचेअरवर त्याचे वडील ज्युसेप्पे, गॉडमदर म्हणून त्याचा मित्र मारियुसिया आणि वक्तृत्वाचा मित्र असलेले त्याचे गॉडफादर बॅसिलियो यांच्यासमवेत बाप्तिस्मा फॉन्टवर नेण्यात आले. मला कार्यक्रमाला उपस्थित राहण्याचा आनंद नव्हता कारण अंधश्रद्धेतून बाहेर पडलेल्या वडिलांनी आम्हाला घरीच राहण्याचा सल्ला दिला होता. अल्पोपहाराची तयारी करून मी समाधानी झालो.

श्रीसम म्हणून आयुष्य वेगळे होते पण मी खूप चांगले केले. माझ्याकडे भरपूर दूध होते, बाळ वाढत होते आणि मी त्याला दर आठवड्याला नर्सरी सेंटरमध्ये तपासणीसाठी घेऊन जात असे.

दुर्दैवाने, दोन महिन्यांच्या शेवटी मी पुन्हा कारखान्यात कामावर गेलो. तेव्हा पाळणाघरे नव्हती. आजींनी प्रत्येकी एक आठवडा त्याची काळजी घेण्याचे मान्य केले होते.

जेव्हा मी सहा वाजताच्या शिफ्टमध्ये काम करायचो, तेव्हा ज्युस कामावर जाण्यापूर्वी त्याला मलमपट्टी करून त्याच्या गंतव्यस्थानावर घेऊन जायचा. बेशुद्ध अवस्थेत या मुलाला त्रास होत होता आणि मी त्याच्यासोबत एकत्र रडत होतो.

दुर्दैवाने मी काम सोडू शकलो नाही. हळूहळू, विश्वासाने, आम्ही श्रीसम म्हणून प्रवास चालू ठेवला: पहिले जेवण, पहिली पायरी या अद्भुत गोष्टी होत्या. किंडरगार्टनच्या पहिल्या दिवशी, जियुसला शेवटी चांगली पगाराची नोकरी मिळाली. काही वर्षे ते प्राथमिक शाळेत रखवालदार होते, त्यानंतर त्यांना पालिकेत समरसता म्हणून बोलावण्यात आले.

यामुळे मला कारखान्यातील नोकरी सोडण्याची आणि लहान भाऊ देण्याच्या प्रतीक्षेत असताना मुलासाठी स्वतःला समर्पित करण्याची संधी निर्माण झाली. 17 ऑगस्ट 1962 रोजी आमच्या दुसऱ्या मुलाच्या जन्माने आम्हाला आनंद झाला. लुसियानो हे अरमांडोच्या उलट गोरे केसांनी हलके-त्वचेचे होते. एक परिकथा. रविवारी 26 रोजी त्याने त्याचे वडील ज्युस, त्याची गॉडमदर चुलत भाऊ मारियुसिया आणि त्याचा गॉडफादर अँटोनियो, ज्युसचा भाऊ यांच्यासोबत बाप्तिस्मा घेतला. यावेळीही मला घरीच राहावे लागले. माझी प्रसूती रजा संपल्यानंतर मी माझ्या दोन सुंदर मुलांसाठी स्वतःला समर्पित करण्यासाठी माझी नोकरी सोडली.

1 ऑक्टोबर, 1962 रोजी, अरमांडोने त्याच्या निव्व्या ऍप्रन आणि खांद्यावर स्कूलबॅग घेऊन पहिली इयत्ता सुरू केली. आम्ही ते काही अश्रू शिक्षक बिबट्याकडे सोपवले.

त्याच काळात, डोमोडोसोलाच्या महापौरांनी ज्युसला बोलावले आणि त्यांना शहराच्या इमारतीच्या दुसऱ्या मजल्यावर राहण्याची ऑफर दिली, जी म्युनिसिपल मेसेंजर सेवानिवृत्त झाल्यावर रिक्त राहिली. काही दिवसात आम्ही चाल आयोजित केली. आमच्या केंद्रात सर्व सोयी होत्या. संध्याकाळी, एकदा मोठा दरवाजा बंद झाला की आम्ही शहराचे राज्यकर्ते होतो. आम्ही महापौर कार्यालयाच्या बाल्कनीतून निदर्शने आरामात पाहू शकलो. आमच्या खिडक्यांमधून आम्हाला शतकानुशतके जुनी परंपरा असलेला बाजाराचा काही भाग दिसत होता.

दरम्यान, लुसियानो आपली पहिली पावले उचलत होता: तो पालिका कर्मचाऱ्यांचा शुभंकर बनला होता.

ज्युसच्या वेतनाला पूरक म्हणून मला नोकरी शोधायची होती. मी मित्रांसाठी खिडक्या, पलंग आणि उशा घालू लागलो. शब्द पसरला आणि म्हणून मी "पडदा महिला" बनले. त्याच्या

मोकळ्या वेळेत, ग्युसने ओळींचे असेंब्ली तयार करण्यास शिकले आणि देवाचे आभार मानतो, आम्ही अधिक आरामदायी जीवनाचा आनंद घेऊ शकलो.

1 ऑक्टोबर 1968 रोजी, लुसियानोने शिक्षिका लुईसा सेरी यांच्यासोबत शाळा सुरू केली.

वेळ पटकन निघून गेला. उन्हाळ्यात आम्ही कॅम्पिंग तंबूसह इटलीभोवती सुट्टीवर गेलो. कधी कधी सिसिलीला, माझ्या गावी.

जुलै '73 मध्ये आम्ही व्हॅल डी'ओस्टा येथे कॅम्पिंग करत होतो आणि मला गर्भधारणेची पहिली लक्षणे दिसू लागली. 16 फेब्रुवारी 1974 रोजी, लहान बहीण डॅनिएला अरमांडो, जो जवळजवळ अठरा वर्षांचा होता, आणि लुसियानो, जो बारा वर्षांचा होता. तो कार्निव्हलचा काळ होता आणि टाऊन हॉलच्या दारावरील गुलाबी रिबनकडे पाहणाऱ्या लोकांना हा विनोद वाटला. पॅरिश पुजाऱ्याने आम्हाला ईस्टरच्या रात्री बाप्टिस्मा साजरा करण्याचा सल्ला दिला, आमची मैत्रीण गियाना गॉडमदर म्हणून आणि आमचे काका-सासरे बेनिटो गॉडफादर म्हणून.

अंधश्रद्धा बाजूला ठेवून यावेळी मी सुद्धा १३ एप्रिलच्या रात्रीच्या कार्यक्रमात भाग घेतला. दुसऱ्या दिवशी वक्तृत्व स्पर्धेच्या स्वागत समारंभात शंभर पाहुणे होते.

डॅनिएलाही मोठी झाली आहे आणि आता आम्ही वृद्ध झालो आहोत. आमच्या तीन मुलांनी आम्हाला 7 नातवंडे दिली: स्टेफानो, व्हर्जिनिया, ग्रेटा, लोरेन्झो, रेबेका, लेटिझिया आणि मॅटेओ.

कथा संपत आहे. 19 सप्टेंबर 2015 रोजी ज्युस आणि मी एकत्र 60 वर्षे साजरी केली.

आम्ही देवाचे, आमच्या लेडीचे आणि आमच्यावर प्रेम करणाऱ्या सर्वांचे आभार मानतो.

ला माझा कॉन्सेटा मॅग्लिओ, नोव्हारा डी सिसिलिया येथे 18 एप्रिल 1936 रोजी जन्म.

निर्देशांक

1. वडिलांचे घर
2. या जगाच्या बाहेर
3. वाळू मध्ये खेळ
4. तेल, जाळे आणि वाईट डोळा
5. घुबड
6. वीसिया मला माफ कर (ताऱ्यांचा प्रकाश)
7. एमिलिया
8. swallows च्या उड्डाण
9. स्वर्गाचे दार
10. सुंदर तुसा
11. पोरसिलेन चेहरा
12. व्हायलेट्स
13. नवीन जीवन
14. आमचे पहिले घरटे
15. आम्ही देवाचे आभार मानतो...

